virtual-project.eu

MAESTRA

L.S. HILTON

L.S. HILTON

MAESTRA

Original: *Maestra* (2016)

Traducere din limba engleză de:
LIVIA OLTEANU

virtual-project.eu

2016

PROLOG

Tivuri grele şi tocuri chinuitoare măturau şi zgâriau parchetul. Am traversat holul către nişte uşi duble, zgomotul vag indicând faptul că bărbaţii erau deja înăuntru. Camera era luminată de lumânări, iar mese mici erau aşezate între canapele şi scaune joase. Bărbaţii care ne aşteptau erau îmbrăcaţi în pijamale negre groase din mătase, cu bluze cu fireturi, strălucirea din ţesătura materialului scoţând în evidenţă cămăşile lor apretate. Lumina lumânărilor se reflecta pe câte un set de butoni sau pe un ceas subţire auriu, câte o monogramă brodată se zărea sub o batistă de mătase elegantă. Ar fi părut caraghios, ciudat chiar, dacă detaliile nu ar fi fost atât de perfecte, iar eu am rămas hipnotizată, cu pulsul încet şi profund. Yvette a fost condusă deoparte de către un bărbat cu o pană de păun prinsă la butonieră; m-am uitat în sus şi am văzut un bărbat apropiindu-se de mine, având o gardenie albă ca a mea prinsă în piept.

— Deci aşa merg lucrurile?

— Cât timp mâncăm, da. După aceea poţi alege. *Bonsoir.*

— *Bonsoir.*

Era înalt şi slab, deşi corpul lui părea mai tânăr decât chipul destul de dur şi ridat, cu păr grizonant dat pe spate şi o frunte înaltă şi lată, ochi cu pleoape grele, precum un sfânt bizantin. M-a condus către o canapea, a aşteptat în timp ce m-am aşezat şi mi-a oferit un pahar de cristal cu vin alb, limpede şi aspru. Formalitatea era perfidă, dar îmi plăcea coregrafia. Julien aprecia în mod clar plăcerea anticipării. Chelneriţele mai mult dezbrăcate au apărut din nou, aducând farfurii mici pline cu gustări: homar, felii subţiri din piept de raţă în sos de miere şi ghimbir, biscuiţi cu zmeură şi căpşuni. Mâncare rafinată, nimic care să ne sature.

— Fructele roşii dau un gust extraordinar sexului, a remarcat partenerul meu de cină.

— Ştiu.

Se făcea conversaţie în şoaptă, dar, în general, oamenii priveau şi beau, ochii lor plimbându-se de la unul la altul, la mişcările rapide ale chelneriţelor, care aveau trupuri de dansatoare, slabe, dar bine lucrate, cu pulpele tonifiate deasupra cizmelor strâmte. Tura de noapte pentru un *corps de ballet*[1]? Am zărit-o pe Yvette în partea cealaltă a camerei, mâncând smochine umplute cu migdale, cu o furculiţă de argint ascuţită, stând întinsă

[1] Corp de balet – în limba franceză, în original (n.red.).

precum un șarpe, o coapsă ciocolatie zărindu-i-se între mătăsurile roșii. Chelneriţele se plimbau solemn prin cameră și stingeau lumânările, în urma lor rămânând un nor cu miros de ceară, și, în acest timp, am simţit mâna bărbatului masându-mi și mângâindu-mi coapsa, fără nicio grabă, apoi o tensiune între picioare. Fetele împărţeau tăvi lăcuite cu prezervative, sticluțe de cristal cu ulei monoi[2], lubrifiant pus în bomboniere. Unele dintre cupluri se sărutau, fericiți cu partenerii desemnați, alţii se ridicau politicos pentru a-și găsi prada aleasă mai devreme. Halatul lui Yvette era complet desfăcut, iar capul partenerului băgat între picioarele ei. I-am întâlnit privirea, iar ea a zâmbit elegant, înainte de a-și lăsa capul să-i cadă pe perne, cu mișcarea plină de extaz a unui drogat ce și-a luat doza.

[2] Ulei parfumat, obținut prin macerarea petalelor de gardenie în ulei de cocos. Se folosește pentru hidratarea (și parfumarea) pielii sau pentru masaj în vederea relaxării mușchilor tensionați. (n.red.).

PRIMA PARTE

ÎN AFARĂ

1.

Dacă m-ați întreba cum a început totul, aș putea spune cu sinceritate că prima oară a fost pură întâmplare. Era cam șase seara, ora la care orașul fremăta de aglomerație, și, deși pe străzi bătea vântul tăios al unei mizerabile luni de mai, atmosfera din stație era apăsătoare și umedă, sufocată de tabloide aruncate și de ambalaje de fast-food, cu turiști nervoși, îmbrăcați în haine lejere și țipătoare, înghesuiți printre navetiștii resemnați și palizi. Așteptam pe peronul metroului din Green Park către Piccadilly, după încă un început fantastic al unei săptămâni minunate de intimidări și priviri arogante la superfabulosul meu loc de muncă. În timp ce garnitura de pe partea opusă se îndepărta, mulțimea a fost cuprinsă de un oftat colectiv. Afișierul anunța că următorul metrou era blocat în Holborn. Se aruncase cineva pe șine, probabil. Și poate că se gândeau cu toții: „Da, tipic". De ce trebuia să se arunce la o oră de vârf? Pasagerii de pe partea cealaltă plecau, printre ei o fată cu tocuri foarte înalte și o rochie mulată de un albastru electric. M-am gândit că era colecția Alaia de anul trecut, de la Zara. Probabil că se îndrepta către piața Leicester împreună cu restul de țărănoi rataţi. Avea un păr extraordinar de bogat, o coamă voluminoasă de extensii mov legate cu un fel de fir auriu între ele, care atrăgea lumina neonului.

— Judee! Judy! Tu ești?

Entuziasmată, îmi făcea cu mâna. M-am prefăcut că nu o aud.

— Judy! Uită-te încoace!

Lumea se uita la ea. Fata venise periculos de aproape de linia galbenă de siguranță.

— Sunt eu, Leanne!

— Te strigă prietena ta, a spus femeia de lângă mine, săritoare.

— Ne vedem sus într-un minut!

Nu mai auzeam prea des voci ca a ei. Nu mă așteptasem să o mai aud vreodată pe a ei. Era clar că nu avea să renunțe, iar metroul nu dădea semne

că ar apărea, așa că mi-am aranjat servieta de piele pe umăr și mi-am făcut loc prin mulțime. Mă aștepta pe pasarela dintre peroane.

— Bună! Mi s-a părut mie că ești tu!

— Bună, Leanne, am încercat să răspund delicat.

S-a împiedicat făcând ultimii pași spre mine și și-a aruncat brațele în jurul meu de parcă eram sora pe care nu o mai văzuse de mult.

— Uită-te la tine! O profesionistă. Nu știam că locuiești în Londra!

Nu i-am spus că asta se întâmpla probabil din cauză că nu mai vorbisem cu ea de un deceniu. Prietenii de pe Facebook nu prea erau genul meu și nici nu voiam să mi se aducă vreodată aminte de unde plecasem.

Apoi m-am simțit ca ultima nemernică.

— Arăți grozav, Leanne. Îmi place părul tău.

— De fapt, nu mi se mai spune Leanne. Acum sunt Mercedes.

— Mercedes?! Ce… frumos. Mie, de obicei, mi se spune Judith. Sună mai matur.

— Ei, da, uită-te la noi, nu? Suntem mature.

Nu cred că știam, atunci, cum era să fii așa. Mă întreb dacă ea știa.

— Auzi, mai am o oră până încep serviciul. „Serviciu." Vrei să bem ceva? Să mai stăm de vorbă?

Aș fi putut spune că eram ocupată, că mă grăbeam, să-i iau numărul de telefon de parcă aș fi avut de gând să o sun. Dar unde trebuia să mă grăbesc? Și era ceva în vocea ei, ciudat de confortabil și de familiar, care m-a făcut să mă simt singură, dar și liniștită în același timp. Mai aveam doar două bancnote de douăzeci de lire, și mai erau trei zile până la salariu. Totuși, poate ieșea ceva de aici.

— Sigur, am răspuns. Fac eu cinste. Hai să mergem la Ritz.

Două cocktailuri cu șampanie la barul „Rivoli", treizeci și opt de lire. Mai aveam douăsprezece pe cardul Oyster și două în buzunar. Nu voi mânca prea mult până la sfârșitul săptămânii. Probabil că era o prostie să fac pe grozava, dar uneori trebuie să ai o atitudine sfidătoare. Leanne – Mercedes – amestecă entuziasmată cu o unghie fuchsia falsă prin lichiorul de cireșe amare și sorbi bucuroasă.

— Foarte bun, mulțumesc. Deși eu acum prefer Roederer.

Învățătură de minte să nu mai arunc cu banii.

— Lucrez în apropiere, i-am spus. În domeniul artei. La o casă de licitații. Mă ocup de Vechii Maeștri.

De fapt, nu era așa, dar nu cred că Leanne știa diferența între un Rubens și un Rembrandt.

— Elegant, a răspuns ea.

Părea plictisită şi se juca cu umbreluţa din pahar. Mă întrebam dacă regretă că mă strigase, dar, în loc să mă enervez, am avut jalnica senzaţie că vreau să îi fac pe plac.

— Aşa pare, dar salariul este de mizerie, i-am şoptit, simţind lichiorul şi zahărul cum îmi ajungeau în sânge. De obicei, sunt lefteră.

„Mercedes" mi-a spus că era de vreun an în Londra şi lucra într-un bar de noapte din St. James.

— Este un loc stilat, dar plin de aceiaşi nemernici. Nimic dubios, adăugă în grabă. Este doar un bar. Dar bacşişurile sunt fabuloase.

Mi-a spus că ar câştiga două mii pe săptămână.

— Dar te îngraşi, a zis întristată, împungându-şi cu degetul burta aproape invizibilă. De la atâta băutură. Măcar nu trebuie să plătim noi. Olly spune că putem să o vărsăm la plante, dacă trebuie.

— Olly?

— Proprietarul. Eh, ar trebui să vii pe acolo cândva, Judy. Ai putea lucra în tura de noapte. Olly caută mereu fete. Mai vrei unul?

La masa de lângă noi se aşezase un cuplu mai în vârstă, îmbrăcaţi elegant, care se duceau probabil la Operă. Femeia aruncă o privire critică spre picioarele bronzate artificial ale lui Mercedes şi spre decolteul ei plin de sclipici. Mercedes s-a întors cu scaunul, şi-a desfăcut şi şi-a apropiat încet picioarele, arătându-mi mie şi bietului bătrân chiloţeii tanga din dantelă neagră, în tot acest timp privind-o în ochi pe femeie. Nu mai era cazul să ne întrebăm dacă avea cineva vreo problemă.

— Cum ziceam, te distrezi, a continuat ea când femeia şi-a mutat privirea în meniu, roşie la faţă. Fetele sunt de peste tot. Ai putea să arăţi criminal, dacă te-ai aranja un pic. Hai.

M-am uitat în jos, la costumul meu Sandro din stofă neagră. Sacou cambrat, fustă scurtă, lejeră şi plisată. Trebuie să arate în mod intenţionat cochet, profesionist, cu un aer boem, sau cel puţin asta îmi spusesem când cususem tivurile pentru a nu-ştiu-câta-oară, dar, pe lângă Mercedes, arătam ca o cioară deprimată.

— Acum?

— Da, de ce nu? Am o grămadă de chestii în geantă.

— Nu ştiu ce să spun, Leanne.

— Mercedes.

— Scuze.

— Hai, poţi purta bluza mea din dantelă. O să arate beton pe sânii tăi. Sau ai vreo întâlnire?

— Nu, am răspuns, lăsând capul pe spate pentru a bea ultimele picături de şampanie şi angostura[3]. Nu, nu am nicio întâlnire.

2.

Am citit undeva că efectul şi cauza ar fi măsuri de siguranţă împotriva neprevăzutului, împotriva mutabilităţii îngrozitor de imprecise a hazardului. De ce m-am dus cu Leanne în ziua aceea? Nu fusese o zi mai rea decât oricare alta. Dar alegerile se fac înainte de apariţia explicaţiilor, chiar dacă vrem sau nu să ştim asta. În lumea artei, există doar două case de licitaţii importante. Ele sunt cele care fac vânzările de sute de milioane de lire, care se ocupă de colecţiile ducilor disperaţi şi ale oligarhilor nerăbdători, care expun în sălile lor liniştite de muzeu frumuseţea şi măiestria a mii de ani şi le transformă în bani mulţi şi sexy. Când am obţinut locul de muncă la British Pictures, acum trei ani, simţisem în sfârşit că am reuşit. Cel puţin pentru o zi sau două. Mi-am dat seama repede că hamalii, cei care chiar ridicau obiectele, erau singurii cărora le păsa de tablouri. Restul ar fi putut la fel de bine să vândă chibrituri sau unt. Deşi fusesem angajată pe merit, şi în ciuda eforturilor mele, a dăruirii şi a cunoştinţelor despre artă destul de impresionante, am fost obligată să recunosc că, din punctul de vedere al standardelor casei, eu nu mă remarcam. După câteva săptămâni în cadrul departamentului, mi-am dat seama că nimănui de acolo nu îi păsa că puteai face deosebirea între un Bruegel[4] şi un Bonnard[5], în schimb erau alte coduri importante de spart.

Cu toate astea, după trei ani, existau lucruri care îmi plăceau la serviciul meu. Îmi plăcea să trec pe lângă portarul în uniformă spre holul ce mirosea a orhidee. Îmi plăceau privirile mulţumite pe care clienţii le păstrau pentru „experţi" în timp ce urcam scările impozante de stejar, pentru că, firește, tot ce era legat de casa de licitaţii arăta impozant şi vechi de trei secole. Îmi plăcea să trag cu urechea la conversaţiile euro-secretarelor, vocalele lor franceze şi italiene fluturându-le pe buze la fel de energic precum părul. Îmi plăcea faptul că, spre deosebire de ele, eu nu încercam să prind vreun manager de fond de investiţii în cârlionţii coafurii mele. Eram mândră de ceea ce realizasem, obţinând un post de asistentă după un an de stagiu la

[3] Bitter concentrat, folosit pentru aromarea cocktailurilor. (n.red.).
[4] Pieter Bruegel cel Bătrân (1525-1569) – cel mai important pictor flamand al secolului al XVI-lea. (n.red.).
[5] Pierre Bonnard (1867-1947) – pictor, ilustrator de carte şi litograf francez. (n.red.).

British Pictures. Nu că aş fi avut de gând să rămân în acel departament pentru prea mult timp. Nu intenţionam să îmi petrec restul vieţii uitându-mă la tablouri cu câini şi cai.

Ziua aceea, în care m-am întâlnit cu Leanne, începuse cu un e-mail de la Laura Belvoir, directoarea adjunctă a departamentului. La subiect era trecut: „Acţiune imediată!", dar nu avea conţinut. M-am dus la biroul ei să o întreb ce anume dorea. Şefii fuseseră la un curs de management, iar Laura adoptase ideea de comunicare electronică între birouri, dar, din păcate, nu ajunsese la partea cu scrisul mesajelor.

— Am nevoie să faci atribuirile pentru tablourile de Longhi.

Pregăteam o serie de lucrări ale artistului veneţian pentru vânzarea următoare cu temă italiană.

— Vrei să verific titlurile din depozit?

— Nu, Judith. Asta este treaba lui Rupert. Du-te la Heinz şi vezi dacă poţi identifica subiecţii.

Rupert era şeful departamentului, care rar apărea mai devreme de unsprezece. Arhiva Heinz are un catalog imens de lucrări cu titlu; trebuia să caut care nobil englez al secolului al XVIII-lea pozase pentru Longhi, pentru că identificarea anumitor indivizi stârnea interesul cumpărătorilor.

— Bine. Ai un set de fotografii, te rog?

Laura a oftat.

— În bibliotecă. Sunt notate Longhi/Primăvară.

De vreme ce casa de licitaţii ocupa un bloc întreg, era un drum de patru minute între departament şi bibliotecă, pe care îl făceam de multe ori pe zi. În ciuda aparenţelor că la exterior arăta de secol XXI, funcţiona precum o bancă victoriană. Mulţi angajaţi îşi petreceau zilele făcând drumuri pe coridoare pentru a-şi duce foi scrise între ei. Arhiva şi biblioteca nu erau computerizate în mod corespunzător; adesea te împiedicai de mici fantome dickensiene blocate în unghere, între munţi de chitanţe multiplicate de trei ori. Luasem plicul cu poze şi mă întorceam spre biroul meu să îmi iau şi geanta. Mi-a sunat telefonul.

— Alo? Sunt Serena de la recepţie. Am pantalonii lui Rupert.

Aşa că am alergat la recepţie, am luat sacoşa cea mare de la croitorul lui Rupert, trimisă prin curier de la o distanţă de circa cinci sute de metri, de pe Savile Row, şi am dus-o în departament. Laura a ridicat privirea.

— N-ai plecat încă, Judith? Ce tot faci? Ei bine, dacă tot eşti aici, îmi aduci te rog un cappuccino? Nu de la cantină, du-te la localul acela micuţ şi frumos din Crown Passage. Să iei bon.

După ce am dus cafeaua, am plecat pe jos spre arhivă. Aveam cinci fotografii în geantă, scene la teatrul Fenice, la Zattare şi o cafenea de pe

Rialto, și, după ce căutasem câteva ore prin cutii, făcusem o listă cu douăsprezece identificări sigure ale celor ce pozaseră și fuseseră în Italia în același timp când se făcuseră portretele. Am verificat indexul Heinz cu pozele pentru ca atribuirea să fie corectă pentru catalog și le-am dus înapoi Laurei.

— Ce sunt astea?

— Colecția Longhi la care mi-ai spus să lucrez.

— Aceste Longhi sunt de la licitația de acum șase ani. Zău așa, Judith. Pozele erau în e-mailul pe care ți l-am trimis de dimineață.

Acela era e-mailul care nu avea niciun conținut.

— Dar, Laura, mi-ai spus că sunt în bibliotecă.

— Mă referem la biblioteca electronică.

Nu am spus nimic. M-am logat pe catalogul on-line al departamentului, am găsit pozele corecte (notate ca Lunghi), le-am descărcat pe telefon și m-am întors la Heinz, după ce Laura m-a certat că pierd timpul. Am terminat al doilea set de atribuiri până s-a întors ea de la Caprice, unde luase prânzul, și am început să dau telefoane clienților care nu răspunseseră invitației de a vedea colecția în privat înainte de licitație. Apoi am scris biografiile și le-am trimis prin e-mail Laurei și lui Rupert, i-am arătat Laurei cum să deschidă un atașament, am luat metroul către depozitul de Arte Aplicate, de lângă Chelsea Harbour, pentru a verifica o mostră de mătase despre care Rupert credea că s-ar potrivi cu o pictură de Longhi, am descoperit – fără să surprind pe nimeni – că nu se potrivea, am mers pe jos înapoi mare parte din drum pentru că linia Circle era blocată la Edgware Road și am ocolit pe Piccadilly spre Lillywhite ca să iau un sac de dormit pentru excursia cu cortul a fiului Laurei, reîntorcându-mă epuizată și transpirată la 5:30, pentru a fi certată din nou că ratasem vizionarea de către cei din departament a picturilor la care lucrasem toată dimineața.

— Zău așa, Judith, a remarcat Laura. Nu o să progresezi niciodată dacă alergi prin oraș în loc să te uiți la tablouri.

Lăsând la o parte ieșirile nervoase reprimate, poate nu era atât de surprinzător că, atunci când o întâlnisem pe Leanne la stația de metrou, puțin mai târziu, chiar simțeam nevoia să beau ceva.

3.

Interviul meu de la clubul Gstaad, din acea seară, s-a rezumat la Olly, finlandezul gigantic și morocănos, maestru de ceremonii și bodyguard, care

se holba la bluza de dantelă crem pe care o îmbrăcasem în grabă, în toaleta de la Ritz.

— Ții la băutură? mă întrebă.

— E din Liverpool, a chicotit „Mercedes", și astfel l-a lămurit.

Așa că, în următoarele opt săptămâni, am lucrat la club joi și vineri. Nu la ore preferate de persoane de vârsta mea, însă ieșitul la un pahar cu colegii de muncă nu era oricum un aspect al carierei mele. Numele acestui club, la fel ca și orice altceva legat de acesta, era o încercare eșuată de a simula rafinamentul; singurul lucru real în legătură cu clubul era prețul usturător al șampaniei. De fapt, nu arăta prea diferit față de Annabel, fostul club de noapte de la câteva străzi depărtare, din piața Berkeley. Aceiași pereți galbeni Sloane-Ranger[6], aceleași poze bune-rele, aceeași adunătură îngrozitoare de bărbați în vârstă și burtoși, aceeași cohortă de fete care nu erau chiar prostituate, dar care aveau nevoie de ajutor pentru a-și plăti chiria. Treaba era simplă. Cam zece fete se strângeau acolo, cu jumătate de oră înainte de deschiderea clubului, adică la nouă, pentru un păhărel oferit de barmanul Carlo, îmbrăcat în sacoul său alb călcat perfect, dar ușor scămoșat. Restul angajaților erau o băbuță care se ocupa de hainele clienților, și Olly. La ora nouă fix, acesta deschidea ușa dinspre stradă și spunea aceeași glumă, pe un ton solemn:

— Bun, fetelor, jos chiloții.

După deschidere, stăteam acolo la discuții, răsfoind reviste cu celebrități sau trimițând mesaje timp de o oră până apăreau clienții, aproape întotdeauna neînsoțiți. Ideea era că alegeau o fată pe care o plăceau și o luau să stea împreună într-un separeu tapetat cu catifea roz, obicei ce era numit, fără menajamente, „închiriere". Când erai închiriată, obiectivul tău era să îl determini pe client să comande cât mai multe sticle de șampanie ridicol de scumpe. Nu aveam salarii, doar zece la sută din fiecare sticlă și ce voia clientul să ne lase. În prima mea seară, m-am împleticit de la masă când ajunsesem la jumătatea celei de-a treia sticle și am rugat-o pe băbuță să îmi țină părul în timp ce mă forțam să vomit.

— Fată proastă, a spus cu o satisfacție bolnăvicioasă. Nu tu trebuie să o bei.

Așa că am învățat. Carlo servea șampanie în niște pahare enorme, cât acvariile de peștișori aurii, pe care le goleam în găleata cu gheață sau în ghiveciul cu flori imediat ce clientul se ridica de la masă. Altă strategie era să îl convingem să invite un prieten pentru a bea un pahar. Fetele purtau

[6] Termen folosit în Marea Britanie pentru a desemna o persoană bogată, care face parte din clasa superioară a societății și care afișează adesea o atitudine superioară, arogantă. (n.red.).

pantofi cu toc, niciodată sandale, pentru că un alt truc era să îl tachinezi cât să-l convingi să bea şampanie din pantoful tău. Poţi să torni surprinzător de multă şampanie într-un pantof Louboutin numărul 39. Dacă toate astea dădeau greş, pur şi simplu, o vărsăm pe jos.

La început, mi s-a părut surprinzător că localul rezista pe piaţă. Părea de-a dreptul eduardian, tot flirtul stângaci şi tarifele exorbitante pentru companie. De ce s-ar deranja vreun bărbat să facă asta, când putea comanda orice de pe aplicaţia I-Prostituată? Totul era dureros de demodat. Dar am înţeles treptat că exact asta îi făcea pe bărbaţi să se întoarcă. Nu căutau sex, deşi destui dintre ei deveneau cam îndrăzneţi după câteva acvarii de peştişori aurii pline cu şampanie. Nu erau cuceritori, nici măcar nu visau asta. Erau indivizi normali, de vârstă mijlocie, căsătoriţi, care voiau să se prefacă preţ de câteva ore că erau la o întâlnire reală, cu o fată adevărată, una frumoasă, îmbrăcată bine şi politicoasă, care chiar îşi dorea să vorbească cu ei. Mercedes, cu unghiile şi extensiile ei, era, oficial, cea mai neastâmpărată, pentru clienţii care voiau ceva mai îndrăzneţ, dar Olly prefera ca noi, restul, să ne îmbrăcăm în rochii simple, bine croite, să nu ne fardăm prea mult, părul să fie curat, bijuteriile discrete. Bărbaţii nu voiau să rişte scandaluri sau să afle soţiile lor, probabil nici măcar ruşinea şi efortul de a li se scula. Indiferent cât de uimitor de patetic era, voiau doar să se simtă doriţi.

Olly îşi cunoştea publicul şi îi oferea exact ce dorea. În club era şi un mic ring de dans, iar Carlo juca şi rol de DJ, pentru a crea iluzia că omul nostru ne putea oferi în orice clipă o noapte disco, deşi nu trebuia să încurajăm asta niciodată. Aveam un meniu, cu o friptură foarte bună, scoici şi îngheţate – bărbaţilor de vârstă mijlocie le place să privească fete mâncând deserturi care îngraşă. Evident că deserturile rezistau în stomac până făceam un drum discret până la baie. Fetele care luau droguri sau care erau prea uşuratice nu rezistau nicio seară – era un anunţ politicos pentru domni, care îi informa că era strict interzis să însoţească orice doamnă în afara clubului. Scopul era să tânjească după noi.

Abia aşteptam serile de joi şi vineri. În afară de Leanne (încă nu mă gândeam la ea ca fiind Mercedes), fetele nu erau nici prietenoase, nici neprietenoase, amabile, dar nepăsătoare. Nu păreau interesate de viaţa mea, poate şi pentru că niciunul dintre detaliile privind vieţile lor nu erau reale. În prima seară, în timp ce ne plimbam puţin ameţite pe strada Albemarle, Leanne a sugerat să îmi aleg un nume pentru club. Al doilea prenume al meu era Lauren; neutru, anost.

Am povestit că studiez istoria artei la seral. Toate fetele păreau să studieze câte ceva, mai ales administrarea afacerilor, şi poate unele dintre

ele chiar studiau asta. Niciuna dintre ele nu era englezoaică; era clar că ideea că lucrează în bar pentru a-şi îmbunătăţi condiţia atingea un fel de coardă Eliza Doolittle a clienţilor. Leanne îşi modificase accentul de Liverpool, „pernă" suna ca „piernă"; şi eu mi l-am modificat pe al meu, cel pe care îl foloseam la serviciu, care devenise vocea în care visam, pentru a-l face să nu pară îmbunătăţit de orele de dicţie, dar, spre satisfacţia evidentă a lui Olly, tot aveam un accent „rafinat".

La locul meu de muncă de zi, de pe strada Prince, erau acele milioane de coduri. Poziţia fiecăruia pe scara socială putea fi calibrată până la gradul *n* dintr-o singură privire, şi era mult mai greu să înveţi regulile decât să identifici tablourile, pentru că scopul regulilor era tocmai acela că dacă făceai parte din cerc, nu trebuia să ţi le spună nimeni. Orele petrecute învăţând cum să vorbesc şi cum să merg ar fi putut să mă facă să trec testul cu majoritatea oamenilor – Leanne, de exemplu, părea nedumerită şi impresionată de transformarea mea – dar undeva, în Casă, era ascunsă o legătură de chei a lui Alice în Ţara Minunilor, la care nu aveam să am acces niciodată, chei ce deschideau porţile spre grădini tot mai mici ale căror ziduri erau imposibil de cucerit pentru că erau invizibile. La Gstaad, însă, eram „preţioasa" de serviciu, iar dacă fetele se gândeau vreodată la aşa ceva, erau oricum de părere că nu era nicio diferenţă între nevestele şi iubitele celor faimoşi şi debutantele elegante care se regăseau în paginile revistei *OK*!. Privind lucrurile mai profund, aveau dreptate.

Discuţiile de la club erau, în general, despre haine, achiziţionarea de pantofi şi genţi de firmă, şi despre bărbaţi. Unele dintre fete pretindeau că au prieteni stabili, mulţi dintre ei căsătoriţi, caz în care trebuiau să se plângă de ei la nesfârşit; altele aveau întâlniri, caz în care trebuiau să se plângă de întâlniri la nesfârşit. Pentru Natalia, Anastasia, Martina şi Karolina părea un adevăr evident că bărbaţii erau un rău necesar, ce trebuia suportat de dragul pantofilor, al genţilor şi al escapadelor nocturne de sâmbătă la restaurante cu specific japonez din Knightsbridge. Se analizau mult mesajele, frecvenţa lor şi afecţiunea exprimată, dar orice reacţie emotivă era păstrată pentru situaţia în care bărbaţii se întâlneau şi cu alte femei sau când nu le ofereau suficiente cadouri. Se puneau la punct planuri şi contraplanuri, folosind din greu iPhone-urile, se discuta despre bărbaţi cu iahturi, chiar bărbaţi cu avioane private, dar nu am avut niciodată impresia că toate acestea implicau şi plăcere. Niciuna dintre noi nu folosea limbajul dragostei; moneda noastră de schimb era pielea proaspătă şi colanţii strâmţi, valoroase doar pentru cei prea în vârstă pentru a considera că li se cuvin. Exista un consens că bărbaţii mai în vârstă nu erau chiar o pacoste, deşi se vocifera intens cu privire la defectele lor fizice. Chelia, halitoza şi

Viagra erau realitatea, deşi nu ţi-ai fi dat seama din mesajele cochete prin care comunicau fetele şi bărbaţii lor. Astfel funcţiona lumea lor, şi îşi rezervau dispreţul şi lacrimile ocazionale pentru restul fetelor.

Pentru prima oară, părea că am prietene la Gstaad, şi îmi era ruşine de cât de fericită eram. La şcoală nu avusesem prietene. Avusesem, în schimb, ochii învineţiţi de multe ori, o atitudine de superioritate agresivă, un obicei din a chiuli şi o apreciere pentru plăcerea sexului, dar nu avusesem timp de prietene. În afară de faptul că ne cunoscusem în nord, eu şi Leanne aveam o înţelegere tacită asupra faptului că am fi fost prietene în adolescenţă (dacă faptul că nu participasem activ la acţiunea de a băga pe cineva cu faţa în WC ar putea însemna prietenie) şi nu vorbeam despre asta. În afară de Frankie, secretara departamentului, singurele prezenţe feminine constante din viaţa mea au fost colegele de apartament, două coreene serioase care studiau medicină la Imperial. Aveam un program de curăţenie individual, pe care îl respectam cu suficientă politeţe şi, în afară de asta, nu prea era nevoie de conversaţie. Cu excepţia femeilor pe care le cunoşteam la petrecerile de un anumit gen la care îmi plăcea să mă duc, nu mă aşteptasem vreodată să am parte de altceva decât de ostilitate şi de dispreţ din partea celor de acelaşi sex. Nu învăţasem niciodată cum să bârfesc, sau să dau sfaturi, sau să ascult rememorări nesfârşite ale unor dorinţe neîmplinite. Dar aici, am descoperit că mă puteam integra în grup. Am schimbat materialul de lectură din metrou, de la *Burlington Magazine* şi *The Economist,* la *Heat* şi *Closer,* pentru ca atunci când începeau discuţiile despre bărbaţi să pot apela la nesfârşitele drame ale starurilor de film. Am inventat o inimă frântă (sugerând un avort) pentru a explica faptul că nu aveam întâlniri. Eram nepregătită şi mă bucuram să primesc sfaturi conform cărora era timpul să mă rup de trecut şi să depăşesc momentul. Am păstrat secretă orice aventură nocturnă. Mi-am dat seama că mi se potrivea acest micuţ univers ciudat şi concentrat, unde lumea din exterior părea îndepărtată, unde nimic nu era chiar real. Mă făcea să mă simt în siguranţă.

•

Leanne nu minţise în privinţa banilor. Exagerase, poate, dar câştigurile erau extraordinare. Considerând procentele din sticle drept bani de taxi spre casă, făceam cam 600 pe săptămână doar din bacşişuri, bancnote mototolite de 20 şi de 50, uneori de mai mult. Două săptămâni acoperiseră golul din contul meu, şi după alte câteva săptămâni am luat trenul de duminică către un centru comercial de lângă Oxford şi am făcut câteva investiţii. Un costum negru cu fustă, Moschino, pentru a înlocui vechiul Sandro, o rochie albă de cocktail, Balenciaga, foarte simplă, balerini Lanvin, a rochie de zi cu imprimeuri, DVF. Am fost pe strada Harley şi mi-am albit cu

laser dinții, mi-am făcut, în sfârșit, programare la Richard Ward pentru ca părul meu să arate în mod subtil la fel, dar cu o tunsoare de cinci ori mai scumpă. Nimic din toate acestea nu era pentru club. Pentru serviciul de noapte îmi luasem câteva rochii simple din centru, cărora le dădeam un aer mai provocator purtând pantofi cu toc Loubie. Mi-am eliberat un raft în garderobă și am așezat acolo majoritatea achizițiilor, învelite în huse pentru haine. Îmi plăcea să mă uit la ele, să le număr precum un avar. În copilărie, devorasem cărțile despre internate ale lui Enid Blyton[7], St. Clare și Malory Towers. Hainele noi erau costumul și bățul meu de *lacrosse,* uniforma persoanei ce aveam să devin.

A început să vină cam la o lună de când eram la club. Joia era, de obicei, cea mai agitată seară la Gstaad, înainte ca bărbații care aveau afaceri să se întoarcă la țară, dar ploua cu găleata și erau doar doi clienți la bar. Nu aveam voie cu reviste și telefoane când aveam clienți, așa că fetele erau plictisite, ieșeau afară să fumeze, stând ghemuite sub marchiză, și încercând în mod stângaci să își protejeze părul pentru a nu se încreți de la ploaie. Clopoțelul a sunat și Olly a intrat.

— Spatele drept, doamnelor! Este seara voastră norocoasă!

Peste câteva minute, unul dintre cei mai dezgustători bărbați pe care i-am văzut vreodată și-a introdus burta voluminoasă în încăpere. Nici măcar nu s-a așezat pe un scaun de la bar, ci s-a trântit imediat pe bancheta cea mai apropiată, făcându-i semn iritat lui Carlo să plece după ce și-a dat jos cravata și și-a șters fața cu o batistă. Avea genul acela de aspect neîngrijit pe care numai un croitor extrem de bun l-ar fi putut remedia, iar croitorul lui fusese depășit de situație. Sacoul său deschis lăsa să se întrevadă o cămașă crem strâmtă, întinsă peste burta ce se odihnea pe genunchii desfăcuți, straturi de gât se suprapuneau peste guler, chiar și pantofii păreau prea plini. A cerut un pahar de apă cu gheață.

— Nu l-am mai văzut pe Grăsan de ceva timp, a zis cineva.

Protocolul era ca noi, fetele, să vorbim animate, jucându-ne mult cu mâna prin păr și privind pe sub gene, astfel încât să pară că suntem aici din întâmplare, neînsoțite, în rochiile noastre frumoase, până când clientul făcea alegerea. Grasul a ales rapid. A înclinat capul spre mine, cutele moi și pestrițe ale obrajilor lui lărgindu-se într-un zâmbet. În timp ce mergeam spre el am observat dungile regimentare de pe cravată, și inelul cu sigiliu îndesat pe degetul lui umflat. Câh!

— Eu sunt Lauren, i-am șoptit zâmbind. Vrei să îți țin companie?

---

[7] Enid Blyton (11 august 1897-28 noiembrie 1968) a fost o importantă scriitoare engleză de literatură pentru copii, cărțile ei fiind traduse în peste 90 de limbi și vândute în peste 600 de milioane de exemplare. (n.red.).

— James, a zis el.

M-am așezat grațios, cu picioarele încrucișate la glezne, și l-am privit, având mari așteptări. Nu vorbeam până nu comandau.

— Presupun că vrei să îți iau ceva de băut?

O spusese cu nemulțumire, de parcă știa care era ritualul, dar tot îl deranja.

— Mulțumesc. Mi-ar plăcea.

Nu s-a uitat pe listă.

— Ce au cel mai scump?

— Cred că… am ezitat.

— Spune odată.

— Ei bine, James, ar fi Cristalul din 2005. Ce zici?

— Ia-o. Eu nu beau.

I-am făcut semn lui Carlo înainte să se răzgândească. Cea din 2005 costa 3 000. Deja câștigasem 300. Salutare, Generosule.

Carlo a adus sticla de parcă ar fi fost primul lui născut, dar James i-a făcut semn să plece, i-a scos dopul și a umplut paharele.

— Îți place șampania, Lauren? m-a întrebat.

Mi-am permis să zâmbesc ironic.

— Ei bine, este cam plictisitoare.

— De ce nu le dai sticla prietenelor tale și să-ți comanzi ceva ce îți place?

Mi-a plăcut de el pentru asta. Din punct de vedere fizic, era respingător, dar era ceva curajos în faptul că nu voia să mă prefac. Mi-am comandat un Hennessey și l-am băut încet, iar el mi-a spus câte ceva despre profesia lui, care se rezuma la bani, desigur, apoi s-a ridicat cu greu și s-a împleticit până afară, lăsând pe masă 500 de lire în bancnote noi de 50. Seara următoare, a venit din nou și a făcut exact același lucru. Leanne mi-a trimis mesaj miercuri dimineața să-mi spună că venise să întrebe de Lauren și marți, iar joi a reapărut, la câteva minute după deschiderea barului. Câteva dintre fete aveau „clienți fideli”, dar niciunul atât de generos, fapt ce mi-a conferit un statut nou printre ele. Oarecum spre surprinderea mea, nu au fost invidioase. Dar, la urma urmelor, afacerile erau afaceri.

4.

De când începusem să lucrez la club, umilirile mele zilnice în departament ieșeau tot mai mult în evidență. La Gstaad, aveam măcar iluzia că eu dețineam controlul. Încercam să îmi spun că mă *amuza* faptul că viața

mea normală, cea „reală", separată de Olly şi de fete doar prin câteva străzi din Londra, era lipsită de orice valoare sau control. La club mă simţeam apreciată de câte ori puneam picior peste picior, pe când, la serviciul meu real, cel ce trebuia să fie cariera mea, eram omul bun la toate. De fapt, clubul şi casa de licitaţii cea mai elitistă din lume aveau în comun mai multe lucruri decât era plăcut să recunoşti.

Chiar dacă eram dezamăgită că lucram la Casă, încă îmi aduceam aminte de prima oară când *privisem* cu adevărat un tablou, iar acea amintire îmi încălzea sufletul. Alegoria lui Bronzino[8], intitulată *Venera, Cupidonul, Timpul şi Nebunia,* de la Galeria Naţională, în piaţa Trafalgar. Şi acum găsesc că acest tablou mă liniştește, nu doar datorită compoziţiei de eleganţă misterioasă – jucăuş şi de un erotism inocent, aducând aminte de mortalitate şi de moarte, – ci şi pentru că niciun savant nu a propus până acum o teorie general acceptată cu privire la semnificaţia sa. Frumuseţea sa constă cumva în frustrarea pe care o provoacă.

Fusese în timpul unei excursii cu şcoala la Londra, ore petrecute în căldură într-un autocar ce mirosea a pateuri cu cârnaţi şi snackuri cu brânză, fetele populare trăncănind şi certându-se pe scaunele din spate, profesorii noştri părând ciudat de vulnerabili în hainele de stradă. Ne-am holbat prin porţile Palatului Buckingham, apoi am trecut pe lângă Mall către galerie, îmbrăcate cu hanoracele bleumarin ale uniformei noastre – îţi puneai cartonaşul cu numele în piept şi erai gata pentru prezenţă. Băieţii ţopăiau pe parchet, noi, fetele, făceam remarci vulgare la fiecare nud pe lângă care treceam. Am încercat să mă îndepărtez de grup, dorind să mă pierd în şirul aparent nesfârşit de tablouri, când am zărit tabloul lui Bronzino din pură întâmplare.

Fusese de parcă mă împiedicasem şi căzusem într-o prăpastie, am avut o senzaţie de revenire rapidă din şoc, creierul rămânând în urma corpului. Acolo am văzut zeiţa, pe fiul ei şi bătrânul misterios ce veghea asupra lor. Atunci nu ştiam cine erau, dar am recunoscut orbeşte că nu ştiusem cum este să îţi lipsească un lucru până când am privit cum străluceau şi se împleteau culorile. Şi atunci am cunoscut şi dorinţa, prima senzaţie că ştiam ce voiam şi ce nu aveam. Am urât senzaţia. Am urât faptul că tot ce văzusem mi se părea brusc urât, şi că sursa senzaţiei, în misterioasa ei atracţie şi seducţie, strălucea asupra mea din tablou.

— Rashers are gânduri perverse cu femeia aceea dezbrăcată!

Leanne şi acolitele ei mă ajunseseră din urmă.

---

[8] Agnolo Bronzino (1503-1572) a fost un pictor italian reprezentant al stilului manierist; a realizat mai ales fresce, picturi de altar sau alegorice, şi cu teme din mitologie. (n.red.).

— A dracu' lesbi!

— Leeeeeeesbi!

Vocile lor dure şi piţigăiate deranjau restul vizitatorilor, se întorseseră capete, iar faţa mea ardea de ruşine. Pe atunci, părul lui Leanne era blond-portocaliu, făcut permanent şi aranjat cu gel, parcă era o perucă. La fel ca prietenele ei, se dăduse cu un strat gros de fond de ten şi cu tuş negru.

— N-ar trebui să îi lase să intre dacă nu ştiu cum să se poarte, am auzit pe cineva spunând. Ştiu că este intrarea liberă, dar…

— Ştiu, răspunse altcineva. Se poartă ca nişte animale.

Se uitau la noi de parcă miroseam urât. M-am întrebat dacă chiar aşa li se părea. Am urât dispreţul din acele voci rafinate şi educate. Am urât faptul că eram băgată în aceeaşi categorie cu restul. Dar şi Leanne le auzise.

— Vă puteţi duce dracu', a spus ea agresiv. Sau sunteţi lesbi şi voi?

Cele două femei care vorbiseră au părut, pur şi simplu, îngrozite. Nu au replicat, ci s-au îndepărtat de noi. Privirea mea le-a urmărit cu aviditate. M-am întors către fete.

— S-ar putea să se plângă. Este posibil să ne dea afară.

— Şi ce dacă? Oricum aici este ultima oprire. Care e problema ta, Rashers?

Eram destul de bună la bătaie. Mama, când se deranja să mă bage în seamă, era blândă cu ochii mei înnegriţi şi cu vânătăile, dar de cele mai multe ori încercam să ascund semnele. Chiar şi atunci, mă privea ca pe un copil schimbat la naştere. Aş fi putut să o bat pe Leanne în acel moment şi, totuşi, poate din cauza tabloului, poate din cauza femeilor din spatele meu, nu am vrut să fac asta. Nu aveam de gând să mă mai înjosesc în acest fel, nu din nou. Aşa că nu am reacţionat în niciun fel. Am încercat să mă învălui în dispreţ ca într-o haină de blană, să le demonstrez că îmi erau inferioare şi că nu îmi meritau atenţia. Când am terminat şcoala, reuşisem deja destul de bine să mă conving că era chiar aşa. Strânsesem bani timp de doi ani pentru prima mea excursie în nordul Italiei în adolescenţă, când lucrasem într-o benzinărie, măturasem bucle de păr decolorat într-un salon de înfrumuseţare, îmi tăiasem degetele cu folii cartonate în restaurantul cu mâncare chinezească la pachet, picurasem sânge în friptura de porc dulce-amăruie a beţivanilor de vineri seara. Îmi oferisem un an de vacanţă la Paris şi o lună de cursuri de formare la Roma.

Când am intrat la universitate, m-am gândit că lucrurile vor fi altfel. Nu mai văzusem nici măcar oameni care arătau aşa, darămite locuri. Erau menite să fie împreună – acele clădiri şi acele persoane – toate acele generaţii de privilegii primite fără efort contopeau pielea aurie şi piatra aurie într-o perfecţiune arhitecturală a fiecărui detaliu bine finisat. Am avut

iubiţi în facultate, da, dar dacă arătai cum arătam eu şi îţi plăceau lucrurile care îmi plăceau mie, poate că prietenele nu aveau să fie pe placul tău. Mi-am spus că, oricum, nu aveam timp pentru ele, iar între bibliotecă şi locul meu de muncă part-time nu mai aveam timp de mare lucru în afară de a citi.

Nu m-am limitat la cărţile de pe lista de la cursuri: pe lângă Gombrich[9] şi Bourdieu[10] citeam şi sute de romane, căutând detalii privind obiceiurile acestei ţări ciudate şi elegante, cum să vorbesc, vocabularul care îi diferenţiază pe cei care fac parte din cercul invizibil de cei care sunt în afară. Am încercat să învăţ limbi străine: franceza şi italiana erau limbajul artei. Am citit *Le Monde* şi *Foreign Affairs, Country Life* şi *Vogue, Opéra Magazine* şi *Tatler,* şi revistele de polo, şi *Architectural Digest* şi *Financial Times.* Am învăţat despre vinuri, ediţii rare de cărţi şi argintărie veche, m-am dus la toate recitalurile gratuite, mai întâi din obligaţie, apoi de plăcere, am învăţat să folosesc corect furculiţa de desert şi să imit accentul imperiului în care soarele nu apunea niciodată. Deja ştiam că nu are rost să mă prefac a fi ceva ce nu eram, dar m-am gândit că, dacă devin un cameleon suficient de bun, nimeni nu s-ar gândi să mă întrebe despre mine.

Nu o făceam din cauza snobismului. Parţial era din cauza uşurării datorate faptului că eram într-un mediu în care mărturisirea că eram interesată de altceva decât nenorocitele de reality-show-uri nu atrăgea după sine un maxilar fracturat. De cele mai multe ori când chiuleam de la cursuri luam un autobuz către centru pentru a vizita Sala de Lectură Picton de la Biblioteca Centrală, sau Galeria de Artă Walker, pentru că locurile acelea îmi inspirau ceva în plus pe lângă frumuseţile pe care le conţineau. Erau civilizate. Şi să fii civilizat însemna să ai cunoştinţe despre lucrurile potrivite. Oricât s-ar preface lumea că asta nu contează, este adevărat. Negarea acestui lucru este o idee la fel de prostească precum aceea că frumuseţea nu contează. Şi, pentru a ajunge printre lucrurile potrivite, trebuie să fii printre oamenii care le deţin. Şi, dacă îţi place să fii meticulos, prinde bine să ştii diferenţa dintre un titlu ereditar sau unul onorific de marchiz.

Când am ajuns prima oară la casa de licitaţii, părea că totul mersese destul de bine; muchiile fuseseră şlefuite. Mă înţelegeam bine cu Frankie, secretara departamentului, chiar dacă avea o voce ce suna precum o *memsahib*[11] care le dădea ordine cărăuşilor, şi prieteni cărora chiar le

[9] Ernst Gombrich (1909-2001) a fost un specialist austriac în istoria artei. (n.red.).

[10] Pierre Bourdieu (1930-2002) a fost un sociolog francez care a exercitat o influenţă considerabilă asupra ştiinţelor umane şi sociale, în special în sociologia franceză din a doua jumătate a secolului XX. (n.red.).

[11] Doamnă, stăpână – formulă politicoasă cu care indienii se adresau europencelor. (n.red.).

spunea „Pongo” și „Squeak”. Frankie se integra într-un fel în care eu nu aș fi putut niciodată, dar, în același timp, părea să se chinuie cu valul nou de bani ce intra ușor în Casă. Lumea artei se trezise din somnul ei lin, devenind locul de joacă al miliardarilor, unde fetele precum Frankie deveneau ușor-ușor o specie pe cale de dispariție. Odată mi se confesase cu tristețe că ar fi preferat să locuiască la țară, dar mama ei credea că are mai multe șanse să „cunoască pe cineva” dacă avea un loc de muncă în oraș. Deși Frankie era o cititoare fidelă a revistei *Grazia,* nu părea să urmeze niciun sfat pentru o transformare de look, ba chiar purta în păr un elastic din catifea, iar fundul ei arăta precum o ciupercă gigantică de tweed. Odată, când ne furișasem la Peter Jones, chiar a trebuit să-i distrag subtil atenția de la o rochie de seară din tafta turcoaz. Nu cred că mama ei avea motive să își facă griji că ar avea de trimis invitațiile de nuntă prea curând, dar admiram stilul nonșalant al lui Frankie, minunatul ei dispreț față de diete și optimismul ei peren că avea să își cunoască „Alesul” cândva. Chiar speram să îl cunoască, mi-o imaginam într-o casă construită în stil georgian, împărțind plăcintă cu pește, în fața unei mașini de gătit Aga, unei familii frumoase și numeroase.

Uneori luam prânzul împreună și, deși nu mă mai săturam de povești din copilăria ei cu Clubul Pony, ea prefera să-i spun eu povești (revizuite) despre copilăria mea. Cu certitudine Frankie era o persoană de care îmi plăcea; cealaltă era Dave, care lucra ca hamal în depozit. De fapt, Dave era cealaltă persoană de la serviciu care, în mod sigur, mă plăcea. Își pierduse un picior în Bagdad, în timpul Primului Război din Irak, și în timpul convalescenței devenise pasionat de documentarele despre artă. Avea un ochi foarte bun și o minte agilă; era pasionat de secolul al XVIII-lea. Îmi spusese cândva că, după tot ce văzuse în Golf, asta era tot ce îl ținea pe linia de plutire, și învățasem mai multe despre tablouri de la Dave decât de la oricare dintre superiorii mei din departament.

Desigur că am flirtat, cea mai apropiată experiență a mea de a mă tachina cu cineva la serviciu, dar îmi plăcea Dave și pentru că mă simțeam în siguranță cu el. Dincolo de ocazionalele lui glume obraznice, era interesat de mine într-un mod destul de demodat, patern. Chiar mi-a trimis o felicitare când am fost promovată. Dar știam că este căsătorit și fericit, vorbea despre soția lui ca despre „doamna mea” și, ca să fiu brutal de sinceră, îmi plăcea să stau în preajma unui bărbat care nu voia să mi-o tragă. În afară de arta rococo, cealaltă pasiune a lui Dave erau cărțile „*true crime*” de prost gust. Canibalismul marital era la modă, multe soții nemulțumite își transformau soții în pateu, servit lângă un Chardonnay rece, iar Dave, ale cărui întâlniri cu artileria fuseseră fructuoase și pe câmpul de luptă, era încântat de ingeniozitatea shakespeariană a instrumentelor fatale. Era uimitor ce puteai

face cu un ondulator de păr și cu un briceag, dacă erai hotărât. Luam adesea pauze fericite de două țigări în depozitul prăfuit, analizând cele mai recente trenduri în crime sângeroase și uneori mă întrebam cum se împleteau interesele lui, dacă zeițele și zeii împietriți care țopăiau cu delicatețe prin pânzele pe care Dave le iubea nu erau un refugiu în fața violenței pe care o văzuse sau recunoștea în frumusețea lor adesea erotică că lumea clasică era la fel de brutală și de crudă precum cea văzută de el în deșert. Dacă eu eram impresionată de competența autodidactă a lui Dave, el era uneori jenant de respectuos față de statutul meu de specialist.

Într-o dimineață, după cea mai recentă întâlnire a mea cu James, într-o vineri la începutul lui iulie, aveam câteva minute libere până se deschidea departamentul, așa că am fugit în depozit să-l găsesc pe Dave. Fusese o noapte lungă la Gstaad, iar pupilele mele erau obosite și iritate de la fum. Dave ponta de intrare când a observat că am ochelari de soare la 9 dimineața.

— O seară grea, scumpo?

Mi-a dat o cană de ceai dulce, două pastile de Nurofen și o ciocolată Galaxy. Nimic nu era mai bun pentru o durere de cap decât o ciocolată proastă. Lui Dave îi plăcea să creadă că, asemenea multor altor fete care lucrau aici, aveam o viață socială impresionantă alături de figuranții de vază din Chelsea. Îl lăsam să creadă asta. Când am simțit că îmi pot arăta chipul, mi-am dat jos ochelarii, am luat carnețelul și metrul din geantă să măsor o serie de peisaje napolitane pentru iminenta vânzare având ca subiect Marele Tur.

— Șocant, remarcă Dave. Să pui asta cu rezervă de 200 ca fiind un Romney[12]. Abia dacă e din școala lui.

— Șocant, am bombănit eu, fiind de aceeași părere, cu pixul între dinți.

Unul dintre primele lucruri pe care le-am învățat la Casă era faptul că rezerva este prețul minim cerut de un vânzător pentru a vinde. Mi-am întors capul spre buzunarul lui de la spate.

— Ai o carte nouă, Dave?

— Da, ți-o împrumut dacă vrei. E tare.

— Adu-mi aminte, când a fost Romney în Italia?

— Între 1773 și 1775. Roma și Veneția, în mare parte. Deci, soția tipului ăsta l-a omorât în Cuisinart. În Ohio.

— De parcă, Dave.

— De parcă acela e un Romney.

[12] George Romney (1734-1802) a fost un pictor englez, reprezentant al clasicismului. (n.red.).

Telefonul meu bipăi. Era un mesaj de la Rupert, şeful departamentului. Trebuia să merg la o evaluare imediat ce terminam cu notiţele.

Rupert stătea la biroul lui şi se răsfăţa cu al treilea mic dejun al dimineţii probabil, un sendviş cu cârnaţi din care îi picurase deja muştar pe manşetă. „Iar mă duc la curăţătorie mai târziu", m-am gândit mâhnită. De ce trebuie să am eu mereu de-a face cu bărbaţi graşi? Mi-a dat o adresă din St. John's Wood şi date despre client, şi mi-a spus să mă mişc repede, dar când am ajuns la uşa biroului, m-a chemat înapoi.

— Ăăă, Judith?

Unul dintre multele lucruri pe care nu le suportam la Rupert era faptul că el considera că prenumele meu ar fi „Ăăă".

— Da, Rupert?

— În legătură cu tablourile lui Whistler[13]…

— Am citit ieri despre ele, aşa cum mi-ai spus.

— Ăăă, da, dar ţine minte că este un client foarte important, colonelul Morris. Se va aştepta să fii extrem de profesionistă.

— Sigur că da, Rupert.

M-am gândit că poate nu-l urăsc pe Rupert chiar atât de mult. Avea încredere să îmi încredinţeze o evaluare serioasă. Mai fusesem trimisă la câteva, chiar în afara Londrei, dar aceasta era prima şansă să vorbesc cu un client important. Am luat-o ca pe un semn bun, că şeful avea mai multă încredere în mine. Dacă reuşeam să evaluez un preţ corect, dar atrăgător pentru vânzător, făceam o afacere bună pentru Casă cumpărând piesele pentru a le vinde. Whistler era un artist important, care atrăgea colecţionari serioşi, şi asta însemna mulţi bani pentru Casă.

Pentru a sărbători, am trecut costul taxiului în contul departamentului, deşi nouă, subalternilor, nu ni se permitea asta. Bugetul era rezervat curselor importante, precum aceea a lui Rupert de pe Wolsley, până după colţ pe Piccadilly. M-am dat jos din taxi la câteva străzi distanţă ca să mă plimb liniştită pe sub pomii de pe marginea lacului. Acum aveam mintea limpede, iar din grădinile împrejmuite cu ziduri venea un miros de liliac umed. Am zâmbit la ideea că pe străzile acestea, cu găştile lor de dădace filipineze şi muncitori polonezi instalând piscine mari în subsoluri de vile, fuseseră cândva doar bordeluri notorii, unde femeile aşteptau în spatele unor perdele grele şi moi, aranjate precum nudurile de Etty[14], pentru ca

[13] James Abbott McNeill Whistler (1834-1903) a fost un pictor american, naturalizat ulterior în Marea Britanie, cu un stil propriu oscilând între realism, simbolism şi impresionism, format la şcoala pariziană de pictură. (n.red.).

[14] William Etty (1787-1849) a fost un pictor englez, cunoscut mai ales pentru nudurile pe care le picta. (n.red.).

iubiții lor să le viziteze pe drum dinspre oraș spre casă. Londra a fost și va fi întotdeauna un oraș al curvelor.

Niște ochi ca două mărgele m-au scanat ca un laser când am sunat la ușa apartamentului de la parter. Însuși clientul îmi deschise ușa casei cu ferestre simetrice, de o parte și de alta, și tencuială crem. Nu știu de ce, dar mă așteptasem să mă întâmpine menajera.

— Colonelul Morris? Sunt Judith Rashleigh, m-am prezentat, întinzând mâna. De la British Pictures. Avem o întâlnire cu privire la tablourile lui Whistler.

El a mormăit un salut și i-am urmat fundul zbârcit în hol. Nu mă așteptasem la un ofițer chipeș, dar m-am silit să nu tresar când gheara îngălbenită a mâinii lui mi-a cuprins mâna pentru o clipă. Ochii mici și răutăcioși sclipeau deasupra unei mustăți grizonante gen Hitler, lipită pe buza de sus precum un melc pe o trambulină de sărituri cu schiurile. Nu mi-a oferit o ceașcă de ceai, în schimb m-a condus direct într-un salon cu aer închis, unde draperiile înflorate realizau un contrast provincial cu picturile extraordinare de pe pereți. Colonelul a tras draperiile în timp ce mă uitam la un Sargent[15], un Kneller[16] și la un desen mic și minunat de Rembrandt.

— Ce tablouri minunate.

Valorau cel puțin zece milioane. Aceasta chiar avea să fie o evaluare serioasă.

El încuviință țanțoș, pufăind precum o morsă.

— Am desenele de Whistler în dormitor, gâfâi, îndreptându-se către etajul al doilea.

Camera aceasta era și mai întunecată și avea un aer mai închis, cu un miros neplăcut și înțepător de transpirație, amestecat cu apă de colonie demodată. Mare parte din spațiu era ocupat de un pat mare, acoperit cu cearceafuri și pături pufoase și verzi. Am fost nevoită să mă strecor pe lângă el ca să ajung la birou, unde erau aliniate cinci tablouri mici. Am scos lanterna și l-am examinat cu atenție pe fiecare dintre ele, verificând veridicitatea semnăturii și deschizând cu mare atenție ramele pentru a verifica filigranul de pe hârtie.

— Minunate, am concluzionat. Pregătirile pentru seria *Sonata Tamisei,* exact cum ați spus.

Eram destul de încântată de competența mea.

---

[15] John Singer Sargent (1856-1925) a fost un pictor american, considerat un portretist important al epocii eduardiene. (n.red.).

[16] Sir Godfrey Kneller (1646-1723) a fost pictorul portretist englez cel mai important de la sfârșitul secolului al XVII-lea și începutul secolului al XVIII-lea, precum și pictorul de curte al monarhilor englezi, de la Carol al II-lea până la George I. (n.red.).

— Nu am nevoie să-mi spui tu asta.

— Desigur. Dar vă gândiți să le oferiți spre vânzare? Nu s-ar potrivi pentru tematica italiană, dar ar fi perfecte pentru catalogul de primăvară. Aveți actele de proveniență, nu?

Proveniența era esențială în acest domeniu: traseul unui tablou, de pe șevaletul artistului, la diferiții proprietari și vânzători, demonstra că este un original.

— Cu certitudine. Nu vreți să vă uitați la acestea până le caut eu?

Mi-a înmânat un album greu.

— Sunt victoriene târzii. Foarte neobișnuite, a adăugat.

Poate că îmi dădusem seama după mâinile care se întindeau spre fundul meu, dar aveam o idee deprimant de clară cum arătau picturile colonelului. Trebuia să mă descurc. Pur și simplu, i-am dat mâinile la o parte și am deschis albumul. Nu era rău, pentru pornografia din secolul al XIX-lea. Am răsfoit câteva pagini de parcă aș fi fost interesată. Trebuia să mă comport ca o profesionistă. Dar apoi am simțit o mână furișându-se spre sânul meu și, brusc, greutatea lui mă apăsă, împingându-mă brusc cu fața în jos pe pat.

— Colonele! Lăsați-mă să mă ridic imediat!

Am strigat cu cel mai impunător ton de șefă de clasă, dar situația nu era de joacă. Corpul lui îmi presa plămânii în timp ce se întorsese pentru a încerca să bage acele degete ascuțite și dezgustătoare sub fusta mea. Pătura verde mă sufoca, nu puteam să îmi ridic capul. În mod evident, încercările mele de a-l împinge de pe mine îi plăceau, îmi dădu un sărut oribil de umed pe gât și își trase și mai bine corpul peste al meu.

Respirația mi-era întretăiată, nu reușeam să trag aer în piept, și asta mă panica. Nu suport asta. Am încercat să îmi bag palmele sub mine pentru a-l îndepărta printr-o flotare, dar mi-a țintuit încheietura dreaptă pe pat. Am reușit totuși să îmi întorc fața spre dreapta și am tras în piept aerul împuțit dinspre subrațul lui. Partea din față a cămășii sale Viyella era acoperită de transpirație și ridurile de pe fața lui pulsau lângă chipul meu. Văzuți de aproape, dinții lui erau hidos de mici, niște cioturi maronii.

— Ce părere ai? gâfâi, mijindu-și seducător ochii înfierbântați. Mai am multe altele. Și materiale video. Pun pariu că unei târfe ca tine i-ar plăcea asta, ei?

Stomacul lui ghiorțăi, lipit de spatele meu. L-am lăsat să bâjbâie pe la șliț. Numai Dumnezeu știe ce credea că va găsi acolo. Apoi l-am mușcat de mână, cât de tare am putut, simțind cum cedează carnea sub maxilarul meu. În clipa în care a guițat și a sărit ca ars, mi-am luat geanta, am scos telefonul și l-am îndreptat ferm, ca pe un pistol către șlițul lui.

— Tâ…

— Târfă? Da, ai mai spus asta. Problema este că mușc. Pleacă dracului de lângă mine.

Își verifica mâna mușcată. Nu îi dăduse sângele, dar am scuipat preventiv.

— Îl sun pe Rupert în clipa asta!

— Nu prea cred.

— Vezi tu, materialele video sunt cam înapoiate, domnule colonel Morris. Acum folosim digitalul. Așa cum face telefonul meu, care poate filma ce se întâmplă și trimite e-mail către toți prietenii mei. Deși nu are funcție de mărire, în caz că ai de gând să scoți la iveală orice ascunzi prin pantaloni. Ai auzit vreodată de YouTube?

Am așteptat, cu privirea ațintită asupra feței lui, simțind o tensiune în vertebre, sub cămașă. Tot nu aveam cum să trec pe lângă el în spațiul acela înghesuit, dacă nu avea de gând să mă lase. Am inspirat și expirat foarte încet. Acest client era unul foarte important.

— Atunci, mulțumesc mult pentru timpul dumneavoastră, domnule colonel. Nu vi-l mai răpesc. Am să trimit pe cineva de la depozit să vină după desene în această după-amiază, bine?

Am mai avut un moment scurt de panică la ușa de intrare, dar s-a deschis și s-a închis în urma mea fără probleme, cu un clic asurzitor. Am mers drept pe strada Abbey. Am inspirat preț de patru secunde, am ținut aerul în piept patru secunde, am expirat preț de alte patru. Apoi mi-am șters fața cu un șervețel umed din geantă, mi-am aranjat părul și am sunat la departament.

— Rupert? Sunt Judith. Putem trimite pe cineva după tablourile de Whistler în după-amiaza aceasta.

— Ăăă, Judith. A mers totul, ăăă, bine?

— De ce nu ar fi mers bine?

— Nu ai avut, ăăă, probleme cu colonelul?

Știuse. Nenorocitul transpirat de Rupert *știuse.* Mi-am păstrat tonul blând.

— Absolut nicio problemă. A fost destul de ușor.

— Bravo.

— Mulțumesc, Rupert. Ajung la birou curând.

Normal că știuse. De aceea o trimisese pe fata cea frumoasă în loc să facă o evaluare atât de importantă chiar el. De ce ești proastă, Judith? De ce credeai că a trimis nulitatea departamentului la o evaluare importantă, dacă nu se aștepta clientul la ceva în plus? Îi era foarte clar la ce eram eu bună, nu?

M-am sprijinit de un zid pentru câteva secunde și mi-am ascuns fața în palme, dând voie adrenalinei să îmi inunde corpul. Tremuram atât de rău, încât mă dureau mușchii abdomenului. Mă simțeam învăluită de putoarea

nenorocitului de colonel Morris şi eram atât de furioasă încât mi s-a tăiat respiraţia, de parcă cineva îmi lovise inima atât de tare încât îmi sărise din piept. Mi-am strâns faţa în pumni încercând să nu suspin. M-am gândit că aş putea plânge. Mi-aş putea lipi faţa de cărămida poroasă ca să plâng din cauza tuturor lucrurilor pe care nu le aveam, a nedreptăţii şi a faptului că mă săturasem. Aş fi putut să plâng precum curva ratată ce încă era o parte din mine, din cauză că trebuie să îndur rahaturile acestea. Dar, dacă mă apuc să plâng, poate nu m-aş mai opri. Nu-mi puteam permite acest lucru. Asta nu însemna nimic, nimic. M-am surprins gândindu-mă că Rupert mi-ar putea fi chiar recunoscător, pentru că nu făcusem ceea ce era firesc: să strig că sunt hărţuită şi să insist să vină poliţia. Dar am alungat acest gând împreună cu sentimentul de milă la adresa propriei persoane. Era o pierdere de timp să mă aştept să primesc laude, aşa cum era o pierdere de timp să am resentimente. Poate nu aveam eu numele potrivit, nu mersesem la şcoala potrivită sau în nenorocitele de weekenduri la vânătoare cu oamenii potriviţi, dar nu îmi displăceau Ruperţii lumii, şi nu eram atât de nesigură pe mine încât să îi dispreţuiesc. Ura este mai bună. Ura te ajută să rămâi indiferent, îţi menţine un ritm alert, te lasă singur. Dacă ai nevoie să devii o altă persoană, singurătatea este un punct bun de plecare.

•

Când mersesem la interviul de pe strada Prince, Rupert, plictisit, îmi arătase câteva vederi ca să le identific; lucruri elementare, un Velázquez[17], un Cranach[18]. M-am întrebat dacă se deranjase măcar să-mi citească CV-ul şi, mai târziu, când am menţionat masterul meu, mi-am dat seama după expresia de uimire de pe faţa sa că nu îl citise. Ultima vedere, pe care mi-a arătat-o cu şiretenie, înfăţişa o fată slabă şi pe jumătate dezbrăcată, acoperită în draperii de pânză.

— Artemisia Gentileschi, *Allegoria dell'Inclinazione.*

Am răspuns fără ezitare. Preţ de o clipă, Rupert chiar îşi permisese să pară impresionat. Aveam acea reproducere pe perete de la 16 ani, de când fusesem în excursie la Florenţa. Artemisia a fost fiica unui pictor, cea mai strălucită dintre ucenicii lui, iar unul dintre ei o violase în timp ce lucrau la o comandă în Roma. Ea l-a dat în judecată şi, după ce a fost torturată cu o menghină pentru a se dovedi că spune adevărul, a câştigat cazul. Mâinile ei reprezentau viitorul său, şi riscase să îi fie mutilate dincolo de orice posibilitate de recuperare, atât de arzător îşi dorise dreptate. Multe dintre

[17] Diego Rodríguez de Silva y Velázquez (1599-1660) – unul dintre cei mai cunoscuţi pictori spanioli din secolul al XVII-lea, un reprezentant al stilului baroc. (n.red.).

[18] Lucas Cranach cel Bătrân (1472-1553) – unul dintre cei mai de seamă pictori germani din perioada Renaşterii. (n.red.).

tablourile ei erau renumite pentru violența grafică, iar criticilor le venea greu să creadă că erau pictate de către o femeie, dar eu îl alesesem pe acesta pentru că Artemisia folosise drept model propriul chip.

Avea 21 de ani când a pictat tabloul, măritată împotriva voinței ei cu un pictor de curte care trăia de pe urma talentului ei, dar cred că se înfățișase așa cum dorise să fie, lipsită de rușine, cu o expresie calmă pe chip, și ținând o busolă ca simbol al hotărârii ei. „Eu am să aleg", îmi spunea tabloul, „*Eu* am să aleg." La fel ca toți adolescenții care se îndrăgostesc, fusesem convinsă că nimeni nu o înțelegea pe Artemisia așa cum o făceam eu. Poate scopul era neconvențional, dar sentimentul era același. Noi două ne asemănăm foarte mult. Cu siguranță că, dacă nu ar fi murit în secolul al XVII-lea, am fi putut fi cele mai bune prietene pe viață.

Datorită Artemisiei am obținut locul de muncă. Pe parcursul acelui interviu a fost singurul moment în care Rupert mă văzuse cu adevărat, adică văzuse o persoană și nu o prezență nesemnificativă. Dar, chiar și atunci, văzuse doar un servitor perfect, inteligent, care va munci în locul lui și nu se va plânge niciodată. Acum, în timp ce mă sprijineam de un zid, cu ochii uscați, am simțit un strop de iubire alunecând înapoi în timp spre versiunea mea de 16 ani, stând acolo, în Casa Buonarroti, cu geanta ei mare și hainele oribile, dorindu-mi să pot apărea ca o fantomă din viitor și să-i spun că totul va fi bine. Pentru că va fi. Nu aveam să mă duc la poliție. Rupert m-ar da afară imediat ce polițiștii mi-ar lua declarația. Nu. O să mă descurc, o să fie bine.

5.

În acea zi, pe drumul spre casă, nervii mei erau la pământ, și m-am gândit că, după colonelul Morris, meritam să mă distrez puțin. I-am trimis mesaj lui Lawrence să văd dacă se întâmpla ceva la el acasă în acea seară. Lawrence era o cunoștință din perioada în care abia ajunsesem la Londra: un dependent de heroină dubios, placid și bogat. Îl cunoscusem într-un bar unde se învârteau mondenii, care, la fel ca orice hobby de un interes mai special, era, în sine, o lume. Acum organiza evenimente mai restrânse la el acasă în Belgravia și mi-a propus să trec pe acolo pe la unsprezece.

Se presupune că petrecerile lui Lawrence costă 150 de lire, dar știam că m-ar lăsa să intru gratis. Am deschis ușa dormitorului meu și mi-am lăsat capul să cadă pe chimonoul de mătase ce se afla pe pat, inspirând mirosul cearceafurilor curate și uleiul de mușcate din micul meu suport de uleiuri

aromatice. M-am uitat la cărţile mele, la patul frumos aranjat, la şalul cu imprimeu balinez atârnat peste oribilul stor veneţian, şi nu am mai suportat să văd nimic din toate acestea. Toate ieftine şi optimiste într-un mod atât de jalnic. Nici măcar promisiunile ascunse ale hainelor superbe din dulapul de melamină nu mă mai alinau. Am umblat prin lucruri, încercând să înţeleg cum mă simt. Nimic prea agresiv. În adâncul meu, trebuia să fiu blândă, feminină; la exterior aveam să fiu pisica care se descurcă singură. Am ales chiloţi din dantelă de culoarea cafelei şi sutienul pereche. Deasupra am luat pantaloni de camuflaj, un tricou negru şi tenişi Converse. Aveam să îmi pun tocuri când ajungeam acolo – îmi permiteam un taxi acum, dar voiam să fac mişcare, să-mi curăţ plămânii de ultimii spori din pătura colonelului. Mi-a luat mult timp să mă fardez pentru a arăta ca şi cum nu m-aş fi fardat şi am plecat apoi spre Belgravia.

Străzile cu stucaturi încă albe păreau învăluite în secrete. Aici era mereu atât de linişte; orice păcate ascunse în spatele acestor porticuri plutocratice erau iertate cu bani şi ţinute în siguranţă. Când m-am apropiat, l-am văzut pe Lawrence sprijinit de uşa de la intrare, la numărul 33 din piaţa Chester, fumând. Probabil că se bucura de pacea exilaţilor petrecăreţi ai cartierului Soho care locuiau la el în pod, profitând, bând şi imaginându-şi că sunt artişti: teoretic, taxa de intrare la petrecere le furniza heroină şi viniluri. Uneori mă gândisem să cer şi eu o cameră, să economisesc chiria, dar atmosfera era prea ciudată, m-ar fi distras de la viitorul pe care îl voiam.

— Bună, frumoaso.

Lawrence purta pantaloni de catifea albastră cu rejansă groasă şi o cămaşă albă demodată, cu manşetele ponosite deschise în dreptul încheieturilor lui slăbănoage.

— Salut, Lawrence. Cine e aici? Cine e frumos?

— Ei bine, dragă, acum tu eşti.

— Intri şi tu?

Ţinând cont de cât de lungi erau vocalele lui Lawrence m-am gândit că probabil va adormi chiar acolo, în prag.

— Nu, dragă, încă nu. Intră. *Amuse-toi.*

Petrecerea era la subsol, dar, înainte să cobor, am explorat puţin casa, cum făceam de obicei, imaginându-mi cum aş trăi într-o astfel de casă, cum aş putea schimba camerele, cum să le zugrăvesc şi să le mobilez. Nu era nimeni acolo să mă vadă cum am trecut cu mâna peste curba senzuală a balustradei din secolul al XVIII-lea, peste linia precisă a mahonului său lustruit. Învăţasem din revistele bune de design interior că era o greşeală să ai casa prea pusă la punct, că, spre exemplu, canapeaua hidoasă din catifea verde din anii 1970, ce ocupa loc în salonul lui Lawrence, era o marcă a

stilului său la fel ca vocea lui sau ca modul în care îşi purta cămăşile uzate, dar eu mi-am imaginat cum ar fi arătat încăperea refăcută în Trianon gri, cu doar câteva piese perfecte, aerisită şi minunată, şi cu mine liniştită bucurându-mă de ele. Piaţa Chester era un antidot mult mai bun împotriva colonelului Morris decât discursul meu insolent de încurajare de mai devreme. Mi-am spus că trebuia să mă obişnuiesc cu dorinţa şi lipsa, şi cu spaţiul dintre ele. Uneori îmi vedeam viaţa ca o plasă de sârmă la înălţime pe care trebuia să merg, întinzându-mă între ce puteam să ofer, sau să mă prefac că aş avea de oferit, şi ce aveam cu adevărat. M-am dezbrăcat de aproape toate hainele şi m-am încălţat cu o pereche de pantofi cu toc Saint Laurent, din piele întoarsă, apoi m-am plimbat prin cameră, trecându-mi degetele peste piesele vechi şi neglijate ale lui Lawrence, atingându-le ca pe nişte talismane. M-am gândit „Tu, tu, şi tu, şi *tu*". Am coborât scările aproape ţopăind.

Când am trecut de perdelele de şantung negru am văzut o fată blondă pe care am recunoscut-o de la alte petreceri, care îi făcea un oral unui tip de vreo patruzeci de ani, dându-şi părul la o parte de pe faţă, ca o profesionistă, ca el să îi poată vedea bine gura ce îl lua pe tot înăuntru, dintr-o singură înghiţitură. O mai văzusem pe aici, era rusoaică, dar îşi spunea Ashley – Lawrence amesteca, de obicei, nişte invitaţi închiriaţi printre invitaţi adevăraţi pentru a menţine petrecerea vie. Am trecut pe lângă ei şi am luat ceva de băut de la barmanul şi bodyguardul lui Lawrence, care stătea cu o atitudine oficială lângă unul dintre pereţii lucioşi şi negri, ţinând o tavă cu pahare cu şampanie, nemişcat de parcă ar fi servit pateuri la o petrecere cocktail a unui diplomat. Am luat o gură, dar nu aveam nevoie.

— Helene este aici? am întrebat.

O altă fată care venea des pe la Lawrence.

— Acolo, şi-a înclinat capul.

Helene era întinsă pe o canapea din catifea neagră, sânii ei ieşind precum moţurile de frişcă dintr-un corset brodat.

— Bună, Judith dragă.

Şi-a ridicat faţa spre mine şi m-am aplecat să o sărut, luându-i limba în gură, uşor amară de la şampanie.

— A spus Lawrence că o să vii pe aici. Te aşteptam.

Dintre coapsele rotunjite ale lui Helene ridică privirea un băiat ce îngenunchea între ele. Nu mi-aş fi dorit să am corpul ei, dar aveam un mic fetiş pentru abdomenul ei, moale şi alb. Mi-am trecut mâna cu nesaţ peste rotunjimea plină, explorându-i elasticitatea şi luciul.

— El este Stanley.

— Salut, Stanley.

S-a ridicat şi s-a aplecat să mă sărute prea repede ca să-mi dau seama cum arăta. Avea gura mare şi nu prea umedă; prin apa de colonie am simţit mirosul acela de fân proaspăt, specific băieţilor tineri. Mi-am trecut mâinile curioase peste spatele lui gol în timp ce el m-a tras mai aproape, şi i-am simţit muşchii de sub omoplaţii. Frumos.

În mâna lui Helene atârna o pereche de cătuşe, din oţel lucios, ca acelea folosite de poliţişti.

— I-am spus lui Stanley că poate ai vrea să facem sendviş?

— Sigur, frumoaso. Unde m-ai vrea?

— Dedesubt. Ţi-ar plăcea, Stanley?

El a încuviinţat cu o mişcare a capului. Se vedea că nu era priceput la vorbe. M-am aşezat lângă Helene pe canapea şi am început să ne sărutăm din nou, eu mângâind rotunjimile apetisante ale corpului ei, ea dându-mi jos chiloţii încet şi punând un deget pe buzele sexului meu. I-am luat sfârcul în gură şi am supt, învârtind limba în jurul areolei până ce Helene a început să toarcă de plăcere, apoi am băgat două degete în ea. Întotdeauna acel loc strâmt minunat, atât de moale, atât de foarte moale. Am simţit dorinţa în mine, aşa că m-am aşezat cu faţa în jos, zvârcolindu-mă sub ea până ce corpurile noastre s-au aliniat, faţa mea pe şezlongul de catifea, burta ei minunată pe zona mea lombară. Am ridicat braţul drept şi ea a făcut la fel. Stanley a bâjbâit puţin în timp ce ne-a pus cătuşele pe încheieturi, dar s-a descurcat.

— Uite, a şoptit Helene, nu e frumos?

A luat-o pe ea prima, încălecându-mi picioarele şi intrând în ea din spate astfel încât eu am simţit pe fund testiculele lui şi căldura sucului ei. Mi-am dus mâna stângă la clitoris, greutatea presându-mi mâna de corp, şi am început să mă mângâi. Acum eram excitată, îi voiam penisul în mine, şi am ridicat şoldurile odată cu Helene, în timp ce încă îl avea în ea. Am auzit-o gemând când a ieşit din ea, şi apoi capul penisului, fin în prezervativ, a ajuns în dreptul labiilor mele şi a alunecat uşor în mine. Stanley şi-a proptit mâinile pe fundul lui Helene pentru a se sprijini. M-a dus aproape de orgasm, apoi a revenit la Helene, trăgându-i-o mai tare până ce corpul ei s-a încordat şi a tresărit deasupra mea, iar apoi a intrat din nou în mine. M-am rugat să reziste până ajungeam şi eu pe marginea prăpastiei, apoi m-a dus acolo, iar ea s-a dat jos de pe mine, cu sexul ei ud pe coapsa mea, şi el a terminat în gura ei. Am rămas întinsă acolo, un picior căzându-mi pe podea, gâfâind, sucul răcindu-mi-se pe labiile tremurânde ale sexului. Pentru mine asta era palpitant. Nu doar satisfacţia purei plăceri carnale, ci faptul de a fi pătrunsă şi regulată de un străin mă făcea să mă simt atât de liberă, de neatins.

6.

S-a dovedit a fi ultima petrecere la care m-am mai dus în Londra. Acum, că lucram la Gstaad, trebuia să am grijă de mine, să am timp de somn şi de alergat, precum şi de cariera mea adevărată. Mi-am spus că trebuie să ignor incidentul cu colonelul Morris. Nemernicul bătrân eşuase în încercarea lui penibilă, şi singurul lucru care conta cu adevărat pentru mine era rezultatul final. Reuşisem să fac evaluarea şi asta era tot ce conta pentru Casă. Aşa că trebuia să rămân în formă, chiar dacă asta însemna să pun alarma să sune la cinci ca să alerg în Hyde Park înainte de a pleca la serviciu. După ce James începuse să vină clătinându-se în club şi să arunce cu bancnote de 50 începusem să-mi fac tratamente faciale şi manichiura în mod regulat şi plătisem câteva lecţii scumpe de Pilates la sală. Graţie noului meu material de studiu, ştiam că asta nu era extravaganţă, ci Timp Alocat Mie, şi Investiţie în Mine. Acum James devenise clientul meu fidel, şi Olly mi-a spus că joia şi vinerea nu mai trebuia să fiu închiriată de nimeni altcineva, deşi uneori mai stăteam cu alt bărbat dacă mi se cerea, aşa că James trebuia să aştepte singur, privindu-mă atent până ce sticla obligatorie se termina şi puteam merge legănat la el, trecând prin mijlocul ringului de dans, cu un zâmbet binevoitor pe chip.

Nu am rezistat să nu-mi imaginez ce aş putea face dacă i-aş menţine interesul bătrânului James. La British Pictures primeam un salariu mult mai mic decât minimul pe economie. Deşi educaţia mea nu mă costase nimic, tot luasem un împrumut de 10 000 de lire când am terminat studiile, pentru a plăti chiria şi cheltuielile. Curând aveam să încep să îl restitui. M-am gândit că eram suficient de competentă cât să obţin un post mai bun până venea scadenţa, astfel încât să fi meritat riscul, dar scadenţa era în toamnă, peste doar câteva luni şi, până să încep să lucrez la club, abia mă descurcasem. Cu o mie pe săptămână de la James, plus ce mai reuşeam să câştig de la alţi clienţi, puteam spera să încep să plătesc din rate şi să respir puţin, poate chiar să îmi iau un apartament al meu. Îmi deschisesem un cont de economii şi priveam cum suma începea să crească.

A fost clar de la început ce anume voia James, dar aroganţa lui era învăluită într-un aer de modestie, de parcă nici el nu ştia de unde să înceapă. La fel ca majoritatea bărbaţilor, prefera să discute despre propria persoană, aşa că era simplu să îl fac să vorbească. Avea o soţie, Veronica, şi o fiică adolescentă care locuiau în Kensington, lângă Holland Park. Pretindea că îi place să citească filosofie în timpul liber, deşi modul lui serios de a gândi era mai mult de tipul „Iisus CEO" decât estetica lui Kant. Totuşi, am reuşit să

discutăm destul de mult despre asta. L-am rugat să îmi recomande câteva titluri şi am căutat recenziile pe Google ca să pară că le citisem. Veronica se ocupa de casă şi făcea parte din diverse comitete de caritate. Mă întrebam dacă ştie, sau îi pasă, unde îşi petrece soţul ei serile. Mă îndoiam. Oare şi-o trăgeau? Nu mi-l puteam imagina pe James capabil de asta, chiar dacă estrogenul produs de toată acea grăsime nu i-ar fi nimicit membrul, abia reuşea să urce scările clubului fără să rişte un atac de cord. Dar, pe măsură ce petreceam mai multe seri împreună, era tot mai hotărât să mă convingă că fusese mare crai la viaţa lui. Ei bine, James se distrase de minune: femeia mai în vârstă şi măritată din St. Moritz, surorile de la Cap Ferrat. Era suficient de bătrân cât să pretindă că fusese deliciul debutantelor, şi mi-a spus o mulţime de anecdote despre „fetiţele" care cedaseră în pauzele unei şedinţe foto sau în pieţele Londrei, despre petreceri nebune în diverse case şi cluburi de noapte din Soho. Se pare că tot ce mai rămăsese din lumea bună a Londrei, în anii 1970, fusese un paradis erotic pentru obezii morbizi.

— Vrei un biscuit, Judith? m-a întrebat Frankie, secretara departamentului, făcându-mă atentă asupra şedinţei în timp ce împingea pe masa de conferinţe o farfurie de biscuiţi digestivi.

Laura se încruntă. Ţineam ceea ce Rupert numea o Şedinţă de Maximă Importanţă: eu, Frankie, Rupert, Laura şi Oliver, expertul în portretistică, un pic mai slab şi mai puţin roşu la faţă decât şeful nostru.

— Nu, mulţumesc, am răspuns în şoaptă.

Laura se încrunta la noi în timp ce îşi ridica şalul mai sus, pentru a-şi acoperi bronzul de Barbados. M-am răzgândit şi am luat un biscuit. Măcar Frankie dădea dovadă de o solidaritate feminină, spre deosebire de Laura, care, în linii mari, mă trata ca pe o menajeră ineficientă.

— Iată-le, a spus o voce de fată.

Trăgându-şi sufletul, o blondă înaltă cu păr tapat artistic a pus pe masă o grămadă de cataloage noi.

— Ea este Angelica, a spus Laura. Timp de o lună, Angelica va lucra alături de noi, ca să capete experienţă. A terminat la Burghley, în Florenţa.

Dacă ar fi fost Dave aici mi-aş fi dat ochii peste cap. Burghley oferea cursuri de istoria artei pentru fătuci bogate mult prea leneşe pentru a se preface măcar că fac o facultate. Aveau parte de un an în Disneylandul renascentist, presupunând că se aleg cu puţină cultură printre ţigările cu marijuana, şi cu o diplomă micuţă şi drăguţă.

— Bine ai venit în departament, Angelica, a spus Rupert pe un ton plăcut.

— Sunteţi foarte amabili că m-aţi primit aici, a răspuns ea.

— Angelica este fina mea, a adăugat Laura, adunându-şi buzele injectate cu botox într-un zâmbet.

Deci asta explica totul. M-am aşezat mai drept în scaun.

— Acum, spuse Rupert, fete şi băieţi, azi avem parte de un eveniment mare. Ne-a venit un Stubbs[19].

A împărţit cataloagele. Arătau ca libretele unei opere din secolul al XVIII-lea. *George Stubbs,* scria pe copertă, *Ducele şi Ducesa de Richmond privind galopul.*

— Oh! guiţă Frankie, fată bună. Un Stubbs!

Înţelegeam de ce era entuziasmată. George Stubbs era un artist profitabil, renumit pentru faptul că atrăgea preţuri de peste douăzeci de milioane. Eu aveam o slăbiciune pentru el, căci era din Liverpool, ca şi mine, şi, în ciuda faptului că studiase anatomia animalelor (tablourile lui cu cai erau unele dintre cele mai bune produse ale secolului al XVIII-lea), tot fusese catalogat de către Academia Regală ca fiind „pictor de vânătoare", negându-i-se astfel dreptul de a purta titlul de academician. Eram curioasă să văd cu care dintre operele lui ne aleseserăm.

— Să citiţi materialele cu atenţie, a adăugat Oliver. Am lucrat destul de mult la ele.

Am răsfoit repede paginile, dar când am ajuns la ilustraţia principală m-a trecut brusc un fior. Mai văzusem acest tablou, şi nu avea ce să caute într-un catalog.

— Rupert, scuză-mă, am spus, dar nu înţeleg. Am văzut acest tablou în ianuarie, cel din locul acela de lângă Warminster?

— Nu-ţi face griji, evaluarea ta a fost bună. M-am dus să mă uit şi eu. Nu mă aşteptam ca un stagiar să identifice un tablou de Stubbs!

Nu îl identificasem pentru că nu era un Stubbs. Şi nu mai eram stagiară, fapt pe care Rupert îl ştia foarte bine. Muncisem din greu pentru a putea face o astfel de evaluare. Am încercat din nou.

— Nu ai spus…

Rupert m-a întrerupt cu un râs ciudat.

— Am vrut să fie o surpriză. Acum…

L-am întrerupt:

— Dar am fost sigură. Am făcut poze.

— Tabloul a fost curăţat, Judith, după ce l-am adus. Detaliile pe care le-ai identificat corect au adăugiri ulterioare. Este vreo problemă?

Ştiam că nu e cazul să îl provoc din nou.

— Nu, sigur că nu.

M-am forţat să par entuziasmată.

---

[19] George Stubbs (1724-1806) – pictor englez, considerat unul dintre cei mai importanţi pictori britanici ai secolului al XVIII-lea, renumit mai ales pentru tablourile înfăţişând cai. (n.red.).

— Ce palpitant!

S-a planificat o expunere de două săptămâni în septembrie, înaintea vânzării. Rupert considerase tabloul suficient de important pentru a fi prezentat singur la licitaţie. Oliver era de părere că ar trebui integrat într-o licitaţie ca ansamblu. Laura a vorbit despre ce colecţionari să anunţăm. Frankie a luat notiţe. Eu eram prea şocată chiar şi pentru a mă mai amuza ghicind ce gânduri s-ar putea ascunde prin coridoarele vaste şi goale ale creierului Angelicăi. Am reuşit să pun câteva întrebări la final cu privire la detaliile pentru vizionările private, ca să pot trimite informaţiile fetelor care se ocupă de evenimente, apoi am întrebat în treacăt dacă în acea după-amiază aveau „treabă" prin depozit.

— Mă gândeam că aş putea-o lua pe Angelica să arunce o privire, am sugerat cu o voce prietenoasă.

Acea „treabă" la care mă refeream, aşa cum i-am explicat Angelicăi în timp ce mergeam spre labirintul prăfuit al culoarelor ce alcătuiau subsolul, era argoul casei pentru descărcarea operelor. Acestea trebuiau duse cu ajutorul cărucioarelor sus pe rampă, până în depozit. Era o ocazie pentru stagiari să vadă tablourile de aproape în timp ce erau despachetate în camera de verificare înainte ca experţii să coboare. Era chiar extraordinar, i-am explicat, să vezi capodopere expuse pe o bancă simplă din lemn şi nu în sanctitatea unei galerii. Angelica era acaparată de telefonul ei.

— Mda, a reuşit să spună, trecându-şi o mână prin părul blond. Am văzut grămezi în Uffizi. Spre exemplu, uh, Branzini?

— Cred că vrei să spui Bronzino.

— Mda. Ăla.

Dave era acolo, aşa cum sperasem. El şi cu un coleg descărnau zece tablouri de Pompeo Batoni[20] pentru licitaţia „Marele Tur" ce urma să aibă loc.

— Arăţi bine, Judith, arăţi bine. Ai un iubit nou?

— Ştii că tu eşti singurul meu iubit, Dave, am răspuns la flirt.

Comandasem o sacoşă de cărţi poliţiste de pe Amazon şi le mototolisem un pic. În timp ce o prezentam pe Angelica, i le-am dat spunându-i că le găsisem la vânzare la mâna a doua, în magazinul Oxfam din Marylebone.

— Ce e expus astăzi? am întrebat pentru Angelica, deoarece privirea ei era aţintită numai pe telefon.

— Batoni în Roma.

— Italia! am chiţăit. Perfect, Angelica! De ce nu mă ajuţi cu măsurătorile?

[20] Pompeo Girolamo Batoni (1708-1787) – pictor italian, ale cărui tablouri incorporează elemente ale stilului rococo francez, ale clasicismului bolognez şi ale neoclasicismului. (n.red.).

I-am făcut semn lui Dave să mergem să fumăm şi el a mers cu mine la o ţigară, în subsolul plin de chiştoace.

I-am povestit repede despre călătoria mea la Warminster. Rupert primise un telefon de la un prieten care avea un magazin de antichităţi în Salisbury, văzuse tabloul la o cină şi crezuse că ar putea fi originalul. Am fost eu trimisă pentru că Rupert era plecat la vânătoare. Proprietarul casei, un fost gardian care s-a prezentat Tiger, fără vreun strop de ironie, îmi explicase că familia lui locuia acolo de vreun secol şi credea că tabloul fusese cumpărat de către străbunic. Nu pusesem prea multe întrebări, fiindcă Rupert mă avertizase să nu las nici măcar o vagă impresie că am crede tabloul un original.

Am luat tabloul de pe peretele sufrageriei şi l-am pus lângă fereastră, pentru a avea cea mai bună lumină. La început, am înţeles ce anume îl entuziasmase atât de mult pe prietenul lui Rupert. Compoziţia era aranjată ritmic, cu un grup de doamne, domni şi grăjdari ocupând partea din stânga a decorului, privind trei cai ce păreau să galopeze în jos, spre privitor. Caii erau foarte frumos pictaţi, doi roibi şi un sur, membrele lor deschise într-o cursă a simetriei; culorile erau şterse, de parcă era o dimineaţă ceţoasă, şi doar uniformele roşii ale grăjdarilor concurau pentru lumină cu luciul cailor. Privind însă mai de aproape, nu am fost la fel de impresionată de grupul de spectatori, care păreau lipsiţi de viaţă şi înzorzonaţi, spaţiul lor fiind încărcat de accesoriile unui picnic extins din secolul al XVIII-lea. Stricau echilibrul compoziţiei, distrăgând atenţia de la cursa elegantă a animalelor, iar oamenii dominau pânza într-un mod ce mie mi se păruse necaracteristic lui Stubbs. Pentru că nu eram sigură, am găsit ceea ce credeam a fi o semnătură prea în relief, apoi am întors pânza pentru a mă uita pe spate. De ramă era lipită o etichetă mică, cu numele „Ursford şi Sweet", o galerie londoneză închisă demult. Eticheta avea şi un titlu, *Ducele şi Ducesa de Richmond privind galopul,* şi o dată, 1760. În spatele siluetelor din tablou era un indicator pe care scria „Newmarket". Stubbs fusese cel mai bun pictor de cai la vremea lui, poate din toate timpurile, dar, din câte ştiam eu, nu lucrase niciodată pe terenul de curse din Newmarket. Adusesem un *catalogue raisonné* cu mine, cel mai recent compendiu al tuturor lucrărilor de Stubbs cunoscute, aşa că am răsfoit paginile până am găsit o altă reprezentare a aceloraşi duce şi ducesă privind caii în Goodwood, datată 1760. Feţele semănau, deşi erau mai mult generice pentru perioada respectivă decât personale – am presupus acum că asta îl convinsese pe Rupert. Era foarte posibil că Stubbs să-i fi pictat pe aristocraţi la Newmarket, deşi catalogul nu menţiona nici asta, nici existenţa tabloului din faţa mea. Un Stubbs nou descoperit ar fi fost un eveniment important, aşa că am fotografiat tabloul cu grijă şi regret şi am notat informaţiile pe care le

descoperisem, adăugând opinia mea la final: că era o copie din aceeaşi perioadă. Mai aveam o oră până să vină trenul, iar Tiger s-a oferit să îmi arate grajdurile. Nu am considerat că Dave trebuie să ştie de şedinţa mea scurtă şi zburdalnică de călărie din padoc.

— Aşa că e ciudat, Dave. L-am notat în ianuarie ca fiind „şcoala lui" iar acum, în vară, apare ca fiind un Stubbs. Iar indicatorul cu Newmarket a dispărut – Rupert a spus că fusese pictat peste şi a fost scos prin curăţare – iar semnătura este în alt loc.

— De unde spuneai că provine?

— Proprietarul a spus că l-a cumpărat străbunicul lui. Era etichetat ca fiind de la Ursford şi Sweet de pe Bond Street; ei nu mai sunt acolo din timpul războiului.

— Ei bine, dar spui că era din secolul al XVIII-lea?

— Da…

— Atunci cei de la Ursford l-au luat de undeva.

— Nu de aici. Rupert ar fi trecut asta în catalog dacă provenea de la noi.

— Din celălalt loc?

La fel ca în cazul universităţilor din Oxford şi Cambridge, era tabu pentru cele două case de licitaţii de top din Londra să îşi menţioneze vreodată numele una celeilalte.

— Ar fi putut fi o vânzare privată, desigur, dar există o şansă destul de mare să fi fost de la ei. Însă ar dura o veşnicie să obţii permisiunea de a le folosi arhivele.

— Ei bine, am un prieten la depozitul de acolo. Te poate lăsa să intri în arhivele lor fără nicio problemă. Ai putea face asta şi azi, în pauza de masă. Dar de ce eşti atât de interesată?

— Nu ştiu. Pur şi simplu, nu aş vrea să fie vreo greşeală la mijloc.

Nu i-am putut spune lui Dave că transformarea mea bruscă în detectiv era din cauză că găsisem în sfârşit o modalitate prin care să obţin recunoaşterea meritelor în departament, salvându-le imaginea de la o greşeală publică. Stubbs era o ştire; englezii au preferat mereu capodoperele care reprezintă un animal. Mă simţeam entuziasmată; mi-am imaginat anunţul extraordinar la următoarea şedinţă a departamentului, poate chiar un prânz în sala de conferinţe în semn de recunoştinţă, o promovare reală. Pentru a demonstra că meritam mai mult decât să îi excit pe cei de teapa colonelului Morris. Ar fi fost o şansă de a reuşi pe drept – cu talent şi pricepere –, şansa de a dovedi că pot face o treabă aşa cum trebuie.

În mod oficial, aveam o oră liberă pentru prânz, dar era uşor să o depăşesc pentru că restul angajaţilor de la British Pictures păreau să considere că este dreptul lor strămoşesc să ia pauza de trei ore, şi astfel am

traversat Piccadilly către New Bond Street, având la dispoziţie patruzeci de minute.

— Tu eşti Mike? Prietenul lui Dave? Sunt Judith Rashleigh. Mulţumesc mult că mă ajuţi să fac asta – departamentul nostru se cam grăbeşte.

Am zâmbit când am văzut o carte atârnând în buzunarul din spate al blugilor lui Mike: *Distrusă – Povestea adevărată a iubirii unei mame, a trădării unui soţ şi o crimă cu sânge rece în Texas.*

— Te las să intri, apoi plec în pauza de masă. Te grăbeşti, bun, dar, dacă te întreabă cineva de ce nu ai permisiunea şefului departamentului, pe mine să nu mă implici, bine?

— Sigur. Apreciem ajutorul. Cum am spus, ne grăbim foarte mult. Mulţumesc din nou.

Arhiva rivalului nostru era într-o galerie frumoasă cu lambriuri, cu vedere spre Savile Row. Nici ei nu fuseseră informatizaţi încă, şi privind rândurile lungi de biblioteci duble datând de la începutul anilor 1700, era greu de crezut că şi cel mai impresionant organizator nu s-ar topi într-o baltă tristă la ideea unui asemenea haos. Mai erau câţiva oameni care lucrau acolo, majoritatea cam de vârsta mea, stagiari şi asistenţi tânjind la prânzul lor, trimiţând mesaje discret. Niciunul dintre ei nu m-a băgat în seamă.

Dacă datarea originală a tabloului era corectă, 1760, erau vreo 150 de ani între crearea sa şi închiderea galeriei Ursford, în 1913. Ursford se deschisese cam în 1850, dar eticheta de pe tablou fusese bătută la maşină, ceea ce plasa achiziţionarea de către galerie mai târziu de 1880, deci era logic să încep de acolo şi să avansez. Din fericire, cele două case foloseau acelaşi sistem de îndosariere, aşa că am început cu fişele de catalog, fiecare dintre ele înregistrând un singur tablou, adesea cu o fotografie, şi detalii despre data vânzării şi preţ. Actualizarea indexului era una dintre sarcinile plictisitoare cu care eram obişnuită. Erau multe vânzări de tablouri ale lui Stubbs, dar niciuna dintre descrieri nu corespundea tabloului pe care îl văzusem eu. Erau şi câteva clasificări de tipul „şcoala lui", tablouri în stilul pictorului numit, şi din perioada aceea, dar nu neapărat ale artistului în cauză, şi cinci dintre ele datau între 1870 şi 1910. Unul dintre ele corespundea posibilului Stubbs, cod de identificare ICHP905/19, însemnând că făcuse parte din licitaţia „Important Country House Pictures English Paintings" din 1905, iar tabloul fusese în lotul al nouăsprezecelea. M-am repezit către rafturi şi l-am apucat cu ambele mâini pe cel pe a cărui etichetă scria 1900-1905, trăgând până mi-am făcut puţin loc. Rafturile erau pe rotile şi era greu să le desparţi suficient cât să poţi ajunge sus ca să citeşti ceva. M-am strecurat şi m-am mişcat repede de-a lungul rândului, până am ajuns la 1905, căutând o vânzare „Important Country House Pictures English

Paintings". Uite-o. *Proprietatea unui Conte*: *Ducele și Ducesa de Richmond privind galopul.* Vândut unui anume W.E. Sweet, Esq., luat la prețul de 1 300 de guinee. Contele de Halifax, am presupus, care avea una dintre cele mai mari colecții de tablouri de Stubbs din țară. Deci era original. Nu m-am putut abține să nu mă simt pervers de dezamăgită. Planul meu strălucit de a-l salva pe Rupert de la o atribuire catastrofal de greșită eșuase. Era chiar respectabil – un alt expert considerase, în mod eronat, originalul ca făcând parte din „școala lui", asta era tot. Greșisem eu. Totuși, puteam măcar contribui cu niște informații utile privind proveniența. Sigur Rupert va aprecia asta.

•

M-am întors pe Burlington Arcade, privind vitrinele magazinelor cu pulovere de cașmir și încântătoarele cutii ca de bijuterii, aurii, de la magazinul Ladurée[21]. M-am gândit că aș putea să îmi iau un pulover bun cu o parte din banii câștigați la club. Totuși, un gând nu-mi dădea pace. O mie trei sute de guinee fusese o sumă semnificativă în 1905, dar, din cauza entuziasmului generat de Stubbs, nimeni din departament nu menționase rezerva. Am vizualizat catalogul, cifrele tipărite atent pe ultima pagină: 800 000. Absurd de puțin. Nu avea sens. Dacă tabloul era pe cât de original părea, de ce ar fi fost Rupert de acord să pună un preț minim atât de mic?

Când am ajuns înapoi la departament, doar Frankie era acolo, mâncând un sendviș mare cu brânză de la restaurantul din Crown Passage. Afară era umezeală, ca de obicei, și nu m-am putut abține să nu remarc faptul că jacheta ei, pusă pe spătarul scaunului, mirosea puternic a labrador. M-a făcut să o îndrăgesc și mai mult.

— Frankie, am întrebat-o, ții minte unde ai pus notițele pe care le-am adus de la Warminster acum câteva luni? În legătură cu Stubbs?

— Ar trebui să fie laolaltă cu materialele pentru licitația care urmează. Rupert este atât de entuziasmat!

— Da, da, desigur. Voiam să mă uit repede prin ele.

A întins mâna în spatele ei și a luat un dosar, l-a răsfoit, dând din cap.

— Nu, nu sunt aici. Doar notițele lui Rupert și pozele de după curățare. Să mai mă uit o dată?

— Nu, nu-ți face griji. Îmi pare rău că ți-am întrerupt prânzul.

Totuși, ceva încă nu-mi dădea pace. Am verificat un număr din jurnalul departamentului și am mers la toaletă să dau un telefon. A răspuns doamna Tiger. Nu o cunoscusem; își vizitase sora din Bath, ceea ce probabil că fusese

[21] Unul dintre cele mai cunoscute branduri franțuzești, renumit pentru celebrele *macarons* și alte delicatese de patiserie. (n.red.).

mai bine, ținând cont de ceea ce putuse să facă Tiger cu o cravașă. Ea părea o persoană amabilă.

— Sunt Judith Rashleigh. Am venit în Warminster acum câteva luni. Soțul dumneavoastră a fost amabil și m-a lăsat să mă uit la unul dintre tablourile cu cai.

— Ah, da. Ei bine, am fost mulțumiți. Cu ce vă pot ajuta?

— Probabil că sunteți foarte încântați de atribuire?

— Da, ei bine, am știut întotdeauna în sufletul nostru că nu era, de fapt, un Stubbs. Dar omul ne-a dat un preț bun pe el, totuși.

— Cumpărătorul?

— Bărbatul care a venit aici.

— Desigur, am spus repede. Rupert.

Doamna Tiger ezită.

— Nu – nu cred că așa îl chema.

— Ah.

Am încercat să par relaxată pentru a-mi ascunde confuzia.

— Greșeala mea. Ei bine, voiam doar să mă asigur că aveți datele noastre de contact în caz că mai vreți să evaluăm ceva. Ne place să ținem legătura.

— Ați fost foarte amabili, ne-ați sugerat o altă galerie.

— Nu a fost, hmm, nicio problemă. Nu vreau să vă mai rețin, dar nu mai țineți cumva minte numele bărbatului care a venit acolo?

Vocea ei deveni ușor neliniștită.

— Nu. De ce?

Am bolborosit ceva, i-am mulțumit și am închis. M-am așezat pe capacul WC-ului pentru a mă gândi. Doamna Tiger recunoscuse cu tristețe că tabloul lor nu era un Stubbs original. Îl vânduse și fusese mulțumită să obțină un preț decent pentru un tablou din „școala lui". Și, totuși, tabloul pe care îl vindeam prin departament era același.

M-am mai uitat o dată în catalogul pe care îl pregăteam. Tabloul avea să fie catalogat, în stil convențional, ca „Proprietatea unui domn". Presupusesem că „domnul" era domnul Tiger, dar se pare că mă înșelasem. Povestea lui Rupert se potrivea cu cercetările mele din arhiva concurenței: tabloul fusese atribuit greșit, deci cine îl descoperise ca original trebuia să fie misteriosul „domn" care îl cumpărase de la soții Tiger și plănuia acum să îl vândă prin noi. Ghinionul soților Tiger, deși nu aveam să fiu suficient de proastă încât să le spun asta. Dacă „domnul" îi păcălise, nu era treaba noastră – se pare că plătise o sumă destul de mare pentru o bănuială și acum primea răsplata. Și, totuși, era ciudat. Simțeam o neliniște, o teamă ciudată, o senzație ce mi-a rămas în suflet până când Rupert s-a întors pe la ora trei, după ceea ce părea să fi fost încă un prânz bun, bombănind ceva despre o

întâlnire la Brooks. Acolo, membrilor li se oferă perne pe care să doarmă după-amiaza în bibliotecă.

— Ne vedem diseară, Angelica, a spus în timp ce ieşea.

Angelica nici nu se deranjă să ridice privirea din mesajele ei urgente.

— Mda, sigur, Rupes.

Mă întrebam ce se întâmpla „diseară" când Rupert se opri în dreptul biroului meu, scotocindu-şi prin servietă.

— Ăăă, Judith. M-am gândit că ţi-ar plăcea să vii aici, zise întinzându-mi un plic gros. Vine şi Angelica. Socializăm puţin. Îmbracă-te elegant!

— Am să mă străduiesc, Rupert.

— Sunt sigur că vei reuşi. Mereu arăţi, ăăă, foarte bine. Ne vedem mai târziu atunci!

Am lăsat puţin plicul unde îl pusese el, în caz că Angelica se gândea că n-aş şti unde fusesem invitată, dar, când l-am deschis, mi-am ascuns cu greu rânjetul de pe faţă. Rupert îmi dăduse o invitaţie la petrecerea firmei Tentis de la Galeria Serpentine. Tentis & Tentis erau o firmă de arhitectură foarte mare, care tocmai terminase o lucrare în oraş, unele dintre cele mai scumpe apartamente din Londra. Revistele cu celebrităţi de la clubul Gstaad scriseseră mult despre petrecere. Rupert reuşise să le vândă un lot de tablouri necumpărate datând din anii 1980, pentru a decora pereţii miliardarilor. Mi-a trebuit o săptămână să adun toate datele despre provenienţa tablourilor. Petrecerea se dădea pentru a sărbători colaborarea iminentă cu târgul de artă Maeştrii Frizelor. Rupert chiar mă invitase. Aveau să fie fotografi, fetele de la club ar putea să vadă. Poate chiar şi idioatele cu care fusesem la şcoală aveau să vadă.

Ţinuta obligatorie specificată în partea de jos a cartonaşului gros, de un crem clasic, era „Ţinută elegantă". Nu aveam o rochie lungă, dar acum nu era momentul să fac economii. M-am uitat la ceas până la ora 5 după-amiază fix, am fugit la banca din Piccadilly, apoi am luat un taxi. Până la şase, m-am întors în apartamentul meu, de la Harvey Nicks, cu o husă de bumbac pentru haine conţinând a rochie simplă Ralph Lauren din mătase neagră, care se lega pe un umăr cu un lanţ auriu aproape invizibil. Fusese prostesc de scumpă, dar nu aveam de gând să mă mai gândesc la asta. Puteam recupera banii la club. Nu prea mă interesa opinia lui Rupert cu privire la stilul meu, dar aceasta era prima mea şansă reală de a socializa cu persoane importante. Voiam să arăt perfect.

Am ezitat însă asupra bijuteriilor. Cerceii mici cu diamante pe care mi-i dăduse mama când împlinisem douăzeci şi unu de ani îi amanetasem demult în Hatton Garden, aşa că m-am gândit că lipsa bijuteriilor era mai elegantă decât bijuteriile nepotrivite şi nu am luat nimic. Nu era nevoie să iau absolut

nimic pe sub rochie, doar niște pantofi cu toc. Pentru a finisa lookul, m-am milogit pentru geanta plic Gucci neagră a lui Pai. Foarte puțin machiaj, doar rimel și o nuanță de grena pe buze. Am făcut comandă la un taxi pentru a nu ajunge acolo cu rochia șifonată. Expresia taximetristului în timp ce urcam în mașină mi-a spus tot ce trebuia să știu.

O mulțime de paparazzi aștepta la capătul covorului roșu, care începea de la pavilionul de sticlă din Hyde Park, ce strălucea în nuanțe de roz și mov ca o stație spațială. Câțiva dintre ei mi-au făcut câteva poze, probabil din politețe, m-am gândit eu, dar m-am simțit bine. Simțeam agitația petrecerii pulsând la unison, organică, precum șoaptele unei bestii masive. I-am dat invitația mea unui asistent de la organizare, care mi-a făcut semn să intru, și am închis ochii pentru o secundă de anticipare încântătoare, pregătindu-mă să mă bucur de tot.

Cum s-ar fi simțit Cenușăreasa dacă, atunci când a ajuns în sfârșit la bal, ar fi descoperit că este la petrecerea firmei unor agenți imobiliari? Uriașele cazane cu lumânări Jo Malone nu puteau acoperi mirosul acru al unui râgâit de șampanie. Sute de bărbați palizi în costume proaste se înghesuiau în jurul barului cu băuturi gratis, cu entuziasmul unor mormoni dezlănțuiți în Atlantic City. Indiferent unde găsiseră Tentis & Tentis această mulțime de închiriat era, în mod evident, o zonă fără Moët. Am zărit capul minuscul al unui super-model super-pensionat ivindu-se din mulțime precum o tulpină de țelină debusolată, dar, în afară de ea, ar fi putut fi vineri seara în oricare bar din Hammersmith. Am simțit un junghi de regret gândindu-mă la bonul de la Harvey Nicks de pe biroul meu. În afară de mine, singura persoană care respectase ținuta obligatorie era Rupert, a cărui burtă crease propria zonă VIP în jur. Vorbea cu patronul unei galerii de artă, o persoană pe care o cunoșteam vag, pe nume Cameron Fitzpatrick. I-am întâlnit privirea lui Rupert, iar el s-a năpustit în direcția mea. Puțini bărbați nu arată mai bine în ținută elegantă, iar Rupert era unul dintre aceia, dar a fost prima oară când m-am bucurat că îl văd.

— Rupert, l-am strigat pe un ton amabil, fluturând din geantă înspre el. Bună!

Pentru o clipă a părut confuz.

— Oh, ăăă, Judith. Sigur, da. De fapt, eu tocmai plecam. Am o invitație la cină.

— Nu vreau să te reții, dar am mai studiat puțin proveniența tabloului de Stubbs.

— Ce?

— De la ședința departamentului de azi? Stubbs?

— Judith, trebuie să fug, vorbim mâine, mi-a spus peste umăr în timp ce a fugit.

Singura mea speranţă pentru a face conversaţie, Fitzpatrick, dispăruse deja în mulţime. Mi-am făcut loc spre bar printr-un cârd de fete în micro-rochii, care purtau pantofi pe care Coleen Rooney[22] probabil că îi dorea înapoi. Nici nu am putut să mă bucur de privirile pe care mi le aruncau. În mod evident, auziseră că să fii sexy înseamnă să fii puternic, dar numai până aici merseseră cu acest gând. Poate că drumul cel mai bun spre emanciparea femeilor nu era să intri în contact cu zeiţa din tine, îndesându-ţi fundul într-o fustă care anunţa că ai fost epilată recent. Am presupus că seara lor urma să se termine undeva pe la ora 3 dimineaţa, cu un dans în poală lipsit de entuziasm, prin Vingt Quartre, pentru un grup de corporatişti obosiţi, murdari de maioneză. Nu ca mine, o, nu. Nu ca Judith, dealer de artă cratimă damă de companie. Nu prea voiam să beau, dar am luat două pahare pentru a avea ceva de făcut. Am traversat din nou sala, prefăcându-mă că duc paharele cuiva, dar mintea nu-mi era acolo.

Angelica nici nu s-a obosit să apară. Poate nu ştia nimic despre tablouri, dar şcoala vieţii indusese pentru ea un curs specializat referitor la petrecerile care trebuie evitate. În mod evident, încă un cod secret pe care eu nu îl descifrasem. Cum am putut să fiu atât de penibil de entuziasmată? Ce m-am gândit că se va întâmpla? Conversaţii politicoase cu persoane elegante, glume cu Jay Jopling[23] înainte de a fi condusă la cină către vechea masă a lui Lucien Freud[24] de la Wolseley[25]?

Mie nu avea să mi se întâmple asta niciodată, pentru că eram un simplu trepăduş, nu? O doamnă care servea ceaiul. Până şi paparazzii plecaseră. Super-modelul în vârstă dispăruse şi ea, probabil îndesând cecul generos primit pentru prezenţă sub fileurile de pui din sutien, pe drum spre locul unde chiar îşi făceau veacul oamenii inteligenţi. Doamne, eram penibilă. M-am gândit că merit să mă pedepsesc singură mergând acasă pe jos, dar eram prea deprimată. Ce mai contau încă douăzeci de lire pentru taxi? Măcar îi puteam spune lui Dave că fusesem într-un loc elegant; lui îi plăceau astfel de lucruri. Dar, oare, aşa era mereu? Era Londra un oraş cu spaţii mici închise unul în celălalt, precum păpuşile ruseşti, pentru ca atunci când credeai că ai

---

[22] Soţia unui fotbalist celebru, Wayne Rooney, de la echipa Manchester United. A lucrat ca prezentatoare tv, apare în diverse reclame şi scrie articole despre modă pentru mai multe publicaţii. (n.red.).

[23] Dealer de artă, patronul uneia dintre cele mai mari galerii de artă din Londra. (n.red.).

[24] Lucian Freud (1922-2011) – pictor englez, originar din Germania, nepot al celebrului psihanalist Sigmund Freud. (n.red.).

[25] Restaurant londonez unde Lucien Freud obişnuia să cineze. La moartea acestuia, masa la care prefera să mănânce a fost acoperită cu o faţă de masă neagră. (n.red.).

ajuns înăuntru să dai de o altă cutie frumos pictată, închisă bine pentru a te ține pe tine pe din afară? Deja îmi dădeam rochia jos de pe mine când taxiul a oprit și a trebuit să plătesc șoferul. Lanțul delicat se rupsese și eram atât de furioasă încât am apucat crăpătura de pe picior și am sfâșiat nenorocita de rochie în jumătate, spre marea surpriză a unui cuplu în vârstă care trecea pe lângă mine, ținând în mâini programele de la Albert Hall.

Apartamentul mă aștepta, vibrând de furie oarbă. După ce m-am strecurat prin labirintul hidos de biciclete și căști care blocau holul, am văzut o cutie pe masa din bucătărie cu un bilet „pentru Judy" lipit pe ea. Cutia conținea o cană ceramică mare și roz cu urechi de iepure. Pe bilet scria „Îmi cer scuze. Ți-am împrumutat cana și am spart-o din greșeală. Ți-am luat asta în schimb!" Colega mea de apartament cea cretină desenase o față zâmbitoare. M-am uitat în coșul de gunoi. Acolo zăceau bucățile ceștii și farfurioarei, un email Villeroy 1929 perfect, verde, după care mersesem tocmai la Camden Passage[26]. Costase doar patruzeci de lire, dar nu asta conta. Pur și simplu, nu asta conta. M-am gândit că poate găsesc niște super-glue în sertarul dulapului – o imitație a stilului victorian –, dar mânerul s-a blocat și am lovit piciorul nenorocit atât de tare, încât, pur și simplu, a zburat din loc, iar bufetul a căzut într-o parte, astfel încât toate rahaturile de porțelanuri s-au spart, după care au urmat câteva minute de regret. Mi-a trebuit mult timp să fac curat, dar, în sfârșit, m-am calmat.

7.

M-am trezit la cinci, cu mintea tulbure. Stăteam dezbrăcată pe pat, privind obișnuitul tavan oribil. Lăsasem clubul să îmi ia mințile. Camaraderia cu fetele și banii câștigați ușor mă scoseseră din formă. Aveam să fac totul așa cum trebuie, și asta însemna să lămuresc achiziția tabloului de Stubbs. O petrecere nereușită nu însemna nimic. Trebuia doar să mă concentrez.

Am ajuns devreme la birou, nerăbdătoare să îl văd pe Dave, dar Laura m-a încolțit și m-a obligat să petrec dimineața verificând prețuri minime de vânzare pentru Stanley Spencer, pentru a ajuta un investitor să își aranjeze taxele pe capitalul câștigat. Taxele pe capitalul câștigat erau singurul domeniu în care departamentul semăna măcar vag cu o afacere. La prânz am coborât în depozit, dar Dave era plecat. L-am sunat pe mobil și m-am oferit

[26] Pasarelă acoperită unde se găsesc de vânzare antichități și rarități sau obiecte de colecție. (n.red.).

să îi iau ceva de băut după program, apoi m-am dus vizavi, la N. Peal, şi am cumpărat un pulover de caşmir superb, de un albastru pal, cu guler rotunjit, care a costat aproape cât aruncasem la Harvey Nicks. Într-un fel, faptul că am cheltuit mulţi bani m-a făcut să mă simt mai bine în legătură cu dezastrul de la Tentis. Intenţionam să mă schimb pentru club în toaleta de la Biblioteca Londrei din St. James Square pentru a avea timp să mă întâlnesc cu Dave la Bunch of Grapes pe Duke Street. Când a intrat şchiopătând – era prea mândru pentru a folosi un baston – am luat o halbă de London Pride pentru el şi o apă tonică pentru mine.

— Mulţumesc pentru bere, Judith, dar doamna mea se va întreba pe unde sunt.

I-am explicat că notiţele mele despre tablou par să se fi pierdut şi că acesta nu fusese cumpărat de la cuplul din Warminster, ci printr-un cumpărător necunoscut. Suna cam patetic, dar eram foarte sigură că era ceva în neregulă. Nu i-aş fi putut explica asta lui Dave, dar, după eşecul din seara precedentă, părea şi mai important să demonstrez că aveam dreptate în legătură cu tabloul.

— Vreau să mă uit la el, Dave. Este în depozit, nu? Ai ochii şi mai buni decât ai mei. Nu cred povestea asta cu pictatul peste.

Dave a vorbit mai încet.

— Doar nu vrei să spui că Rupert ar vinde un fals?

— Sigur că nu. Cred că ar fi putut face o greşeală şi nu vreau să iasă nimeni şifonat, asta este tot. Dacă îi ajut pe ei, iar asta mă face pe mine să ies bine, atunci îmi convine. Dar nu ar fi prima oară când cineva ar face o atribuire greşită, nu? Ştii şi tu asta. Te rog? Doar zece minute, şi îmi poţi spune că sunt o idioată şi n-am să mai deschid subiectul niciodată.

— Judith, pentru asta există experţii. Aş avea nevoie de, nu ştiu, instrumente de lucru.

— Dave, îţi pasă de original, corect? Crezi că ar trebui să vindem originale? Onoarea regimentului şi aşa mai departe?

— Ar trebui să cerem voie.

— Eu lucrez acolo, tu lucrezi acolo. Avem acces – aş putea să mă uit la „lucrări", cum spune mereu Laura.

— Zece minute?

— Maximum. Haide.

Mi-am îndulcit vocea.

— Suntem prieteni, da?

— Of, haide odată.

Majoritatea angajaţilor plecaseră deja, aşa că Dave a folosit codul lui de acces pentru intrarea din spate. Am avut nevoie de lanterne în depozit, care

era slab luminat pentru a proteja operele de artă. Dave s-a dus direct la cutia respectivă şi a scos tabloul. I-am arătat unde ţineam minte că fusese indicatorul înlocuit pe care scria Newmarket, şi unde credeam că fusese mutată semnătura.

— Judith, nu-mi dau seama. Din câte văd eu, chiar arată în regulă.

— Dar era un indicator, chiar aici. Cât de nouă este vopseaua aceea?

Aveam capetele apropiate în timp ce ne uitam la pânză, buricele degetelor noastre pipăind spaţiul gol.

— Dacă a fost curăţat, spuse Dave, acum interesat, ar putea fi o urmă a stratului de dedesubt. Trebuie să îl vedem în lumina potrivită.

— Ei bine, îl putem muta?

— Unde spuneai că era semnătura?

— Da, unde era?

Rupert. Se spune că graşii se pot furişa adesea ca să te surprindă. Am râs prostește.

— Rupert. Bună, scuze, noi tocmai ce…

— Vă rog să îmi explicaţi ce faceţi. Postul tău nu îţi permite să fii aici.

De fapt, nu era mare scofală. Venisem aici după program de multe ori. De obicei, pentru că Rupert mă trimisese. S-a întors spre Dave şi i s-a adresat cu o voce mai blândă.

— Ce coaceţi voi doi, ha? Nu ar fi trebuit să ajungi acasă deja, Dave?

Dave a părut jenat şi a bombănit un „bună seara". Detestam modul în care îi spunea lui Rupert „domnule". Rupert a aşteptat cordial, lipsit de dramatism, până ce Dave a şchiopătat în sus pe scări, apoi s-a uitat la mine un timp. În lumina albăstruie, arăta ca un El Greco[27] ciudat de umflat. Eram sigură că nu avea să facă scandal. Puterea este cu mult mai eficientă când este ţinută sub tăcere.

— Judith, am tot vrut să vorbesc cu tine de ceva timp. Nu prea cred că te integrezi aici. Am vrut să îţi dau o şansă, dar am primit destule plângeri din departament referitoare la comportamentul tău. Comentariile tale despre Stubbs de la şedinţă au fost nepotrivite şi, sincer să fiu, impertinente.

— Dar m-am gândit… adică, încercam să… nu eram sigură dacă…

Mă bâlbâiam ca o şcolăriţă vinovată de ceva, furioasă pe mine însămi, dar incapabilă să mă opresc.

— Cred că ar fi mai bine să îţi strângi lucrurile şi să pleci acum, nu crezi? adăugă calm.

— Mă… dai afară?

---

[27] El Greco (1541-1614) – pictor spaniol manierist de origine greacă, cunoscut, mai ales, datorită picturilor sale cu teme religioase şi ca portretist. (n.red.).

— Dacă vrei să formulezi aşa, da. Asta fac.

Eram şocată. În loc să protestez, să mă apăr, pur şi simplu, am început să plâng. Absurd. Toate lacrimile de frustrare pe care le înăbuşisem îşi aleseseră acest moment pentru a izbucni precum un gheizer, reducându-mă, în pofida voinţei mele, la rolul de femeie care imploră. Chiar în momentul în care simţeam acele lacrimi fierbinţi şi furioase strângându-mi-se în ochii, ştiam că Rupert ascunde ceva. Chiar şi invitaţia la acea petrecere stupidă era o mită pentru a mă reduce la tăcere. Dar nu aşa trebuia să stea lucrurile, nu? Încercam să fac ceea ce era corect, ceea ce era bine de făcut.

— Rupert, te rog. Nu făceam nimic greşit. Aş putea să îţi explic?

— Nu mă interesează explicaţiile tale.

M-a ignorat în timp ce ne duceam spre departament. Mergeam în faţa lui pe coridoarele înguste, simţindu-mă ca o prizonieră. A aşteptat cu braţele încrucişate în timp ce mi-am strâns nimicurile de pe birou şi le-am băgat în servietă. Rochia şi pantofii pentru club erau îndesate mai jos. Nu suportam să le văd.

— Ai terminat?

Am încuviinţat prostește.

— Vreau cartela de acces, te rog. Nu cred că este nevoie să chem paza pentru a te conduce afară.

I-am dat cartela, mută.

— Acum pleacă, Judith.

M-am gândit la colonelul Morris. M-am gândit la munca de servitoare pe care o făcusem pentru Rupert, luându-i costumele de la croitor, aducându-i cămăşile de la curăţătorie, la apelurile telefonice de care îl scăpasem când el o întinsese de la serviciu, beat după prânz, orele în plus la bibliotecă şi arhivă, încercând să demonstrez că eram mai bună, mai deşteaptă, că puteam să alerg mai repede, să suport mai multe şi să mă descurc mai bine. Fusesem umilă şi harnică. Nu am arătat niciodată că mă simţeam nedreptăţită şi exclusă. Nu le permisesem niciunuia dintre ei – Laura, Oliver, Rupert – să vadă că observam diferenţele dintre noi. Diploma mea de la Oxbridge era mai bună decât cea a oricăruia dintre ei. Chiar crezusem că, odată cu trecerea timpului şi muncind din greu, puteam ajunge acolo sus, printre ei. Nu-mi imaginasem niciodată că Rupert mă respecta sau mă aprecia. Dar crezusem că fusesem utilă şi că valoram şi eu ceva. Penibil.

— Presupun că îi vei da slujba mea Angelicăi?

Am detestat felul smiorcăit în care a sunat întrebarea.

— Asta nu te priveşte. Te rog să pleci acum.

L-am privit direct în faţă, ştiind că obrajii mei erau plini de lacrimi. M-am gândit ce voi simţi trezindu-mă în apartament, fără să trebuiască să mă ridic

din pat pentru a merge la serviciu. Holul răcoros, textura reconfortantă a balustradei sub palma mea. Aceasta fusese şansa mea. Poate că încă nu ajunsesem mult mai departe de poartă, dar intrasem, făceam parte din lumea în care mi-era locul şi crezusem în fiecare zi că ajungeam tot mai sus. M-am gândit că iar voi fi nevoită să îmi trimit CV-ul şi iar va trebui să aştept. O dădusem în bară. Îmi pierdusem controlul, îmi permisesem să doresc prea mult, fusesem prea înverşunată, necugetată, proastă, *proastă.* Îmi permisesem să nu fiu suficient de furioasă, mă împiedicasem ici şi colo precum Pollyanna[28] crezând că tot ce conta era înţelegerea şi că puteam da spectacolul chiar aici, în nenorocitul de hambar. Furia îmi fusese mereu prietenă, dar o neglijasem. Furia îmi ţinuse spatele drept, mă ajutase să trec prin lupte şi nedreptăţi. Furia mă împinsese să devin mai mult decât neînsemnata fată deşteaptă de la universitate; fusese puterea şi consolarea mea. Pentru o clipă, i-am simţit căldura adânc în corpul meu şi mi-a trecut prin minte imaginea chipului lui Rupert, plin de sânge, căzând pe computer. Haide, mă invita Furia, măcar o dată. Haide. Servieta mea ponosită avea întărituri de alamă la colţuri; mi-am imaginat că o lovesc de tâmpla lui, dar nu aveam nevoie de ea. Simţeam durerea în muşchii braţelor, în dinţi. Voiam să îi sfâşii beregata ca un câine. Mă privea şi, pentru o clipă scurtă, am văzut o licărire de frică în ochii lui. Doar de asta aveam nevoie.

— Ştii ce, Rupert? am spus, calmă. Eşti un dobitoc. Un dobitoc cu curul gras, privilegiat, lipsit de talent şi parşiv.

— Ieşi afară.

Nu ştiu pe care dintre noi doi îl dispreţuiam mai mult.

•

Pentru a compensa, mi-am scos Furia la un pahar. Furia, companie bună, a băut cot la cot cu mine. Până a ajuns James la club, eu băusem deja jumătate din a doua sticlă de Bolly cu un alt client, şi de data asta chiar înghiţeam. Nu m-am deranjat să spun „la revedere", pur şi simplu, am plecat de lângă client, lăsându-l surprins şi m-am aşezat lângă James, în timp ce Carlo îşi făcea de treabă cu Cristalul.

— Cred că am să beau şampanie în seara aceasta, dacă nu te superi.

— O zi grea?

Am încuviinţat. Asta nu avea să fie o beţie veselă. M-am simţit rece şi crudă şi necugetată. Am ridicat paharul într-un toast scurt şi sec. Sigur, el mi se părea respingător, dar eu şi Furia beam în barul ultimei şanse.

[28] Bestseller scris de Eleanor H. Porter, al cărui personaj principal este eroina cu acelaşi nume. La un moment dat, aceasta suferă un accident cumplit, în urma căruia nu mai poate să meargă. (n.red.).

— James, hai să trecem la subiect. Cât ai fi dispus să plăteşti pentru a mi-o trage?

A părut uimit, chiar destul de dezgustat.

— Nu am nevoie să plătesc pentru sex.

— De ce nu? E mai puţin important pentru tine decât banii?

— Lauren, ce s-a întâmplat?

Dacă acesta ar fi fost un film, ar fi fost momentul pentru un montaj. Un şir de amintiri, Judith cea mică şi curajoasă luându-şi diploma, Judith târându-se acasă seara târziu de la serviciu, aplecată peste cataloagele ei, o lacrimă alunecând pe obrazul lui Judith când Rupert o dă afară, recunoaşterea cu uimire a faptului că se află în acest subsol mizerabil crezând că acest client bătrân şi mizerabil este singura ei speranţă. Acea Judith s-ar fi ridicat şi ar fi plecat politicos spre viitorul ei fabulos pentru că nu avea nevoie să îşi compromită integritatea pentru nimic. Ei bine, da. Abia aşteptam noile începuturi de rahat. Asta mi s-a părut singura mea speranţă. Dacă asta mă născusem să fac, atunci aveam să o fac aşa cum trebuie. Eu şi Furia vom ajunge undeva.

Le-am permis lacrimilor pe care le ţinusem în frâu ore întregi să îmi inunde ochii, acel efect de zambilă udă, buza de jos tremurând puţin şi mi-am muşcat-o uşor. Mi-am ridicat faţa spre el.

— James, iartă-mă. A fost vulgar din partea mea. E vina acestui loc – nu suport gândul că ai putea să crezi că sunt… aşa. Te testam. Vezi tu, eşti atât de minunat, iar eu… eu…

Chiar şi orgoliul lui uriaş s-ar fi putut speria dacă menţionam cuvântul „dragoste", aşa că am suspinat în loc să-l spun. Încă o dată, Iisuse. El mi-a dat batista lui, care era mare şi albă şi mirosea a Persil. Mi-am amintit de mama mea, într-una din zilele ei bune, făcându-mi baie şi învelindu-mă într-un prosop alb, curat, care mirosea exact aşa, şi după aceea suspinele au devenit reale. Apoi am discutat şi i-am spus că mi-era teamă, că îmi pierdusem serviciul (ca recepţioneră la o galerie) şi, când el m-a întrebat dacă mi-ar plăcea să plec pentru un weekend, m-am prefăcut că nu am fost niciodată în sudul Franţei, şi că, nu-i aşa, ar fi raiul pe pământ, dar mai bine am lua-o cu noi şi pe prietena mea, ca să demonstrăm că nu eram genul acela de fată. Sau nu totalmente. I-am şoptit puţin despre cum m-ar putea convinge, însă, să fiu. Ca să spun adevărul, tocmai posibilitatea de a împărţi patul cu el m-a făcut să vreau să mai vină cineva. Plus că, dacă avea chef de o partidă în trei, era mai bine să fiu pregătită. Nu a fost greu să bat apropoul că, pentru a fi convinsă, ar fi vorba de, să zicem, 3 000 de lire, ca să mă ajute până îmi găsesc un loc de muncă. Aşa că atunci când a plecat, mi-a lăsat o mie pe

masă, pentru a plăti două bilete spre Nisa, şi m-am împleticit spre Mercedes spunându-i că vizităm Riviera.

— Iisuse, Jude, a spus ea cu admiraţie. Ce-i în capul tău? Cocaină?

8.

Am folosit câteva dintre bancnotele de 50 ale lui James pentru a cumpăra unele lucruri pentru excursie. O geantă de weekend din piele maro şi o poşetă mare dintr-un magazin mic din Marylebone, care arătau precum cele de la Bottega Veneta, un costum de baie Eres cu bikini negri legaţi într-o parte, ochelari de soare Tom Ford, o eşarfă Vuiton Sprouse în turcoaz şi bej. Când am aterizat pe aeroportul din Nisa, am remarcat încântată că, graţie accesoriilor, arătam ca multe alte femei ce veneau aici în weekend: foarte îngrijite, dar fără să pară că fac eforturi. Mercedes (convenisem să încercăm să folosim numele de la club pentru a nu greşi) arăta neobişnuit de modest în blugi simpli şi un tricou alb. James ne aştepta în cafeneaua de lângă zona de sosiri. Am inspirat adânc când am văzut suprafaţa întinsă şi lipsită de complexe a corpului său masiv, petele de transpiraţie de pe cămaşa de un roz pal. În mod clar, era gras, dar trebuia să fie atât de delăsător? Se simţea o urmă de infatuare în atitudinea sa, de parcă banii lui însemnau că îşi putea permite să desconsidere părerea pe care o aveau alţi oameni despre el – ceea ce desigur că făcea. Am inspirat adânc. Brusc mi s-a făcut dor de apartamentul meu mic şi oribil. Petrecusem atât de multe ore acolo, plănuind, visând, simţindu-mă în siguranţă, crezând că viitorul avea să se întâmple. Dar acesta era. Acesta era viitorul. Sau, cel puţin, în lipsa unui plan mai bun, pentru următoarele câteva luni. Mi-am spus că pot să fac asta. *Trebuia* să fac asta, acum mai mult ca niciodată. Era vorba doar despre stăpânire de sine.

Un tânăr cu aspect de marocan, purtând o jachetă pe care scria „Hôtel du Cap", ne-a pus bagajele într-o maşină neagră. James s-a îndesat pe locul din faţă, iar maşina s-a lăsat imediat într-o parte precum un pat vechi. Nu am putut să mă uit la Mercedes.

— *S'il vous plaît, Mesdemoiselles*[29].

Am intrat pe uşa pe care mi-a deschis-o şi m-am lăsat pe spate, pe bancheta din piele ivorie. Maşina era răcoroasă, geamurile fumurii, motorul părea că toarce. Asta simţeam. James avea treabă cu telefonul, aşa că nu a

[29] „Poftiţi, domnişoarelor" – în limba franceză, în original. (n.red.).

fost nevoie să încerc să fac conversaţie. Când am ajuns la hotel, Mercedes m-a strâns de mână plină de entuziasm.

— James, este superb, a şoptit ea, dându-mi un ghiont.

— Foarte frumos, am adăugat cu entuziasm.

Am aşteptat discret în holul acoperit cu gresie neagră, în timp ce James s-a ocupat de cazare. Unul dintre recepţioneri ne-a cerut paşapoartele şi i-am spus repede în franceză, cu un zâmbet calm, că bagajele noastre au fost deja duse sus, dar le puteam aduce noi jos mai târziu. Nu voiam ca James să ne vadă numele reale, mi-ar fi stricat dispoziţia.

— Ce bine vorbeşti franceza! a zis Mercedes, surprinsă.

Am ridicat din umeri.

— Ar fi mai bine să nu îi spunem şi lui James asta.

Am fost conduse către un apartament de la etajul doi. De o parte şi de alta a unei sufragerii spaţioase, cu canapele albe şi un aranjament floral enorm de cale albe, erau două dormitoare. Nişte uşi duble se deschideau spre balconul cu vedere la o peluză imensă, care cobora spre faimoasa piscină despre care citisem în multe reviste. Mai departe, spre dreapta, în direcţia Cannes-ului, o întindere de iahturi umplea vechiul port. Cuvântul-cheie era „grandios".

Printre acele mega-iahturi era unul anume care ieşea în evidenţă, coca imensă ridicându-se precum un kraken[30]. Îl văzusem şi pe acesta în poze. Mihail Balenski, „Omul din Stan" aşa cum îl numeau ziarele englezeşti, era un industriaş uzbec a cărui carieră, chiar şi în opinia reportajelor serioase, era ca o poveste de benzi desenate. A început cu sondele petroliere, şi-a diversificat activitatea incluzând comerţul de arme, dar, descoperind că nu se desfăşurau suficiente războaie cât să obţină un profit frumos, s-a hotărât să declanşeze câteva. Sponsorizase câteva grupuri de rebeli dintr-o ţară mică despre care nu ştie nimeni nimic, furnizase arme ambelor părţi, lăsându-le să se lupte între ele, apoi a cumpărat bunurile valoroase care mai erau în posesia guvernului pe care îl pusese la putere. Foarte eficient. Asta se întâmplase acum două decenii; în zilele noastre, Balenski participa la dineuri împreună cu conducători de state, îşi făcea apariţia la Gala Met[31] sau la petrecerea de vară de la Serpentine, ori era fotografiat aruncând câteva milioane la orice acţiune filantropică reprezentând evenimentul *du jour*[32]. Este uimitor câte lucruri ştii doar citind numerele din *Hello*!

---

[30] Termen folosit pentru a descrie o creatură uriaşă, ca un calamar sau o caracatiţă, care este capabilă să scufunde bărci şi corăbii. (n.red.).

[31] Gală anuală organizată pentru strângerea de fonduri în beneficiul Institutului pentru Costume al Muzeului Metropolitan de Artă din New York. (n.red.).

[32] „Zilei" – în limba franceză, în original. (n.red.).

— *Mademoiselle*?

Era băiatul de serviciu, care m-a trezit în mod discret din visul meu de pe Riviera. Aveam deja o bancnotă de zece euro mototolită în mână. I-am dat bacşişul şi i-am spus să ne pună bagajele în dormitorul din stânga, iar cele ale lui *monsieur* în cel din dreapta. Indiferent ce planuri avea James, nu aveam de gând să dorm în acelaşi pat cu el. În caz că ar fi avut ceva de comentat, am ieşit pe balcon cu spatele la el, ca să admir peisajul. L-am simţit apropiindu-se de mine, întinzându-şi mâna după a mea.

— Eşti mulţumită, dragă?

„Dragă." Doamne sfinte.

— Este minunat, am răspuns, cu o ezitare întrebătoare.

— Şi ţi-am adus asta, a adăugat, dându-mi o sacoşă de plastic şifonată, afişând ceea ce, în mod evident, credea că este un rânjet ştrengăresc. Ceva cu care să te îmbraci. Mai târziu.

M-am întrebat ce lucruri oribile ar putea conţine, dar am reuşit să mă ridic pe vârfuri şi să îl sărut pe halca umedă a obrazului.

— Mulţumesc, dragule. Ce drăguţ din partea ta.

— M-am gândit să luăm prânzul lângă piscină şi apoi să mergem prin Cannes să facem nişte cumpărături. Cred că v-ar plăcea.

— Super. Trebuie doar să mă schimb.

Mercedes se învârtea prin baie, examinând cosmeticele Bulgari.

— Doamne, baia asta e mai mare decât apartamentul meu!

— Găseşte mini-barul, am zis printre dinţi. Trebuie să beau naibii ceva!

•

La prânz, James a apărut la Eden Roc, piscina hotelului, purtând un slip Vilebrequin, enorm şi ţipător, pe sub un halat alb de la hotel, care atârna sfios de o parte şi de cealaltă a burţii lui albicioase. Din spatele ochelarilor mei de soare am văzut doi copii blonzi în apă, chicotind şi arătând cu degetul, până ce bona lor le-a spus să înceteze. Toţi am comandat salată de homar şi apă Pierre. James şi-a înfipt furculiţa în bucăţile de unt aşezate pe un pat de gheaţă, le-a întins pe chifle, apoi le-a îndesat în gură. Câteva firimituri i-au căzut în cutele guşii şi s-au cuibărit pe salteaua gri a părului lui de pe piept. Era ca şi cum ai fi admirat un Lucien Freud animat, dar imaginea nu era mai uşor de privit. În timp ce Mercedes ciugulea din salată şi se juca cu telefonul (am crezut că va trebui să îi spun să nu ţină cuţitul ca pe un pix), l-am rugat pe James să îmi povestească din nou despre zilele lui de cuceritor pe Riviera, prefăcându-mă fascinată de poveştile lui exagerate despre cum dansase cu Elizabeth Taylor la Jimmy şi cum petrecuse cu

Dionne Warwick[33] la Golfe Juan. Mi-am dat seama că nu încerca să mă convingă pe mine ce partidă bună este, ci că el chiar credea asta.

După prânz, cineva ne-a dus cu maşina pe Croisette. Pe plaja din faţa hotelului Carlton era un grup de femei în burka[34] bălăcindu-se în valuri. Cerul se înnorase puţin, în aer se simţea umezeala, iar James era nervos, insistând cu nesimţire că ştie el cel mai bun loc de parcare, apoi certând şoferul într-o franceză de baltă când am fost nevoiţi să ne învârtim trei ture prin zonă. Nu am crezut că va avea răbdare să facem o tură de cumpărături, aşa că am sugerat să ne oprim în faţa magazinului Chanel şi să lăsăm maşina să ne aştepte. Am intrat prima în butic şi am întrebat vânzătoarea dacă ar putea cumva să ne aducă un scaun în timp ce eu şi cu Mercedes ne uitam la genţi. Aceasta a părut uşor îngrozită de sugestia că ar putea face ceva atât de josnic. Dar apoi l-a văzut pe James intrând pe uşă.

— *Tout de suite, madame*[35].

Ştiam ce voiam: geanta de umăr clasică, matlasată, neagră, cu mânere de piele şi lanţ auriu. Mercedes nu se hotăra, uitându-se la un raft cu haine de stofă, din extra-sezon. Erau frumoase; mi-ar fi plăcut să probez una, să simt căptuşeala de mătase direct pe pielea braţelor mele, balansul lănţişorului cusut în tiv, dar era evident că James simţea că rolul de sponsor începea să îl plictisească.

— Ce geantă vrei, Mercedes?

— O vreau pe cea mare.

A durat parcă o veşnicie până ce vânzătoarea a împachetat genţile în hârtia moale şi husele de bumbac negru imprimat cu C-urile Chanel, punându-le, în sfârşit, în pungi parcă apretate, legate cu fundă. Îmi dădusem seama deja că iritabilitatea lui James izvora din faptul că nu putea să admită că extenuarea şi stânjeneala nu se datorau unei probleme a lumii, în general, ci unei probleme a lui, fiind mult prea al naibii de gras pentru a se integra printre ceilalţi. Şi, totuşi, a întins vesel cardul lui Amex în timp ce eu şi Mercedes ne-am prefăcut interesate de eşarfe, ţinându-ne privirile departe de casa de marcat în mod subtil. A funcţionat. Dar când James a refuzat sugestia, ce-i drept destul de crudă, de a ne plimba pe străzile pietruite ale oraşului în favoarea întoarcerii la hotel pentru o „siestă", am ştiut că aveam să plătesc pentru ele.

Când am ajuns înapoi în apartament, am împins-o pe Mercedes în camera noastră.

---

[33] Marie Dionne Warrick (n. 1940) – cântăreaţă americană, actriţă şi prezentatoare tv. Melodiile sale au cunoscut un adevărat succes în anii 1960. (n.red.).

[34] Haină purtată de femei în tradiţia islamică, pentru a-şi acoperi trupul în locurile publice. (n.red.).

[35] „Imediat, doamnă", în limba franceză, în original. (n.red.).

— De ce nu te duci să faci un duș relaxant, dragule? am spus peste umăr.

Măcar nu va trebui să fiu acoperită de sudoarea aceea împuțită.

— Te urăsc, am spus în timp ce Mercedes își pregătea lucrurile pentru piscină.

— Nu-ți face griji. O să vrea doar să te țină în brațe puțin. Oricum, uită-te la astea.

Mi-a arătat câteva borcănașe de pastile în geanta ei plină de farduri.

— Ce sunt?

— Nu mare lucru. Xanax. Valium.

— Atunci dă-le încoace.

— Nu pentru tine. Pentru el.

— Nu pricep.

— Pfff. Îi punem pastilele în băutură. Nu vreau să petrec o seară cu nenorocitul ăla umflat. Suntem în sudul Franței, Jude!

— Lauren.

— Bine, Lauren, a șoptit, deși auzeam apa curgând în camera cealaltă. Mergem la cină, apoi pisez câteva din astea și i le poți pune în coniac.

— Nu bea alcool.

— În apa minerală, atunci. Într-o jumătate de oră o să fie rupt. Putem să ieșim în oraș și dimineață o să fie foarte odihnit. Nici nu o să-și dea seama.

— Este extrem de gras, Mercedes. Nu știu dacă ne trebuie clienții morți.

— Nu fi fraieră, nu sunt tari. Eu le iau tot timpul. Le prepar în toaleta de lângă piscină chiar acum. Sau o să vrei încă o rundă pe salteaua de cauciuc mai pe seară?

— Nu fi vacă. Pentru tine vacanța asta e gratis.

— Știu. Spun doar că te-ai putea distra și tu, nu? O să ne ducem unde sunt iahturile alea mari. Hai, o să fie distractiv.

Poate că de vină era aerul lipsit de griji al Rivierei, dar brusc m-am simțit mult mai veselă. La dracu'. Chiar dacă James și-ar fi dat seama, nu putea face altceva decât să se enerveze și să ne trimită acasă cu câte o geantă de 2 000 de lire, ceea ce nu era rău pentru o singură zi. Va apărea și altă oportunitate.

— Bine, du-te, am spus. Dar ai grijă. Uită-te pe prospecte.

— Atunci, ia-ți pe tine hainele de duminică. Jos chiloții, doamnelor!

•

După ce Mercedes a plecat, am deschis punga cu minuni de la James. Conținea o pereche de chiloți din PVC despicați, un furou din plasă care se lega ca un corset, deschis în dreptul sfârcurilor, și o pereche de ciorapi până la coapse cu bandă elastică de lac. Lucruri vulgare, care se vând de obicei în sex-shopurile pentru turiști din Soho. Le-am pus pe toate pe mine, m-am spălat între picioare și m-am dat cu niște ulei monoi pe părul pubian și între

fese. Mi-am pus sandale cu toc cui şi mi-am dat părul cu spumă. M-am uitat în oglindă, admirând baia opulentă din marmură din spatele meu. Ei bine, dacă el voia o curvă cu tarif redus… ar fi putut să fie mult mai rău, am presupus. Dacă mijeam ochii, aproape că mă puteam convinge că era mai mult în stil *Cabaret* decât în stilul curvă care face trotuarul.

„Mama crede că trăiesc la mănăstire, una mică şi izolată, în partea de sud a Franţei", cântam în şoaptă, încercând să zâmbesc uşor şi plină de dorinţă. Bine. Foarte bine.

Mi-am legănat şoldurile înspre sufragerie şi am bătut la uşa dormitorului lui James.

— Sunt gata, dragule, am spus.

— Intră.

Camera era goală. Am auzit zgomotul unui rahat exploziv în baie, urmat de tunetul unor vânturi. Am înlemnit în pragul uşii. Oh, Doamne. Peste câteva clipe, James a tras apa şi a ieşit, învăluit de miros de rahat şi de lămâie de la odorizantul de cameră Penhaligon.

— Sunt cam deranjat la burtă, a spus cu o voce acuzatoare.

De ce nu îşi putea ţine scârboşenia pentru sine? Acum era dezbrăcat pe sub halatul deschis. În timp ce se uita la mine, pe chip îi apăru un rânjet, dar ezita să se apropie. Mi-am dat seama că nu mai făcuse asta până acum. Simţindu-mă mai încrezătoare, am făcut un pas spre el. Am închis ochii şi mi-am trecut buricele degetelor pe ceea ce se presupunea a fi maxilarul lui, în jos pe gât, peste dâmburile pieptului său.

— Şi, am şoptit, ce ai de gând să faci cu mine?

Tăcere. M-am pregătit mental pentru un sărut, privindu-l pe sub gene.

— James a fost un băieţel tare neascultător, a spus el.

Am deschis ochii. S-a bosumflat, grăsimea de pe faţa lui făcându-l brusc să semene cu un copil umflat cu pompa.

— James a fost un băieţel neascultător şi vrea ca stăpâna lui să îl pedepsească.

Mi-a venit să râd de fericire.

— Atunci treci pe pat, *imediat*!

Mi-am ţinut respiraţia şi am intrat în baie să iau cordonul de la halatul de rezervă. James era întins pe pat, greutatea lui creând dificultăţi până şi saltelei tehnice. În timp ce îi ridicam braţele deasupra capului şi îi legam încheieturile mi-am aruncat o privire spre burta mare şi marmorată. Urma să ridic un şorţ de carne ca să îi ajung la mădular? Iisuse! Nu prea aveam cu ce să improvizez, aşa că mi-am făcut scenariul în timp ce scoteam cureaua de la pantalonii lui, care atârnau pe scaun. Ţinând în palmă catarama, am răsucit-o în jurul mâinii de trei ori şi am înghiţit în sec apropiindu-mă de

pat. Trei mii de lire. Un răgaz de câteva luni. Ce-i drept, nu mai avusesem în prejma mea nimic atât de hidos, dar mi-am spus că toate pisicile sunt negre pe întuneric.

— Întoarce-te pe partea cealaltă!

S-a răsucit pe o parte, nu ar fi putut mai mult decât dacă se forma o gaură în pat. Fundul lui arăta precum o pereche de pui ieftini de crescătorie. Trebuia să mă concentrez, altfel aveam fie să râd, fie să vomit. L-am plesnit cu biciul improvizat peste o fesă încreţită.

— James merită să fie bătut la fund bine de tot. L-am văzut la piscină uitându-se după nişte fete. Am fost foarte geloasă. Ce băiat foarte, foarte neascultător!

La fiecare „neascultător" îl plesneam, încercând să îmi dau seama cât de tare voia să fie lovit.

— Da, stăpână, am fost un băiat neascultător.

— Şi meriţi să fii pedepsit, nu?

— Da.

Mai tare de data asta.

— Da, şi mai cum?

— Da, stăpână.

Şi mai tare, suficient cât să-i las o urmă roşie. Oftă. La fel şi eu.

Am continuat aşa o vreme, dar nu aveam cum să îmi dau seama dacă este sau nu excitat, căci faţa-i era deja roşie de la soarele care bătuse în timpul prânzului. Aşa că l-am întors cu faţa în sus, am desfăcut furoul să îmi vadă sânii şi m-am târât în jurul lui până ce faţa mea a fost deasupra vintrelor lui, stând cu fundul în sus ca să îmi poată vedea sexul prin gaura chiloţilor. Avea un mădular minuscul, un ciot de 5 centimetri ivindu-se vesel dintr-o pernă de carne păroasă. Pusesem un prezervativ sub talpă în sandale, dar nu mi-am dat seama cum aş fi putut să i-l pun, darămite să îl bag în mine. Slavă Cerului, dar trebuia să îl fac să îşi dea drumul cumva.

— Meriţi să îţi dai drumul, băiat neascultător?

— Da, te rog, te rog!

L-am plesnit.

— Te rog, şi mai ce?

— Te rog, stăpână.

— Şi ce anume vrei?

Îşi strâmbă faţa din nou, peltic acum, şi mai greţos.

— Jameş îşi vlea deseltul.

Făcusem multe jocuri sexuale. Majoritatea îmi plăcuseră, unele nu, dar mă forţasem, uneori din curiozitate şi alteori pentru că dorisem să aflu cât pot suporta. Femei şi bărbaţi şi partide în trei şi în mai mulţi; uneori am fost

speriată şi uneori rănită, dar a fost singura putere reală pe care am avut-o vreodată şi voiam să îi testez limitele. Fiecare dintre acele acte a fost încă un strat pe emailul puterii mele; era doar un strat în plus. Un nimic. Mi-am dat părul la o parte şi i-am luat penisul în gură, apoi şi-a dat drumul după cam douăzeci de secunde – un lichid cleios pe care l-am înghiţit ca pe un medicament. Ajunsă în baie, mi-am smuls lenjeria oribilă de pe mine şi am făcut un duş rapid. M-am întrebat pentru o clipă cum ar fi trebuit să mă simt. Nu mă simţeam în niciun fel, aveam doar chef să fac ture de piscină, aşa că asta am şi făcut.

•

James a insistat să mergem la cină într-un loc numit Tétou. Susţinea că e singurul loc din sudul Franţei unde merită să mănânci *bouillabaisse.*

— Bleah, supă de peşte, a bombănit Mercedes. Nu mânca sos din acela de usturoi, că o să puţim.

Imediat ce uşierul a deschis uşa, am intrat în restaurant, care nu arăta extraordinar – o colibă pe plajă, cu pereţi de sticlă, şi m-am uitat repede la scaune. Voiam să menţin buna dispoziţie a lui James de după micul nostru joc.

— *Monsieur* va avea nevoie de un alt scaun, i-am şoptit repede chelnerului în franceză. Este foarte… robust.

Chelnerul s-a uitat ciudat la mine, dar, până ce James s-a târât înăuntru, a găsit un scaun fără braţe. Mercedes era entuziasmată. Petrecusem amândouă mult timp îmbrăcându-ne, ea într-una din rochiile ei extrem de mulate, eu într-o tunică foarte simplă de mătase galben-lămâie, moale şi copilăroasă, ce se oprea cu câţiva centimetri sub fund, cu pantofi Zanotti, de piele întoarsă, cu tocuri de 15 centimetri. Am observat secunda de linişte în care clienţii din jurul nostru ne-au privit aşezându-ne, deşi nu cred că cineva ar fi putut crede că James îşi scotea nepoatele în oraş pentru a sărbători absolvirea şcolii. James a sugerat să bem şampanie, rânjind ştrengăreşte, şi a apărut o sticlă de Krug.

— Haide, James, l-a încurajat Mercedes. Fă-ţi de cap! Bea şi tu o gură.

Fălcile lui James tremurau de râs în timp ce ridica paharul.

— De ce nu? Doar de data asta.

Comanda de *bouillabaisse* a venit în două tranşe, întâi supă foarte aromată de fructe de mare cu crutoane şi sos *rouille,* apoi o supieră albă cu peşte. Sosul de şofran părea delicios, dar Mercedes avea dreptate în legătură cu usturoiul. A fost o cină chiar veselă, de fapt. I-am spus lui Mercedes să lase telefonul deoparte şi a ascultat cu atenţie a treia rundă de anecdote ale lui James, râzând de câte ori era cazul şi având grijă, în mod discret, talentată cum era, ca în paharul lui să fie mereu câteva degete de apă

minerală. Când farfuriile au fost strânse şi ni s-a oferit meniul cu deserturi, James s-a scuzat.

— Am puţină diaree, ne-a mărturisit.

Am simţit cum mi se strâng intestinele de oroare. Ce era cu el? Ne-am uitat amândouă în altă parte în timp ce el se mişca cu dificultate printre mese şi întreba tare unde este *la toilette.*

— Repede, a spus Mercedes. Mută-ţi şerveţelul. Le am aici.

Avea în mână un pachețel făcut de ea dintr-o coală de hârtie de la Hôtel du Cap. L-a răsturnat în paharul lui precum un conjurat iacobin în timp ce eu am comandat *tarte tropézienne* pentru toţi trei.

James a refuzat propunerea mea de face o plimbare romantică pe plajă, aşa cum ştiam că va face, şi maşina care ne aştepta ne-a dus înapoi la hotel. Am putea să bem ceva pe terasă, am sugerat în schimb, pentru a ne bucura de peisajul minunat. Drumul a fost scurt, dar, după cinci minute, capul lui James îi atârna pe umăr ca o varză supradimensionată. Scotea sforăituri sonore şi vâscoase. Am întâlnit privirea şoferului în oglinda retrovizoare.

— Poate ai vrea să ne aştepţi până îl ducem pe *monsieur* înăuntru? Cred că a băut prea multă şampanie…

Zgomotul pietrişului de la Hôtel du Cap l-a trezit pe James. Evident că se comporta de parcă nu ar fi adormit, dar a adăugat încet că se duce la culcare. L-am urmat supusă în apartament şi m-am pregătit mental pentru un sărut tandru de „noapte bună", dar deja îşi târşâia picioarele spre pat. L-am auzit mişcându-se prin cameră preţ de câteva minute, apoi fanta de lumină de sub uşa dormitorului lui a dispărut şi s-a aşternut liniştea. Am numărat încet până la şaizeci, de două ori, până ce sforăiturile au reînceput.

Mercedes a vrut să mergem la Jimmy, faimosul club de noapte din portul Cannes, dar era prea devreme, şi oricum credeam că va fi dezamăgitor. L-am rugat pe şofer să ne ducă într-un loc *décontracté*[36] şi a întors maşina spre dreapta, către Antibes, urcând dinspre coastă şi înspre dealuri vreun sfert de oră, până am ajuns la o clădire mică din piatră decorată în stil Ibiza, totul în alb şi argintiu, cu o terasă enormă şi o mulţime de portari îmbrăcaţi în costume negre. În timp ce ne apropiam, două Ferrari-uri au oprit.

— Arată bine aici, nu? a zis Mercedes, şi brusc am început să chicotesc.

Până acum nu avusesem pe nimeni cu care să fac asta şi m-am simţit ameţită şi chiar legată afectiv de ea. I-am spus şoferului că poate pleca; portarii ne vor chema un taxi.

— Haide, fato, am zis cu o voce ce nu mai fusese a mea de un deceniu. O să ne distrăm de pomină.

---

[36] „Relaxant" – în limba franceză, în original. (n.red.).

Bodyguardul ne-a aruncat o privire rapidă şi a dat la o parte cordonul roşu.

— *Bonsoir, mesdames.*

Ne-am aşezat la o masă pe terasă şi am comandat cocktailuri Kir Royal. Acolo mai erau câteva grupuri de europeni mai în vârstă, toţi cu gulerele cămăşilor albe desfăcute şi ceasuri enorme, un grup de curve rusoaice etiolate şi câteva cupluri mai tinere. În timp ce mă întrebam dacă Balenski va apărea, ni s-au adus două cupe de şampanie.

— Cu complimente de la doi domni, a intonat chelnerul pe un ton solemn.

I-am urmărit privirea şi am văzut doi arabi cu ochelari de soare ridicoli ce dădeau din cap spre noi.

— Le trimitem înapoi, i-am şoptit lui Mercedes. Nu suntem prostituate.

— Vorbeşte în numele tău, scumpo.

— Curvă.

Am băut trei cocktailuri în timp ce clubul s-a umplut, apoi ne-am mutat înăuntru pe ringul de dans. Îi urmăream pe bărbaţii care ne priveau. Cred că este momentul care îmi place cel mai mult: flirtul, alegerea. Să te am pe tine, sau pe tine, sau pe tine? Ne-am unduit puţin, cam fără entuziasm, în timp ce încercam să ne hotărâm.

— Ce zici de ei?

— Prea bătrâni.

— Dar ei?

— Prea graşi. Mult prea al dracului de graşi.

Ne-am prăpădit de râs. Părea cel mai amuzant lucru din lume.

— Sau ei?

— Promiţători.

Mercedes clipea din genele false în mod disperat către un colţişor aflat undeva sus, în mod evident zona VIP. La o masă stăteau doi bărbaţi, cu o sticlă de vodcă într-o frapieră, deşi eram prea departe ca să-i verificăm după ceas şi pantofi.

— Păi, du-te.

— Mă duc să îi salut.

Am ţinut-o de spate.

— Nu poţi! Mi-e ruşine.

Aşa trebuia să te simţi ca fată, nu?

— O să ne aşezăm şi aşteptăm să vină ei la noi.

— Şi dacă nu vin? Dacă se bagă altele în faţă?

— O să vină. Fii atentă.

•

Şi, după aceea, peste o oră, eram într-un Porsche decapotabil condus cu viteză prostească în direcţia portului vechi din Antibes, şampania Dom Perignon uscându-se pe rochia mea galbenă şi Mercedes făcând un oral pe bancheta din spate. Toată lumea fuma şi un tip mic şi bondoc, al cărui nume nu îl cunoştea nimeni, priza cocaină de pe o oglindă Guerlain în portbagaj.

— Vreau să merg la Saint-Tropez, a strigat Mercedes, ridicând capul pentru o clipă.

— Vreau să văd tablouri de Picasso! am strigat şi eu.

Apoi am virat brusc pe drumul pietruit din oraşul vechi, aproape călcând un paparazzo pe doc, tipul bondoc dispăruse, iar Mercedes era dusă în braţe pe o scară de acces la bord, dând din picioare ca un gândac.

— Dă-ţi pantofii jos! am strigat după ea.

— La dracu', Lauren, a chiţăit ea, treci încoace!

Şoferul Porsche-ului şi proprietarul vasului, la fel de strălucitor şi de nou ca şi banii lui, se numea Steve şi, dacă aş fi fost o curvă rusoaică, ar fi mirosit a Crăciun. Dar am observat că nu se atinsese de vodcă sau de cocaină, deci nu m-am atins nici eu, şi, în timp ce Mercedes scotea nişte sunete de film porno ieftin împreună cu prietenul lui, el mi-a făcut o ciocolată caldă şi ne-am uitat la cele trei tablouri Picasso ale lui, care erau destul de bune, şi mi-a povestit despre colecţia lui de artă contemporană, pentru că, evident, colecţiona tablouri contemporane, apoi Mercedes şi Chestia reapărură şi ne dezbrăcarăm toţi ca să intrăm în jacuzziul de pe puntea vasului enorm al lui Steve şi mai băurăm nişte Dom, iar el a încercat să pară că toate aceste lucruri îl făceau fericit. Poate că îl făceau. Poate că să fii fericit înseamnă ca măcar o dată să nu încerci să obţii ceva.

Ne-am împleticit spre Hôtel du Cap pe la trei, ţinându-ne pantofii în mână, oftând şi mergând pe pietriş pe lângă nepăsătorul portar de noapte. Odată ce am deschis uşa apartamentului cu îngrozitor de multă grijă, a părut necesar să ne târâm în stil comando spre dormitorul nostru, dar Mercedes a atins masa cu umărul, în timp ce cădea pe podea, dărâmând vaza barocă cu flori, care a zdrăngănit atât de tare încât s-a auzit până în Saint-Tropez. Am îngheţat, dar singurul sunet a fost respiraţia noastră sonoră. Pentru câteva secunde m-am simţit de parcă aş fi înghiţit un balon, dar, din spatele uşii camerei lui James, nu s-a auzit nicio mişcare. Nici măcar sforăituri. Ceea ce a însemnat că până am ajuns în siguranţa patului nostru ne prăpădisem deja de râs. Nici nu ţin minte să mai fi adormit vreodată râzând.

Pe la nouă, m-a trezit o rază de soare albă şi puternică. M-am strecurat de sub cearceaf şi m-am uitat în sufragerie. Calele fuseseră înlocuite în mod miraculos şi ziarul *Times* era pe masă, dar, în rest, nu era niciun alt semn de viaţă. Probabil că James încă dormea. Am căutat prin geantă nişte Nurofen şi

am intrat sub duş, lăsând apa să curgă pe machiajul de seara trecută. Mai trebuia să suport doar ziua de azi – poate îl convingeam să mergem la Muzeul Picasso din Antibes? I-ar plăcea puţină cultură. După seara trecută aproape că îmi părea rău de el. M-am dus să o trezesc pe Mercedes, înfăşurată într-un prosop enorm.

— Haide, nu s-a trezit. Îi lăsăm un bilet şi luăm micul dejun în grădină.

Am tras halatele peste costumele de baie cu bikini, ochelarii de soare şi paharele cu suc de portocale dulce şi proaspăt – totul părea fantastic. M-am gândit că aş părea mai atentă dacă aş comanda micul dejun pentru trei, dar, deşi nu ne-am grăbit cu croasanţii calzi şi delicioşi şi borcănaşele cu gem de gutui şi smochine, James nu a apărut. Privind restul oaspeţilor luând micul dejun şi grădinarii hotelului în jachetele lor roşii curăţând cărările şi practic lustruind iarba, aproape că am uitat de el, de parcă eram acolo singure. Şi asta a fost fantastic. Mercedes şi-a lăsat ochelarii pe nas, strâmbându-se puţin din cauza soarelui puternic.

— Crezi că e bine?

— Sigur. Poate a cerut micul dejun în cameră.

Deşi îi lăsasem un bilet, şi părea genul care şi-ar dori să profite din plin de compania mea, cel puţin.

— Mă duc până sus să verific, s-a oferit Mercedes.

S-a întors cu două prosoape cu monograma hotelului.

— Am bătut la uşa camerei lui, dar nu a răspuns. Hai să înotăm!

9.

Poate sună ciudat, dar am ştiut că era ceva în neregulă cu James după ce nu a apărut nici la prânz. Mercedes adormise la soare, cu şireturile sutienului desfăcute pe spate, iar eu îmi omoram timpul citind o biografie a lui Chagall[37] pe care o adusesem în caz că aveam ocazia să mergem la Saint-Paul de Vence[38]. La douăsprezece şi jumătate, am început să mă îngrijorez şi, chiar dacă am încercat să mă concentrez asupra cititului, am ştiut că e ceva ciudat la mijloc. Dacă era bolnav? Tot vorbise despre diareea lui înfiorătoare. Poate avea nevoie de un doctor. Necazurile erau ultimul lucru de care aveam nevoie. Mi-am legat halatul şi am plecat spre hotel,

[37] Marc Chagall (1887-1985) – pictor modem, al cărui stil este considerat original şi poetic, strâns legat de cultura ebraică. (n.red.).

[38] Comună în departamentul Alpes-Maritimes, din sud-estul Franţei. În 2009, avea o populaţie de 3 338 de locuitori. (n.red.).

traversând peluza, prea nerăbdătoare când am ajuns înăuntru ca să mai aştept liftul. La etajul al doilea am fugit pe coridor, mormăind un *Désolée*[39] către o cameristă care era aplecată peste un aspirator. Am intrat direct în camera lui James şi, imediat ce l-am văzut, am ştiut.

Nu mai văzusem niciodată un cadavru. Dar era o imobilitate a cărnii, o inexpresivitate ciudată a trăsăturilor, care sugerau absenţa vitalităţii. James nu arăta de parcă ar fi dormit. Arăta, pur şi simplu, mort. Corpul lui enorm de sub cearceafuri era îmbrăcat într-o cămaşă de noapte din bumbac; cu picioarele lui acoperite de şorici şi cu unghii groase scoase de sub cearceaf semănă cu un *putto* bătrân şi grotesc. Am ştiut, dar m-am asigurat, totuşi, aşa cum văzusem în filme – am luat o oglindă din geanta cu farduri şi am ţinut-o deasupra feţei lui. Nimic. Nu m-am putut aduna cât să încerc să-i deschid ochii, dar am ridicat mână lui grasă şi i-am căutat pulsul.

— James? am şoptit, încercând să înăbuş un strigăt. James!

Nimic.

Am ocolit patul pentru a ridica receptorul şi a suna la recepţie, dar m-am oprit. Eram ameţită şi parcă îmi venea să vărs, dar nu puteam să îmi pierd controlul. Băuse – de obicei, nu bea, poate nu avea voie. Am inspirat adânc, tremurând. Mi-a trecut totul prin faţa ochilor, personalul rapid şi discret, salvarea, secţia de poliţie. Dacă făceau o autopsie aveau să găsească tranchilizantele pe care i le dăduse Mercedes şi avea să fie ucidere din culpă. Am văzut ziarele, numele noastre, chipul mamei mele. Posibilitatea de neimaginat a închisorii. Brusc, am auzit zgomotul aspiratorului apropiindu-se. Camerista venea pentru a face curat în apartament. M-am repezit spre uşă, am căutat printre plăcuţele pentru mic dejun şi cartelele de siguranţă, le-am scăpat din mâini, apoi am pus la uşă semnul „Nu deranjaţi". Într-un astfel de loc, acesta ne-ar lăsa la dispoziţie câteva ore. M-am aşezat încet pe una dintre canapelele albe. „Respiră, Judith. Gândeşte."

Nu mai trimisesem paşapoartele la recepţie; pur şi simplu, uitasem. Mâzgălisem doar iniţiale LJ pe nota de plată a micului dejun. Ne spusesem una celeilalte pe numele de la club, purtasem ochelari de soare în mare parte din timp. Personalul ne văzuse venind şi plecând, dar eram în sudul Franţei – aveau să presupună că eram curve, închiriate pentru un sfârşit de săptămână. Dacă reuşeam să plecăm, nu aveau cum să ne găsească decât după descriere, iar acesta era un hotel important, cu angajaţi antrenaţi să nu fie prea atenţi, m-am gândit. Amprente? Nu aveam idee, sinceră să fiu, cum funcţiona treaba asta, dar, cu siguranţă, nu aveam cazier şi din câte ştiam

[39] „Mă scuzaţi" – în limba franceză, în original. (n.red.).

nici Leanne nu avea. Nu aveau un birou unde erau înregistrate? Vreo bancă de date ADN internaţională ultratehnologizată?

Nu puteam să mă gândesc la asta. Mă uitasem adesea în cărţile de medicină ale colegei de apartament, dar nu eram sigură dacă erau semne evidente de stop cardiac. El era obez, era cald şi făcuse sex – cu siguranţă aceasta avea să fie concluzia evidentă? I-am mulţumit lui Dumnezeu pentru faptul că fetele bune înghit mereu: pe cearceafuri nu prea aveau să fie probe care să mă incrimineze. Până îşi dădea cineva seama că povestea era mai complicată, aveam să ne fi întors deja la vieţile noastre normale. Iar dacă venea cineva să ne caute…

Portarul ne văzuse întorcându-ne noaptea trecută. Puteam spune că ieşisem să ne distrăm, că nu am putut să rămânem cu el. Două fete proaste încercând să călărească un om bătrân. Puteam spune că James se supărase când noi nu ne ţinusem de cuvânt în privinţa sexului promis, că ne spusese că trebuie să plecăm acasă şi că ieşisem în oraş fără el. Nu îi spusesem la revedere pentru că ne gândiserăm că se culcase, furios. Plauzibil. Am luat mobilul din buzunarul halatului şi i-am trimis mesaj lui Leanne să urce imediat. Degetul meu mare aluneca pe ecran. Avea o soţie – Veronica. Aveau să o găsească, prin paşaportul lui, va dori să treacă totul sub tăcere, să evite scandalul. Cu siguranţă se aşteptase la un atac de cord în viitorul nu foarte îndepărtat, oricum.

Telefonul a bâzâit. Leanne era la uşă. Am deschis şi am tras-o în apartament.

— Stai jos. Nu spune nimic şi, pentru numele lui Dumnezeu, nu ţipa. E mort. Nu glumesc, nu greşesc. Indiferent ce i-ai dat, a fost prea mult. Este acolo, înăuntru.

Nu mai văzusem niciodată pe cineva albindu-se la faţă – o parte din mine a fost curioasă să vadă dacă sângele chiar i se scursese de pe faţă, lăsând-o verzuie sub bronz. Am mers la baie, am luat un prosop fin de pânză de lângă bideu să îmi înfăşor mâna şi i-am dat una dintre sticluţele mici de coniac din bar, fără pahar.

— Bea asta.

A băut supusă dintr-o singură înghiţitură şi a început să plângă, acoperindu-şi faţa cu mânecile halatului. Am luat sticla şi m-am dus în camera lui James. Nu m-am uitat la chestia de pe pat, doar am pus sticla goală pe noptiera de lângă pat. Avea deja alcool în organism, deci nu strica.

Am încercat să folosesc un ton cât mai blând.

— Leanne, e grav. E foarte grav. Nu putem spune nimănui, mă înţelegi? Dacă spunem, este crimă, chiar dacă nu am vrut asta. Am putea merge la închisoare. Spune-mi că înţelegi.

A încuviinţat. Părea incredibil de tânără.

— Mă pot descurca eu. Vrei să mă descurc eu?

A încuviinţat din nou, recunoscătoare, disperată. Nici mie nu îmi venea să cred, dar tot ce aveam era instinctul. Trebuia doar ca acţiunile să fie pe cât de rapide îmi erau gândurile. Leanne a început să icnească, sughiţul din gât transformându-se în plâns isteric. Am apucat-o strâns de braţe.

— Uită-te la mine. Leanne, uită-te la mine! Încetează. Respiră. Hai, respiră adânc. Încă o dată, aşa, hai. Ţi-e mai bine?

A încuviinţat din nou.

— Bun. Acum nu trebuie să faci decât exact ceea ce îţi spun eu. Aici nu ştiu cine suntem – va fi totul bine. Ascultă! Va fi bine. Îmbracă-te cu ceva frumos şi elegant. Pune-ţi totul în geantă. Verifică în baie cu atenţie, farduri, sticle, tot.

Nu credeam că era important, dar, dacă se concentra asupra unei activităţi, tăcea din gură. Şi-a târşâit picioarele în baie ca un pacient într-un salon de spital.

M-am întors la James. Dacă evitam să îl privesc, era în regulă, dar mi-era teamă şi scârbă că una din mâinile moarte şi grase se va întinde şi mă va apuca. M-am uitat prin cameră şi am văzut sacoul lui bleumarin din pânză atârnat pe un scaun. Folosind din nou prosopul, am căutat prin buzunare şi i-am găsit telefonul, care era închis. Mai bine aşa. Am mai dat de un portofel cu cărţi de credit, permisul de conducere, câteva bancnote de 50 de euro şi o clemă de bani Tiffany. Probabil un cadou de la Veronica. Am scos banii. Erau bancnote roz de 500 de euro, câteva galbene de 200. I-am numărat, nu mi-a venit să cred, aşa că am mai făcut-o o dată. Apoi mi-am dat seama. Eram la Eden Roc. Hotelul era faimos pentru faptul că nu accepta decât bani cash – mi-am amintit că citisem cum se lăudase pe tema asta un critic culinar vulgar. Numai Dumnezeu ştie cât costa un apartament aici, dar, în mod evident, James scosese banii pentru a plăti nota, plus ce îmi promisese mie. Erau puţin peste 10 000 de euro. Am luat două bancnote de 50 din portofel, am adăugat 200 şi i-am pus înapoi în clema de bani din sacou. Într-o clipă de nebunie m-am gândit să îi scot Rolexul de aur, dar ar fi fost o imprudenţă. Am strâns restul banilor şi i-am băgat în buzunarul halatului.

Leanne stătea cuminte pe pat, îmbrăcată în blugi şi cu un tricou gri, privindu-şi picioarele încălţate în sandalele cu platformă. I-am aruncat jacheta mea bej Alaia. Era un sacrificiu, dar am presupus că îmi pot lua alta.

— Ia asta pe tine, şi ochelarii de soare. Sunt şi eu gata imediat.

A încercat, dar a început să tremure şi nu a putut să îşi bage mâinile pe mânecile înguste.

— Dacă începi să fii isterică, o să te iau la palme. Încetează. Fii al dracului de recunoscătoare că m-a dus mintea să nu chem poliția.

Mi-am strâns lucrurile în geanta de weekend, inclusiv lenjeria vulgară pe care o purtasem în ziua precedentă. Pantofii, fardurile, încărcătorul telefonului, cărțile, peria de păr, laptopul. Apoi am scos genții Chanel din husele lor și am îndesat celelalte genți ale noastre în ele, punând genții de firmă deasupra. Așa nu părea că plecăm, ci doar că mergeam să facem niște cumpărături de sâmbătă după-amiaza. M-am întrebat la ce oră trebuie eliberată camera. Dacă era mâine la prânz, sau chiar la unsprezece, am avea destul timp la dispoziție cu semnul de „Nu deranjați" pus la ușă. Am fugit înapoi în sufragerie. Biletul pe care îl scrisesem, „Înotăm! Ne vedem jos, dragule x" era scris pe carnețelul de la Eden Roc. Am rupt pagina, și pe cea de dedesubt ca să fiu sigură, în caz că pixul lăsase urme. Le-am mototolit și le-am băgat în buzunar.

— Bun, plecăm. Scoate-ți telefonul. Când ajungem în hol, trimite mesaje, ține capul jos. Nu te grăbi.

Camerista încă se mai învârtea pe hol. Am crezut că o să cad din picioare când a vorbit cu mine.

— *Voulez-vous que je fasse la chambre, madame*?[40]

Am reușit să zâmbesc relaxată. Nu era cu mult mai în vârstă decât mine, dar avea fața palidă și ridată. Probabil că nu se prea bucura de soarele de pe Riviera.

— *Pas pour l'instant, non merci.*[41]

Am trecut de ea, am luat liftul către hol și am ieșit în stradă.

— *Vous avez besoin d'une voiture, mesdames*?[42]

Era același băiat de serviciu căruia îi dădusem bacșișul ieri. La naiba!

— *Non, merci. Nous avons besoin de marcher*![43]

Bețivance englezoaice nervoase care se plimbă ca să le treacă mahmureala, la asta am sperat că se va gândi.

Apoi am mers pe trotuar, gleznele lui Leanne tremurând în pantă. Hotelul era destul de departe de Cannes și, un timp, ne-am plimbat pe un drum pustiu, îngrădit pe ambele părți de pereți albi și porți închise. Am trecut pe lângă câteva coșuri de gunoi verzi din plastic, cu roți, așa că am ridicat capacul unuia și am aruncat biletul rupt în bucăți. Era perioada cea mai caldă din zi și mânerele genții îmi săpau șanțuri în degete. Mă durea capul și

[40] „Doriți să fac curat în cameră, doamnă?" – în limba franceză, în original. (n.red.).
[41] „Acum, nu, mulțumesc" – în limba franceză, în original. (n.red.).
[42] „Aveți nevoie de o mașină, doamnelor?" – în limba franceză, în original. (n.red.).
[43] „Nu, mulțumim. Avem nevoie să ne plimbăm" – în limba franceză, în original. (n.red.).

am simţit o pată de transpiraţie lăţindu-se pe spate. Leanne mergea lângă mine în tăcere.

— E bine, Leanne, o să fie totul bine. Continuă să mergi. Până la urmă, strada a ajuns la malul mării. În stânga sus vedeam geamurile hotelului ivindu-se liniştite dintre frunze de palmieri ca dintre genele unei dansatoare. Golful era plin de skijeturi şi de bărci cu vele, în depărtare trecea feribotul către Sainte Marguerite. Ne-am oprit la primul bar, unde am comandat două Orangina şi l-am întrebat pe chelner în mod politicos, dar nu prea corect, dacă ne-ar putea ajuta cumva să comandăm un taxi până la aeroportul din Nisa. El a bombănit ceva în franceză, dar, în timp ce plăteam consumaţia, un Mercedes alb parcă în faţă.

Leanne se uita indiferentă pe geamul taxiului. Mi-am amintit dispreţul ei obscen din Galeria Naţională şi am simţit o bucurie răutăcioasă. Acum cine avea nevoie de Rashers? Poate era ceva legat de modul supus în care îşi înclina capul, dar mi-am amintit brusc de vinerea când veniseră executorii. Mama nu fusese o beţivă. De cele mai multe ori, a ţinut de orice loc de muncă avea în luna respectivă; de cele mai multe ori, se trezea dimineaţa. Însă, uneori, era prea mult pentru ea, şi atunci se apuca de băut. Nu veselă sau cu inconştienţă, doar înghiţitură după înghiţitură spre dulcea uitare. Ceea ce s-ar putea să fi fost o reacţie absolut rezonabilă având în vedere viaţa ei. Mi-am amintit că tocmai o dusesem în pat, învelită în cuvertura ei roz şi brodată, cu o ceaşcă de ceai şi o cană mare din plastic pe noptieră, în caz că începea să se învârtă camera cu ea când închidea ochii, când cineva a sunat la uşă. Probabil că aveam unsprezece ani.

— Cine o fi, mamă?

Nu prea putea să vorbească, dar, până la urmă, a reuşit să spună că erau recuperatorii pentru televizor. Nu plătise ratele de luni de zile; probabil firma vânduse datoria unor recuperatori.

— Vrei să rezolv eu, mamă? Rezolv eu.

— Mulţumesc, iubito, a reuşit să spună.

Am deschis uşa, îmbrăcată tot cu uniforma şcolară. Am încercat să spun că nu mai era nimeni acasă în afară de mine, aşa că n-aş fi putut să îi las să intre. Nu erau băieţi răi, în ciuda echipamentului de bodyguarzi. Încercau şi ei să câştige un ban, la fel ca noi toţi. Şi-au cerut chiar şi scuze, în timp ce îl scoteau din bucătărie. Nu foloseam prima cameră; era doar încă un spaţiu rece care înghiţea bani. Aşa că am rămas cu frigiderul, aragazul şi canapeaua. Atunci credeam că bucătăriile dotate erau un lux – noi, cel puţin, nu aveam una. S-au întors şi după frigider, deşi scoseseră mâncarea înainte să-l ia. Au fost chiar destul de amabili, punând pâinea, gemul şi vodca pe canapea. Unul dintre ei s-a întors cu un pachet de porumb dulce congelat din

congelator. Nu pot descrie cât de goală părea camera aceea. Vecinii au ieşit să vadă ce se întâmplă; până a doua zi, avea să ştie tot cartierul. I-am sfidat cu privirea, tremurând în cămaşa de poliester, încercând să par mândră. M-am bucurat că mama fusese prea ameţită ca să vadă, ar fi putut face o scenă ca să aibă ei despre ce să bârfească. Asta nu se va mai întâmpla niciodată, m-am gândit atunci. Asta nu avea să mi se mai întâmple niciodată.

Dar acum nu era momentul să fiu nostalgică.

•

— Vorbeşte, i-am spus lui Leanne. Zi-mi cum a fost aseară.

Am reuşit să o fac să vorbească, râzând cu poftă din când în când, de parcă retrăiam aventura. Dacă şoferul ne ţinea minte, voiam să creadă că eram vesele, normale. Nici măcar nu s-a obosit să pretindă că nu ne-a tras în piept când am ajuns la aeroport, aşa că am adoptat o atitudine distantă în timp ce i-am plătit cât a cerut.

— Bun, am spus când am ajuns în răcoarea zonei de check-in.

I-am îndesat în mână una dintre bancnotele de 500 de euro.

— Ia asta, du-te la ghişeul British Airways şi ia un bilet dus spre Londra. Este sâmbătă, vor avea locuri. Când ajungi acasă, nu-mi trimite mesaje şi nu mă suna; îţi trimit eu mesaj să îţi spun că e totul bine. Nu mă mai întorc la club şi, dacă întreabă cineva de mine, spune că am cunoscut pe cineva şi am plecat în vacanţă la Ibiza. Crezi că sunt în Ibiza. Ai înţeles?

— Judy, nu mă pot obişnui cu ideea.

— Nu încerca.

Ne-am îmbrăţişat cum fac două prietene care îşi iau la revedere.

— O să te descurci.

— Dar tu?

— Nu îţi face griji pentru mine.

De parcă şi-ar face, oricum. Ochii ei lacomi şi goi deja scanau ghişeele, căutând compania aeriană.

— Când ajungi acasă, poartă-te normal, absolut normal. O să uiţi că s-a întâmplat asta, bine?

Apoi m-am îndepărtat repede, înainte să mai poată spună ceva.

Am luat un alt taxi spre centrul Cannes-ului, l-am rugat pe şofer să mă lase în port, apoi am găsit un panou pentru turişti şi m-am lămurit unde este gara. Geanta Chanel s-a rupt pe drum, obligându-mă să o ţin în braţe ca pe un copil recalcitrant. Era un tren spre Ventimiglia peste 40 de minute. M-am gândit la agenţii de vamă, la încercările de a găsi Consulatul Britanic şi la a mă lăsa la mila vreunui tânăr diplomat amabil, dar m-am străduit să îmi amintesc cadavrul lui James, imobil în acea cameră închisă, cu mirosul său funerar de cale. Aveam destul timp. Am cumpărat un număr din *Gala,* o sticlă

de Evian şi un pachet de Marlboro Lights, şi m-am aşezat cu revista deschisă în poală, fumând ţigară după ţigară şi ascunzându-mă în spatele ochelarilor de soare. Nu aveam niciun plan, dar aveam totuşi 9 000 de euro şi eram pe drum spre Italia.

10.

Până când trenul nu a trecut graniţa, nu mi-am îngăduit să gândesc. Luam înghiţituri mici de apă şi încercam să par interesată de vedetele de televiziune din Franţa, pe care nici nu le cunoşteam. Apoi m-am uitat în biografia lui Chagall, amintindu-mi să dau pagina din când în când. Dincolo de geam, rămâneau în urmă ceea ce trebuie să fi fost cândva dealuri cu sate încântătoare, amestecate cu şosele şi vile recent construite printre sere enorme şi scunde. La Ventimiglia am luat trenul de Genova şi, dintr-odată, am ajuns în Italia. Ultima oară fusesem aici cu acea bursă de studiu de o lună la Roma după ce luasem licenţa, şi mi-am adus aminte senzaţia, schimbarea luminii, gălăgia învăluitoare a limbii vorbite. Acum compartimentul era plin de tineri cu ceasuri enorme şi ochelari de soare şi mai mari, care ar fi părut extrem de gay dacă n-ar fi fost inefabila încredere în sine a italienilor, femei aranjate, cu pantofi din piele de calitate şi prea multe bijuterii de aur, un cuplu american cu rucsacuri şi ghiduri de călătorie şi sandale îngrozitoare. La Genova am schimbat iar trenul. Mereu am vrut să ajung la Portofino, dar se părea că trenul nu mergea acolo, mi-a spus în italiană un funcţionar din gară, doar către un loc numit Santa Margherita. Apoi să iau autobuzul, sau un taxi. Încă nu îmi ceruse nimeni să vadă paşaportul, dar ştiam că va trebui să îl arăt dacă voiam să stau la hotel. Am parcurs traseul în minte: Judith Rashleigh ajunge la aeroportul din Nisa – nu împreună cu James – şi, câteva zile mai târziu, apare în Portofino. Ce anume o lega de un om mort care din câte ştiam eu încă aştepta să fie descoperit în întunericul cu miros de cale de la Eden Roc? Nimic, în mod obligatoriu. Trebuia să risc sau să dorm pe plajă.

Santa Margherita arăta idilic, genul de loc în care mi-o puteam imagina pe Audrey Hepburn ducându-se în vacanţă. Case vechi şi înalte, în galben şi ocru, înconjurau un golf dublu, întrerupându-se lângă un promontoriu aparţinând unui un port unde pluteau superiahturi lângă bărci de pescuit din lemn. Aerul mirosea a gardenii şi ozon, chiar şi copiii ce fugeau pe plajă arătau şic, în bluze şi pantaloni de pânză curată, niciun tricou cu paiete cât vedeai cu ochii. Când am coborât pe scările de gresie gri ale gării, dinspre staţie către faleză, chiar mă săturasem de geanta Chanel ruptă. Portofino

mai putea să aştepte. Aveam nevoie de un duş şi de alte haine. Erau câteva hoteluri în prima curbă a golfului, vizavi de plaja publică şi o plajă privată cu umbreluţe cu dungi albe şi roşii şi şezlonguri aranjate meticulos pe rânduri, în stil italian. Nu am stat pe gânduri, pur şi simplu, am intrat în primul hotel şi am cerut o cameră. Am vorbit în engleză, crezând că mă va face să ies mai puţin în evidenţă. Când femeia de la recepţie mi-a cerut cartea de credit, am spus repede ceva ce nu mă aşteptam să priceapă, şi am fluturat veselă câteva bancnote de 200 de euro. M-a lăsat să plătesc în avans pentru două nopţi şi mi-a cerut paşaportul. Am avut aceeaşi senzaţie pe care o aveam la sfârşitul fiecărei luni în faţa bancomatului, în timp ce a introdus datele în calculator cu mare trudă, şi am încercat să îmi păstrez un zâmbet plăcut pe chip. A întins mâna spre un telefon. Iisuse, îi suna pe carabinieri? „Nu te panica. Nu te panica." Puteam lăsa bagajele din mână şi să ies în câteva secunde, cu bancnotele în buzunar. Afară era o staţie de taxiuri, un singur Audi aşteptând în timp ce şoferul fuma pe geam. M-am chinuit să îmi păstrez ritmul respiraţiei, să rezist tentaţiei de a fugi.

Era camerista. Suna camerista pentru a verifica dacă era pregătită camera. Mi-a dat o cheie demodată cu un breloc greu de alamă şi mi-a urat şedere plăcută. Am gesticulat că îmi duc singură bagajele sus. Odată ajunsă în cameră mi-am aruncat lucrurile pe pat, am deschis geamul şi am ignorat semnul cu „Fumatul interzis". Am fost surprinsă să văd că soarele coborâse deja în spatele promontoriului, transformând valurile în panglici mov. Călătorisem toată ziua. Nu, fugisem. Eram fugară.

Perdelele de un roz pal dansau în briza mării. M-am speriat, icnind. O secundă în care materialul a format două braţe umflate, întinzându-se după mine. Am îngheţat, inima bătându-mi atât de puternic, încât o puteam auzi mai tare decât valurile ce loveau ţărmul afară. Apoi am râs. Poate că James arăta precum un baubau, dar era mort. Aveam 8 470 de euro cash, niciun serviciu şi lăsasem în urmă un bărbat mort într-o altă ţară. Pentru o clipă m-am gândit să îi trimit mesaj lui Leanne, dar m-am răzgândit. Mâine aveam să îmi iau un telefon nou, să transfer numerele din agendă, şi să îl arunc pe cel vechi în port. Am tras din ţigară, aşteptând să revină frica. Nu a revenit. Eram în Italia, în mijlocul verii, şi, pentru prima oară în viaţa mea, eram liberă. Nu aveam motive să îmi fac griji în privinţa banilor pentru o perioadă bună. M-am gândit să sărbătoresc puţin, dar m-am calmat, însă nu am putut să-mi şterg rânjetul prostesc de pe faţă. De data aceasta, nu trebuia să mi-o trag pentru a mă simţi intangibilă.

•

Am făcut duş şi m-am schimbat, m-am plimbat prin port, am băut un pahar de vin alb în faţa unui bar, am fumat şi am citit din carte şi am privit în

jur. Uitasem ce efect are Italia asupra englezilor, felul în care toţi par să fie atât de arătoşi, chelnerii atât de şarmanţi, mâncarea atât de gustoasă. Viaţa chiar pare să fie *bella.* După ce am mâncat paste *trofie* cu pesto adevărat, verde-deschis, şi felii subţiri de cartofi şi mazăre verde, m-am întors la hotel. Nu aveam mesaje pe telefon. M-am dezbrăcat şi m-am băgat între cearceafurile roz apretate şi am dormit ca un prunc.

Dimineaţa următoare am reuşit să ajung în piaţa principală, plasată în jurul faţadei albe a unei biserici baroce. La câteva tarabe se vindeau busuioc şi roşii. Femei în vârstă în halate de casă de nailon, în mod evident localnice, se înghionteau printre standuri cu plase de rafie, în timp ce aceia care erau în mod evident turişti, bogaţi într-un mod discret, îşi adresau câte un *ciao* perfect între două cafenele. Am cumpărat *Nice Matin* şi *La Repubblica* de la chioşcul de ziare; nu avea rost să îmi pierd timpul cu ziare englezeşti vechi de o zi. Am comandat un cappuccino şi o brioşă *con marmellata* şi le-am răsfoit cu atenţie, căutând prin coloanele laterale orice menţiune la Eden Roc sau la un cadavru. Nimic. Gemul dintre straturile delicate de brioşă era de caise, încă puţin cald, iar barmanul făcuse o inimă din spuma bej a cafelei: „*Per la bellissima signorina*"[44].

Mi-am petrecut dimineaţa plimbându-mă agale prin numeroasele buticuri din Santa Margherita. Aceasta era o destinaţie pentru cei bogaţi, aşa cum o demonstrau chipurile plictisite ale pasagerilor vasului de croazieră ancorat pentru o zi; poate părea pitoresc şi de modă veche, dar preţurile erau din Milano secolului XXI. Totuşi, ziua era atât de frumoasă încât ar fi fost o jignire la adresa universului să fac economii. Am cumpărat câteva costume de baie, o pălărie de paie cu borul larg, cu o panglică groasă din mătase neagră care mă făcea să zâmbesc doar privind-o, o pereche de balerini caramel de la un cizmar care a scos mărimea mea dintr-o grămadă de cutii, din atelierul lui minuscul şi întunecos ce mirosea a piele, şi m-am încumetat la o rochie de vară irezistibilă de la Miu Miu, cu flori portocalii pe un fundal alb, fără bretele şi cu partea de jos largă, în stilul anilor 1950, ce îmi făcea talia să pară mai subţire. Se pare că Judith italianca era mai modestă decât verişoara ei englezoaică. Nu voiam să mă gândesc prea mult la ce ar trebui să fac. După o noapte de somn, călătoria mea de coşmar din Franţa părea, în sine, un vis. Nu mă gândisem mai departe de a fugi, dar acum aveam nevoie de un plan. Însă oraşul era atât de frumos, un tablou de iasomie şi lumină, încât raţiunea şi-a pierdut farmecul. Până la urmă, poate că Italia era o idee bună, pentru un timp. Puteam sta câteva săptămâni aici, dacă mă mutam undeva mai ieftin, şi dacă eram chibzuită tot îmi rămâneau

[44] „Pentru domnişoara cea frumoasă" – în limba italiană, în original. (n.red.).

destui bani pentru a mă descurca timp de câteva luni când mă întorceam. Câteva din bancnotele de 50 ale lui James erau încă strânse în contul meu de economii. Am ezitat un pic, apoi am cumpărat o cartelă preplătită de la *tabaccheria*[45] şi am lăsat un mesaj vocal uneia dintre colegele mele de apartament. Nu mă deranjasem să le spun că plecam undeva şi nu-mi imaginasem nici măcar o clipă că le-ar păsa, dar poate îşi dădeau seama după un timp. Chiria mea era plătită trimestrial, deci nu aveam de ce să îmi fac griji. Am spus că mă dusesem să vizitez nişte prieteni din străinătate şi că s-ar putea să stau acolo câteva săptămâni, amintindu-mi să adaug că sper să meargă bine examenele de vară. Pe o stradă lăturalnică departe de port, unde restaurantele scumpe făceau loc agenţiilor imobiliare şi magazinelor de electrocasnice, am găsit un magazin cu telefoane şi mi-am schimbat mobilul. Am luat parola de wi-fi de la hotel şi am folosit telefonul nou pentru a verifica repede ziarele englezeşti de pe web. Tot nimic. După-amiaza, m-am dus pe plaja publică, plină mai mult de adolescenţi care mă priveau, dar nu am fost deranjată. Apoi am făcut duş pentru a scăpa de sarea din păr, m-am îmbrăcat cu rochia nouă şi m-am machiat puţin – mascara, luciu de buze, puţin fard de obraz. Drăguţ, nu ţipător.

Am vrut să îl întreb pe taximetrist dacă făcea mişto de mine când mi-a spus că face 50 de euro cursa de cinci kilometri până la Portofino, dar era plictisit şi a zis „*E così*”[46]. Am presupus că aveau monopol – genul de oameni care stăteau la Splendido nu s-ar fi urcat în viaţa lor într-un autobuz. Drumul a devenit o potecă îngustă între mare şi stâncile abrupte, atât de îngust că doar un singur vehicul putea trece pe acolo. Ne-am blocat în ora de vârf din Liguria, printre SUV-uri Porsche şi BMW-uri conduse de mame ce păreau nervoase prin geamurile imense, cu banchetele din spate pline de copii acoperiţi de nisip şi de filipineze rotunde şi triste. Şoferul a înjurat şi a lovit volanul cu mâinile, dar nu m-a deranjat. Pe geam simţeam mirosul smochinilor ce stăteau atârnaţi deasupra apei adânci ca de smarald, din golfurile mici şi stâncoase, şi printre copaci am zărit vile ridicol de somptuoase din secolul al XIX-lea. Mă documentasem despre Portofino: era plăcut să ştiu că oamenii care credeau că astfel de lucruri contează spuneau că cocktailurile Bellini cele mai bune din lume se preparau aici, nu în Harry’s Bar din Veneţia. Micile mele tentative de a atinge un anumit statut erau de-a dreptul tragice.

Piaţa micului sat pescăresc apăruse de multe ori în paginile revistelor cu celebrităţi de la clubul Gstaad, Beyonce plimbându-se pe pasarela vreunui

[45] „Tutungerie” – în limba italiană, în original. (n.red.).
[46] „Atât costă” – în limba italiană, în original. (n.red.).

vas, Leonardo DiCaprio încruntându-se sub o şapcă de baseball, dar pozele făcute de paparazzi nu arătaseră cât de mic este locul. O singură stradă duce spre un spaţiu nu mai mare de un teren de tenis, deşi un teren de tenis înconjurat de magazine Dior şi de magazine cu haine din caşmir. Am traversat către cafeneaua de pe partea stângă şi am comandat un Bellini unui chelner grizonant, care parcă făcea parte din distribuţia unui film. Desigur că era un clişeu, dar Portofino arăta ca un clişeu, fantezia clasică despre *bel paese*[47]. Chelnerul a adus un pahar din sticlă plin cu o băutură roz-piersicie parcă acoperită cu zăpadă, a deschis plin de reverenţă o sticlă de o jumătate de Veuve Clicquot şi a amestecat şampania cu grijă în sucul de fructe. În jurul paharului erau farfurioare cu şuncă afumată uleioasă, capere, *crostini* şi felii subţiri de parmezan. Am sorbit din cocktail. Era delicios, genul de băutură pe care ai putea să-l bei până cazi lat, dar l-am savurat, privind ultimul feribot pentru turişti depărtându-se de port în flashuri de aparate foto japoneze. Soarele încă lucea, dar mai tandru acum, îmblânzind cerul din spatele promontoriului până la vestul satului, terminând cu biserica care părea bună de pus pe tortul de nuntă. Am lins sare şi suc de piersică de pe buze, o imagine senzuală pentru Instagram. Ştiam că ar fi trebuit să mă simt tristă pentru ceea ce i se întâmplase lui James, dar numai pentru că îmi oferise acest moment într-un mod straniu, nu am putut.

O barcă din lemn elegantă era legată la doc, o barcă de pescuit genoveză tradiţională numită *gozzi,* cu perne frumoase bleumarin şi baldachin alb. Am văzut ieşind un grup de persoane, cam de vârsta mea, mulţumindu-i căpitanului, care era îmbrăcat doar cu blugi tăiaţi scurţi şi o şapcă de marinar, şi avea probabil părul blond. Mi-am amintit că vikingii navigaseră de-a lungul acestei coaste cu mult timp în urmă, şi că italienii blonzi cu ochi albaştri nu erau o raritate nici aici, nici în Sicilia. Eram fascinată de grup, patru bărbaţi şi două femei. Detectai o posesivitate relaxată în modul în care se mişcau în acest loc, de parcă nu era nimic deosebit în faptul că erau în Portofino, de parcă habar nu aveau că aici era punctul de intersecţie al visurilor atâtor navetişti înghesuiţi. S-au aşezat la o masă lângă mine, şi-au aprins ţigările, au comandat de băut, au început să dea telefoane şi să stabilească, din câte am auzit eu, la cine acasă urmau să se întâlnească pentru cină mai târziu, cu alţi prieteni. Îi priveam. Fetele nu erau neapărat frumoase, dar aveau acea strălucire a calului de rasă care provine din generaţii de oameni bogaţi, picioare lungi şi glezne subţiri, păr strălucitor, dinţi perfecţi, fără machiaj. Una purta ceea ce era, în mod evident, cămaşa iubitului peste sutienul costumului de baie, printre straturile de pânză

[47] „Ţară frumoasă" – în limba italiană, în original. (n.red.).

zărindu-se în mod discret o monogramă, cealaltă o tunică albă brodată, cu o pereche de sandale verzi Manolo, din piele întoarsă, fără toc şi destul de zgâriate, despre care ştiam că o costaseră cam 500 de euro. M-am simţit jenată că observasem asta, pentru că o fată ca ea nu ar fi observat, desigur. Bărbaţii erau identici, cu părul brunet şi des până la gulerul cămăşii, umerii laţi şi slabi, ca şi cum nu ar fi făcut niciodată altceva decât să schieze şi să înoate şi să joace tenis, ceea ce era probabil adevărat. Nu depuneau niciun efort, era evident. Spre deosebire de hainele exagerate pe care mi le luasem eu şi Leanne pentru Riviera, ei aveau un aer de apartenenţă pe care nicio haină scumpă nu l-ar putea emana vreodată. Aşa arată oamenii cu adevărat bogaţi, m-am gândit, ca şi cum nu ar avea niciodată nevoie să facă eforturi.

Am băut încet, privindu-i, până au plecat. Fata în cămaşă a intrat într-o clădire vizavi de piaţă şi, câteva minute mai târziu, a apărut pe terasa de deasupra buticului Dior, vorbind cu o servitoare ce purta uniformă de un roz pal. Poate cina avea să fie servită la ea acasă, nu că ar trebui să facă ea cumpărăturile sau să gătească, sau să cureţe după aceea. Nu mi-au plăcut gândurile acestea, erau amare. Eram prea obişnuită să fiu pe din afară, privind înăuntru. Barul începea să se umple – câteva cupluri americane împopoţonate, poate oaspeţi la Splendido din vârful dealului care coborâseră pentru un *aperitivo.* M-am gândit să îmi mai iau ceva de băut, dar nota de pe masă deja arăta patruzeci de euro. Eventual puteam să mă plimb spre Santa pe drumul pietonal. Am pus două bancnote şi câteva monede pe masă şi m-am ridicat să plec.

În partea dreaptă a docului erau ancorate trei vase enorme, precum balenele într-un acvariu de peştişori aurii. Două echipaje, în pantaloni scurţi albi şi curele strălucitoare, coborau o pasarelă de acces pe cel mai mare dintre vase. Liniile de la cocă şi luciul finisajului, precum cărbunele cauciucat, îi dădeau un aer aproape militar, de parcă ar fi putut să dispară sub valuri pentru a transporta un duşman al lui James Bond către bârlogul său subacvatic. Era un vas urât, dar cu certitudine impresionant. După un minut, au apărut două perechi de adidaşi Nike butucănoşi, urmate de blugi Levi's şi tricouri Polo Ralph Lauren de prost gust cu logouri enorme. Ambii proprietari aveau telefoanele lipite la ureche, fiind indiferenţi la ce se întâmpla în jurul lor. M-am întrebat dacă ştiau măcar unde sunt. Apoi m-am uitat din nou şi mi-am dat seama că era Steve. Steve pe al cărui vas fusesem în Antibes cu doar două nopţi înainte.

Apoi ceva s-a schimbat. Aerul meu visător, adormit, a fost brusc înlocuit de un val de adrenalină atât de intens, încât am crezut că îl simte toată piaţa. Culorile fine ale pieţei au explodat de viaţă tropicală în timp ce îi priveam pe cei doi bărbaţi apropiindu-se. Creierul meu s-a trezit cu efervescenţă, pentru

că am înțeles brusc ce puteam să fac. Am respirat adânc și m-am ridicat încet. Asta făceau oamenii bogați, nu? Se tot întâlneau mereu, în St. Moritz, în Mégève, pe Elba sau Pantelleria. Trebuia să mă port ca unul dintre ei, veselă, relaxată. Mi-am băgat ochelarii de soare în geantă. Ei se îndreptau spre restaurantul cu baldachin verde din fața docului. Penibil, încă un loc despre care citisem. Mi-am sincronizat mersul ca să mă intersectez cu ei pe diagonală, lăsându-mi rochia largă să fluture astfel încât aproape a atins piciorul lui Steve. Încă trimitea mesaje. M-am întors, întâlnindu-i privirea.

— Steve!

A ridicat privirea și am văzut că încearcă să își dea seama de unde mă cunoaște. Încrezătoare, am făcut un pas în față și l-am pupat pe ambii obraji.

— Sunt Lauren. Am ieșit împreună în Antibes!

— Bună, da. Lauren? Salut, ce mai faci?

Măcar a părut să mă recunoască. L-am salutat pe Chestie, amorezul din jacuzzi al lui Leanne, care s-a dovedit a fi de fapt Tristan, un nume cu care nu l-aș fi asociat niciodată.

A fost un moment stânjenitor. În mod evident, lui Steve nu-i plăcea să socializeze, dar nu puteam lăsa ocazia să-mi scape. Steve nu știa asta încă, dar avea să joace rolul lui sir Lancelot.

— A fost o noapte nemaipomenită, nu?

— Da, grozavă.

Doamne, ar putea să dureze decenii întregi.

— Prietena mea, adică e mai mult o cunoștință, s-a întors la Londra. Am stat cu niște prieteni acolo. Am fluturat mâna vag în direcția dealurilor acoperite de vile. Dar au plecat deja spre Corsica. Mă întorc și eu mâine în oraș.

— Noi abia am ajuns. Vrem să navigăm de-a lungul coastei, spre Sardinia, a spus Steve.

M-am purtat de parcă nu mi-ar mai fi spus deja asta când beam ciocolată caldă.

— Aveți planuri pentru astă-seară?

Încercam să flirtez, dar fără să fiu disperată, deși le-aș fi tras-o tuturor din echipaj dacă asta îmi asigura un loc pe vas. Vasele trec granițele într-un mod în care cadavrele nu o fac.

— Ne vedem cu câțiva oameni. De ce nu iei cina cu noi?

Nu te grăbi, Judith.

— Păi, lucrurile mele sunt în Santa.

— Le poți lua mai târziu.

A dat rezultate.

— Sigur, mulțumesc. Mi-ar plăcea.

•

Aşadar Steve a comandat categoria grea, Dom din ’95, ceea ce m-ar fi putut impresiona într-o altă viaţă, şi au mai apărut doi bărbaţi mai în vârstă, cu decolteuri de mahon, şi amantele lor estoniene morocănoase, am comandat pui de caracatiţă, de care nu s-a atins nimeni, cu excepţia mea, apoi Steve a cerut două sticle de vin Vermentino, şi apoi a apărut un grup de bancheri milanezi care veniseră de la Forte dei Marmi, şi unul dintre ei, după ce l-a linguşit pe Steve, şi-a făcut timp să mă ducă înapoi în Santa în maşina lui Alfa de colecţie pentru a-mi lua bagajele, apoi am mers la un bar plutitor la Paraggi, unde estonienele au dansat la bară plictisite şi toată lumea a comandat sushi, dar nimeni nu a mâncat, apoi ne-am întors pe vas pentru trabucuri Cohiba şi cocaină în jacuzzi şi pentru ca Steve să se dea mare cu sistemul lui stereo subacvatic care îţi permitea să asculţi Rihanna chiar şi în timp ce înotai în piscina de pe punte. Am luat fiecare pahar care mi s-a oferit, dar nu am băut nici măcar o gură – mulţumesc, Olly! – şi am stat aproape de Steve când una dintre morsele bătrâne a întins o mână posesivă după mine printre bule şi, până la urmă, m-am întins sfioasă pe patul lui Steve, pregătită să cânt la microfon în schimbul cinei, dacă era nevoie. Dar nu a făcut decât să mă ţină de mână şi s-a întors pe partea cealaltă în linişte, şi m-a lăsat să dorm în braţele unduitoare ale valurilor.

Dispăruse până dimineaţa. M-am ridicat, bucuroasă că am mintea limpede, şi mi-am lipit faţa de hublou. Mare şi cer. La dracu’. Reuşisem. Era o tavă pe pat cu suc de portocale, un ibric argintiu cu cafea, omletă şi pâine prăjită sub un capac argintiu, fructe, iaurt, croasanţi; o vază mică de cristal cu un singur trandafir alb în ea; ziarele – *FT, Times, Daily Mail* – pentru că asta citeşte toată lumea. Se presupune că miliardarii au o legătură specială cu presa, pentru ei nu există ştiri vechi de o zi. Am aruncat o privire rapidă; nimic. Bagajele mi-au fost desfăcute, pantofii aliniaţi şi umpluţi cu şerveţele, puţinele mele rochii aranjate pe umeraşele căptuşite cu mătase negru-cărbune, fiecare cu o husă de pânză cu dungi de culoarea petalelor de trandafir. Am făcut duş în baie, unde duşul dublu şi sauna au făcut Eden Roc să pară cam simplist, mi-am legat părul şi am adăugat un tricou simplu gri celui mai mic costum de baie pe care îl cumpărasem din Santa. Steve era în pantaloni scurţi în camera de zi, cu pieptul dezgolit, bând cafea dintr-o cană Starbucks mare, aruncându-şi privirea pe ecrane care pâlpâiau. Bani, bani. L-am văzut pe Tristan ridicând greutăţi prin uşile de sticlă care dădeau spre punte.

— Bună, iubire.

„Iubire” era bine. Nu eram sigură cum să-mi joc cartea. Nu voiam să fiu catalogată drept o uşuratică estoniană, dar, în mod evident, eram genul de

fată care sărea pe vasul unei persoane aproape necunoscute la o simplă invitație. Genul de fată care se cazează într-un hotel din Santa Margherita pentru două nopți și apoi dispare, fără pașaport, fără bilete, fără granițe. Mi-am pus mâinile pe umerii lui pentru o clipă, mirosind pielea curată și apa de colonie, și i-am sărutat începutul timid de chelie.

— Bună.

— Ancorăm în Porto-Venere, în seara asta.

„Ancorăm" era tot bine. Foarte bine.

— Minunat, am răspuns degajat, de parcă îmi petreceam toate verile plimbându-mă dintr-o stațiune italiană exclusivistă în alta. În sinea mea, alergam fericită pe punte. Care este *selfie*-ul potrivit pentru momentul când tocmai ai scăpat de o ucidere din culpă? Dar eu învăţ repede, foarte repede, și știam că singurul mod în care puteam să o scot la capăt era să nu dau de bănuit nici măcar pentru o clipă că habar nu aveam ce făceam. Așa că am ieșit să fac plajă, observând totuși că nu s-a uitat la fundul meu în timp ce deschideam ușa.

După prânz – pește la grătar, *salsa verde* și fructe servite din alte vase de cristal vechi și porțelanuri moderne, de un portocaliu aprins, imprimate cu numele vasului, *Mandarin* – Steve mi-a făcut entuziasmat turul vasului. Am inspectat pista de aterizare pentru elicopter, am aflat despre blindajul cabinei în stil militar rusesc, despre balcoanele de pe punte, despre peretele din sticlă glisant al camerei de zi, despre compartimentul pasarelei extensibile – orice era aceea –, am revăzut tablourile de Picasso. Echipajul roia în jurul lui Steve precum peștele-pilot în jurul rechinului, cu un fel de telepatie antrenată, oferind o mână de ajutor la un prag sau un pahar aburit de apă Evian, fără ca acesta să fie cerut cu voce tare. Steve mi l-a prezentat pe căpitanul său, Jan, un norvegian scorțos, care zâmbea în mod profesionist la încercările stângace ale lui Steve de a fi sociabil.

— Arată-i luminile, Jan!

Brațul bronzat al lui Jan l-a atins pe al meu când s-a aplecat pentru a apăsa întrerupătorul. M-am gândit la un cod Morse erotic, dar asta putea să aştepte. M-am uitat ascultătoare peste proră. În ciuda luminii soarelui, marginea întunecoasă a apei s-a luminat brusc în roz neon. Jan a apăsat un întrerupător și luminile s-au schimbat în portocaliu, albastru, mov, alb. Noaptea, chestia asta ar fi arătat ca un bordel din Las Vegas.

— Minunat, nu? Abia le-am luat.

Era ceva emoționant de copilăresc în entuziasmul lui, deși opinia lui Jan despre aceste decorațiuni era vizibilă din Genova. Am vizitat cabinele, care, în afară de camera pe care acum se pare că o împărțeam cu Steve, erau

surprinzător de mici. Când am terminat turul, Steve mi-a arătat jucăria lui cea nouă, un planetariu personal instalat la timonă.

— Are lasere, ca să poţi urmări constelaţiile pe cerul nopţii.

Chiar şi stelele se puteau rearanja aici, pentru plăcerea proprietarului.

— Păcat că nu o să le văd în acţiune, am spus, cu oarecare ezitare. Probabil că ar fi bine să mă laşi pe mal în seara aceasta.

— Trebuie să ajungi undeva?

L-am privit pe sub gene.

— Nu neapărat.

— Atunci de ce nu rămâi? Putem să ne omoram timpul împreună.

În privirea lui nu era flirt. Mi-am ajustat şi eu privirea.

— Sigur. Mi-ar plăcea. Mulţumesc. Este în regulă să îmi las lucrurile în camera ta?

— Nicio problemă.

Şi cu asta, basta.

PARTEA A DOUA

ÎNĂUNTRU

11.

Am citit mai demult că oamenii şi-ar face mult mai puţine griji despre ce cred cei din jur despre ei dacă şi-ar da seama cât de rar se gândesc aceştia la persoana lor. O zi s-a transformat în trei, apoi într-o săptămână, apoi în două, şi am trecut de ele fără să ofer informaţii. Steve nu era curios, nu manifesta interes faţă de orice altceva decât afacerile şi bunurile sale, deşi, în mod evident, ajunsese destul de departe faţă de subsolul ciudat din care ieşise pentru a obţine o aparenţă de funcţionalitate socială. Din câte am concluzionat, din observaţiile sporadice ale lui Steve, Tristan era băiatul lui de mingi, prietenul închiriat, angajat de formă la una dintre companiile lui Steve, care se afla acolo pentru a se ocupa de echipaj, a face rezervări la cluburi, a furniza cocaina şi fetele aproape-modele, pentru că aceasta era distracţia, nu? Aşa te distrezi când ai făcut suficienţi bani încât să îl faci pe Abramovici să roşească.

Dar uneori îl vedeam pe Steve, peste ringul de dans sau la o masă, atunci când trebuia să scoată cardul Amex şi brusc toţi întorceau privirea, cum dădea din cap năuc precum un urs care dansează. Nu-l puteam înţelege din punct de vedere sexual. În prima noapte am presupus că fusese pur şi simplu obosit, dar, deşi îmi spunea „iubito" sau „scumpo", nici măcar nu încerca să mă sărute, în afara pupicilor rapizi de salut. Dormeam cu el parcă din automatism; stăteam tăcuţi unul lângă celălalt precum fraţii. Nu a încercat nimic niciodată, iar eu nu eram proastă ca să fac vreun pas, deşi aveam grijă să mă duc la culcare în fiecare seară arătând de parcă mi-aş fi dorit foarte mult. Desigur, mă întrebam dacă nu cumva este gay, dacă nu cumva amicul Tris este mai mult decât un majordom, dar nici acest lucru nu părea posibil; Tristan se culca bucuros cu toate fetele care îi ieşeau în cale. După o vreme, am ajuns la concluzia că Steve este, pur şi simplu, asexuat, că nu îşi dorea altceva decât o fată frumoasă prin preajmă, că îşi dăduse seama că era firesc să agaţe fete, la fel cum era şi faptul de a deţine un vas enorm şi un avion şi patru case şi Dumnezeu mai ştie câte maşini: pentru că putea.

Așa țineai socoteala, nu? Mi-am dat seama că greșeala pe care oamenii o făceau cu privire la persoanele ca Steve era să creadă că pe ele le interesează banii, când, de fapt, era imposibil să devii atât de bogat când îți pasă de bani. Pentru a te juca astfel cu șansa ta la fondurile de investiții, băieților adevărați, băieților serioși (iar Steve îi desființa pe colegii lui de breaslă ale căror fonduri se învârteau doar cu cinci sau șase miliarde prin labirintul financiar) le erau indiferenți banii. Singurul punct de interes era jocul. Am înțeles asta.

Cu cât stăteam mai mult pe vas, cu atât eram mai departe de corpul rece ca gheața, de chipul palid și plin de reproșuri. Am încercat să nu mă gândesc prea mult la Leanne. Momentul nostru scurt de complicitate făcea parte din altă lume acum, și, totuși, în multe feluri, aș fi putut la fel de bine să fiu tot la clubul Gstaad. Fete erau peste tot, omniprezente pe drumul dinspre Saint-Tropez către Sicilia, ca vinul rosé și florile de bougainvillea. N-am cunoscut niciodată o fată care să nu fie pregătită să se năpustească asupra unui miliardar care se afla în preajmă, așa că mi-am dat seama, după un timp, că prezența mea îl proteja pe Steve. Aveam grijă să fiu posesivă într-un mod vag când eram în compania cuiva, folosind la rândul meu apelativele de „iubire" ale lui Steve și ținând un braț lejer în jurul umerilor lui, fapt care le irita și le fascina pe fete, dar le ținea la distanță. Stând lângă Steve la cină, le puteam auzi discutând vesele ca niște casnice din suburbii despre cât de scumpe erau lucrurile, iar uneori mă întrebam de ce nu le scrie un cec de un milion de lire doar ca să avem parte de puțină liniște.

Mesajele trimise asiduu de către Tristan produseră un simulacru de cerc social – sărind de la manifestări de tandrețe, la băuturi, la restaurante, apoi la inevitabilele cluburi și, uneori, la petreceri acasă pe dealurile vreunei stațiuni – deși nu am întâlnit niciodată pe cineva care să semene cu *figli d'oro* pe care îi văzusem în Portofino. Bărbații se ocupau cu fonduri de investiții sau lucrau în bănci, sau se ocupau de imobiliare; odată am mers cu mașina pe dealurile Maremma din Toscana pentru a lua prânzul în casa unei vedete engleze de televiziune cu extensii de păr îngrozitoare, care se bucurase de popularitate prin anii 1990, alături de gașca lui de celebrități neînsemnate, extrem de încântate de propriile persoane, care își petreceau timpul încercând să se întreacă în glume, într-un muson al mențiunilor de nume importante. Fiecare bărbat, oricât de gras sau chel sau de urât mirositor era, avea iubită. Nu soțiile erau luate pe Riviera, și ceea ce se dorea de la fete nu era conversația antrenantă. Nu plecau niciodată de lângă iubiții lor, ci stăteau lângă ei, tăindu-le și băgându-le mâncarea în gură de parcă erau bebeluși, fără să vorbească altfel decât întrebate, dar râzând la tot ce spunea iubitul lor în caz că fusese amuzant, creând un câmp de forță în jurul

fiecărui cuplu pe care nicio altă femeie să nu îl poată penetra. La prânzul fostei vedete singura excepţie a fost o comediantă de succes de la tv, o femeie înaltă, şleampătă, care câştigase câteva premii prestigioase, care de la început a dominat discuţia, dându-le replică după replică bărbaţilor, dar a căzut uşor într-o tăcere confuză şi furioasă, în timp ce rosé-ul curgea şi colegii ei nu se mai prefăceau că o ascultă. Mi-a fost milă de ea, văzând că feţele se înroşeau şi gălăgia de la masă creştea, şi colegii ei de la BBC, odinioară civilizaţi, regresau în Neanderthalieni care răgeau, pipăindu-şi haremul şi, am văzut clar, simţind o plăcere sălbatică întrecând-o la un joc în care ea nici nu putea intra.

Sarcina noastră, a fetelor, era să purtăm sandale fine K-Jacques în jurul gleznelor bronzate, să ne scuturăm părul frumos şi să bem delicat din vin, să ne jucăm cu Rolex-urile noastre frumoase de pe încheieturile bronzate. Noi eram trofeele, carnea aurie devenită delicios de bronzată, Galateele[48] care înviau la atingerea banilor. Nici nu a fost de mirare că ea s-a înfuriat. Fusese privată de moneda de schimb la fel de rapid ca un hoţ de buzunare napolitan furându-i geanta Mulberry. Ar fi trebuit să spun ceva, să fac ceva pentru a le închide gura acelor dobitoci infatuaţi, în schimb am zâmbit şi mi-am lăsat părul să atârne pe spate şi l-am hrănit pe Steve cu porţii mici de îngheţată de cocos. Priveşte şi învaţă, iubire.

Bogăţia îţi intră pe sub piele precum otrava. Îţi modifică poziţia corpului, gesturile, modul în care te porţi. Din clipa în care am păşit la bordul *Mandarinului,* nu cred că am deschis măcar o uşă. Cu certitudine, nu am cărat vreo geantă grea şi nu am ridicat o farfurie. Dacă preţul este să te dai pe lângă un mitocan bătrân care te priveşte în jacuzzi precum un hipopotam în călduri, răsplata este că eşti înconjurată de bărbaţi tineri, în uniforme, cu umeri laţi şi unghii curate, care îţi trag scaunul, îţi aduc şerveţele sau ochelarii de soare, îţi aranjează perna pe şezlong, îţi ridică de pe jos chiloţii murdari şi îţi mulţumesc că le dai voie să o facă. Nu te privesc în ochi; nu eşti de nasul lor. Golesc scrumierele şi curăţă oglinzile murdare, refac în mod discret stocul de aspirine de lângă pat, şi pe cel de Xanax şi de Viagra din sertarul din baie, repară problemele pielii tale în sute de feluri subtile şi complice, ca să mergi printre ei pură precum o zeiţă, şi, după un timp, dincolo de ramele ochelarilor tăi Ray-Ban şi bărbia ridicată în mod imperial, dispar din faţa ochilor. Dar nu lăsa ambalajul să te distragă. Dacă nu faci repede rost de un inel pe deget, te-ai dus dracului. Adevărata diferenţă

[48] Galateea – nume dat statuii de fildeş realizate de sculptorul Pygmalion, care prinde viaţă şi se transformă într-o femeie adevărată de care acesta se îndrăgosteşte. (n.red.).

dintre bunăciunile de pe Riviera şi fetele din Gstaad era că primele urcaseră cu o treaptă mai sus, ceea ce făcea prăpastia din faţa lor mai îngrozitoare.

În Porto-Vecchio ni s-au alăturat Hermann, un prieten german de-al lui Steve, slab şi tăcut, şi logodnica lui Carlotta, diamantul de pe degetul său fiind la fel de disproporţionat precum implanturile ei mamare. Carlotta juca rolul de prinţesă, alintându-l pe Hermann, jucându-se cu lobii urechilor lui şi spunându-i „iubitule" din cinci în cinci secunde. Între patru ochi, însă, nu a avut milă.

— Este un porc nenorocit, mi-a spus pe un ton degajat în timp ce stăteam topless pe salteaua portocalie enormă de pe puntea superioară.

— Cine?

— Hermann. Da, eram în St. Moritz sezonul trecut şi trebuia să mă întâlnesc cu el în Verbier şi a trimis o maşină. O nenorocită de maşină ca să mă ia.

Accentul ei era vag european, dar nu am reuşit să îl localizez. Mă întrebam dacă ea mai putea.

— Doamne, îngrozitor.

— Da, mi-am făcut singură patul în cabană timp de vreo săptămână, iar el nu s-a putut deranja să trimită elicopterul după mine. Ar trebui să călătoreşti doar cu zboruri private, să ştii, a adăugat pe un ton serios. Adică, nu îi lăsa să profite.

— Ai de gând să îl iei de soţ?

— Sigur. Ne-am logodit când am rămas gravidă anul trecut, dar are deja vreo şase copii din mariaje precedente, aşa că mi-a spus să scap de sarcină.

I-am atins pielea caldă a umărului într-un gest de milă.

— Ce oribil. Îmi pare rău.

Şi-a muşcat în mod teatral buza umflată prea mult.

— Mulţumesc. Dar am făcut rost de un apartament în Eaton Place pentru că am rezolvat situaţia, aşa că nu a fost chiar aşa de rău.

Când am început să respir din nou, Carlotta butona pe telefon.

— Ai auzit de suedeza aceea de pe plaja Nikki?

Desigur că auzisem despre suedeza de pe plaja Nikki. Toată lumea, de la Antibes până la Panarea, auzise în anul acela de suedeza de pe plaja Nikki.

— A stat în piscină o zi până şi-a dat cineva seama că era moartă.

Cinci ore, două zile – circulau diferite variante.

— Scârbos.

— Da, scârbos. Începuse deja… Carlotta căuta cuvântul potrivit. Să mucegăiască.

•

Carlotta avea vulnerabilitatea celor lipsiţi de clasă; înţelesesem asta. Dar eu nu eram ca ea; nu voiam să înhaţ un soţ bogat şi să-mi petrec restul vieţii mele ca o epavă plutitoare pe lângă bogătaşi europeni. Faptul că mă îmbrăcam adecvat pentru acest rol era altceva. Poate că Steve nu era regele călărelilor din Mayfair, ceea ce îmi convenea, dar ideile lui fixe despre femei includeau, din fericire, şi nevoia lor de a face cumpărături. Se pare că cea mai mare îndeletnicire a sexului meu era să cumpere haine şi, ţinând cont că aveam destulă minte încât să nu îi cer nici măcar o îngheţată, mă descurcam destul de bine.

În timp ce pluteam uşor spre sud pe aripi de briză călduţă, şi iulie a devenit august, de câte ori ancoram, Steve mă întreba dacă am nevoie să iau câte ceva, după care îmi înmâna în mod solemn câte un teanc ameţitor de bancnote. La început am fost atentă, păstrând mare parte din ei, ca să mă pot oferi măcar să plătesc partea mea de băuturi şi cina, dar, după câteva zile, nu a mai părut relevant. Aşa că mi-am cumpărat lucruri scumpe, pe care nu mi le-aş mai putea permite niciodată, un curcubeu din caşmir cât să mă ţină toată viaţa, un pardesiu Vuitton, o geantă perfectă Prada, castanie, din piele de crocodil. Mi-am văzut reflexia în oglinzile buticului sau în luciul strălucitor al apei portului, bronzată, în cămaşa mea simplă albă şi cu pantalonii scurţi, cu părul prins cu o eşarfă Dolce & Gabbana şi ciufulit, balansând sacoşele cu funde pline de minunăţii, şi m-am întrebat dacă ar trebui să fiu surprinsă de metamorfoza mea. Dar nu eram, de fapt. Mă uitam în apă şi acolo m-am văzut, în sfârşit, pe mine însămi.

•

Philip Larkin scria cândva, nostalgic, despre o lume în care frumuseţea este acceptată ca jargon pentru a spune da. Să ţi-o tragi poate să fie o plăcere atât de simplă, la fel de veche şi de esenţială precum gustul pământiu-sărat al unei măsline, sau un pahar cu apă rece după o plimbare lungă şi prăfuită. Aşa că de ce să spui nu? Monogamia trebuie să fie mult mai uşoară pentru oamenii simpli.

După câteva săptămâni ca pseudo-iubită a lui Steve, mă urcam pe pereţi. Dacă eşti ca mine, şmecheria este să îi observi pe ceilalţi care simt la fel. Când Jan ne făcuse turul vasului cu un aer uşor dispreţuitor, avusesem grijă să fiu atentă doar la Steve, dar a existat un alt moment, la câteva zile de la plecarea noastră, când am trecut pe lângă el pe punte şi am văzut cum ochii lui m-au urmărit în acel mod în care ochii lui Steve nu o făceau.

Am lăsat lucrurile aşa un timp. Nu eram atât de proastă încât să-mi distrug şansele de dragul unei partide, dar era uimitor că Tris nu observase privirile lui Jan şi că nu îl dăduse afară, era atât de nemilos de atrăgător. Umerii laţi şi corpul bine făcut, ochi albaştri şi profunzi ca un fiord,

înconjurați de gene gri, precum un măgăruș din desene animate. *Caveat emptor*[49]. Nu mă plângeam. Așa că, într-o după-amiază, în timp ce pluteam prin arhipelagul Maddalena, l-am întrebat pe Steve dacă vrea să mergem la un picnic.

— Putem lua barca, să facem scufundări! am spus entuziasmată.

— Îmi pare rău, iubire, sunt ocupat. Spune-i lui Tris să te ducă.

— Desigur. Nu am vrut să te deranjez.

Am dat buzna în cabina lui Tris fără să bat la ușă. Se uita la un film porno pe laptop, în chiloți, albicios sub bronzul său. Am văzut din fugă o imagine cu Jada Stevens ridicându-și faimosul ei fund rotund către cameră, până ce Tris a închis nervos ecranul.

— Steve întreabă dacă mă poți duce să facem scufundări.

Am folosit suficientă cutezanță răzgâiată în voce cât să îl scot din sărite și mai mult.

— Îmi pare rău, Lauren, nu mă simt prea bine.

Ceea ce dorise să spună era „du-te dracului". Era o negociere subtilă a puterii.

— Dar chiar vreau să merg, am zis bosumflându-mă.

— Spune-i cuiva din echipaj să te ducă.

— Ce idee bună! Mulțumesc, am ciripit veselă. Sper să te simți mai bine.

— Sigur. Ne vedem mai târziu.

L-am găsit pe Jan curățând puntea. Era foarte scandinav în această postură, făcând și munca de jos. Totuși, a părut bucuros să aibă un motiv de a lăsa mopul din mână.

— Tris întreabă dacă vrei să mă duci să facem scufundări. Te rog, Jan?

Se ridică ușor, la cei 1,80 metri ai lui.

— Scufundări?

— Da, te rog. Spune să luăm barca.

— Bine. Ceilalți se descurcă. Vorbesc cu ei și îmi iau lucrurile. Ești gata în zece minute?

— Perfect. Mulțumesc.

•

Stropii de apă de pe față mă usturau în timp ce ne îndepărtam de *Mandarin,* ocolind o insulă pustie. Jan era la cârmă, iar eu stăteam întinsă pe perne, cu o mână atârnând în apa înspumată. Purtam pantaloni scurți de blugi, un sutien de baie alb Fernandez și o pălărie din paie, fixată pe cap cu un șal retro Pucci din mătase. Jan înlocuise uniforma cu bermude kaki tocite și o cămașă decolorată bleumarin de pânză care se asorta cu ochii lui.

[49] „Clientul trebuie să fie atent" – în limba latină, în original. (n.red.).

Luasem o sticlă de Vermentino, un tirbuşon şi o grămadă de smochine coapte din bucătărie.

— Îţi place ariciul de mare? a strigat Jan acoperind motorul bărcii.

— Nu ştiu.

A redus viteza bărcii şi s-a uitat peste margine. Apa era limpede şi adâncă, şi am alunecat peste dune de nisip alb, până am dat de nişte stânci, abia ieşind la suprafaţă, irizate cu licheni de mare sub valuri, licărind precum petrolul.

— Aici e bine.

Mi-a plăcut vocea lui, sacadată, fermă, sunetul accentului norvegian. Îmi plăcea că nu vorbea mult.

— Deschide trapa ancorei.

M-am târât destul de dizgraţios peste patul de perne şi am deschis trapa care ascundea ancora. Jan a întors barca în sens invers.

— Arunc-o atunci când îţi spun eu. Aşteaptă, aşteaptă, acum.

Am privit ancora scufundându-se, trăgând lanţul în jos, în timp ce Jan a mişcat barca până s-a oprit pe loc.

— Bun. Acum poţi să încerci un arici de mare.

Avea un rucsac de pânză ponosit la picioare, din care a scos o mască, un briceag şi o mănuşă din plasă care părea o parte dintr-o armură medievală.

— Pune-ţi ochelarii de scufundări. Te poţi uita. Ştii care este diferenţa dintre masculi şi femele?

În mod ciudat, nu o ştiam.

— Poţi mânca doar femelele. Strâng în jurul lor scoici, pietre, pentru a se împodobi. Se fac frumoase, ca şi femeile.

S-a uitat în ochii mei pentru mai multe clipe, apoi şi-a dat jos cămaşa şi s-a aruncat peste marginea bărcii.

Mi-am dat jos pantalonii şi m-am alăturat lui. La început, apa a părut rece după căldura din barcă. M-am scufundat, mişcându-mă ca o stea de mare, urmărindu-l pe Jan scufundându-se, ducându-se în jos cu mişcări lungi. A prins marginea stâncii şi, folosind briceagul pe care îl ţinea cu mănuşa, tăie ceva mare şi negru. Apoi a ieşit la suprafaţă, a pus ceva pe parapetul bărcii, a tras aer în piept şi s-a scufundat din nou. Mi-am ridicat capul să văd. Jan a adus încă doi arici de mare, apoi am ieşit din apă folosind scara mică de lângă motor.

Am desfăcut vinul în timp ce Jan folosea cuţitul ca să cureţe spinii de pe scoici şi să-i arunce peste bord.

— Am uitat paharele.

— Nicio problemă.

A luat sticla și a ridicat-o spre gură. I-am privit gâtul mișcându-se ritmic în timp ce înghițea.

— Acum, uite.

Scoica era minunată, de un roz delicat cu irizații verzi. Jan a băgat cuțitul în ea, desfăcând-o în două ca pe un mango, arătându-mi carnea portocaliu-închis cu margini negre.

— Este desprinsă. Ia-o cu degetele.

— Arată-mi.

A luat o bucată și a întins-o spre mine. Am deschis gura și am închis ochii.

— Bun?

— Mmmm.

Era sățios, vâscos, sărat și aproape ațos. Am luat o gură de vin și am simțit cum mi se topesc mineralele pe limbă. M-am întins la soare cu fața în sus și cu gustul cărnii lipicioase pe buze.

— Mai vreau.

Mi-a dat restul, apoi l-am hrănit și eu. A urmat momentul acela delicios când chipul lui a fost atât de aproape de al meu încât îi puteam vedea cristalele de sare strălucind pe genele ridicol de lungi. Eram udă până să mă sărute. Nu s-a grăbit, mi-a căutat limba cu a lui, s-au împletit, au împins, s-au împletit. Apoi s-a retras, așezându-se pe locul din spatele cârmei, și m-a privit.

— Vrei să ne-o tragem acum? m-a întrebat.

— Da, vreau să ne-o tragem acum, Jan.

Atât de multe întorsături de situație mă aduseseră aici. Știam că este posibil să nu mă eliberez niciodată, că brațele lui James s-ar putea încă să mă apuce, letale ca ale unei sirene, și să mă tragă în adâncuri. Dar, pentru câteva clipe, puteam fi eliberată, puteam să opresc timpul.

L-am privit în ochi în timp ce mă întindeam din nou pe perne. Susținându-i privirea, mi-am desfăcut sutienul costumului de baie și l-am aruncat lângă mine. El și-a ridicat bărbia într-un gest de încurajare. Am desfăcut șnururile slipului, l-am scos de pe mine și l-am pus lângă sutien.

— Arată-mi.

Încet, foarte încet, am depărtat picioarele. De unde stătea el, sexul meu era la nivelul ochilor lui. Mi-am băgat degetul mijlociu de la mâna dreaptă în gură, apoi l-am trecut în jos peste sâni, peste stomac și între picioare. Când l-am întins spre gura lui era plin de sucul meu. S-a ridicat cu grijă pe scândurile bărcii. Avea un penis minunat, gros la bază, vârful ridicat lucios precum mătasea udă.

— Întoarce-te. Vreau să-ți văd fundul.

Mi-a trecut prin minte imaginea Jadei Stevens înainte să mă aşez în patru labe. A pus o mână între omoplaţii mei şi m-a împins în jos ca spatele să mi se arcuiască spre el, apoi şi-a băgat degetele în mine.

— Mişcă-te. Vreau să îţi văd şoldurile.

M-am împins înspre mâna lui puternică, rotindu-mi uşor şoldurile pentru a descrie un opt. Era atât de bine încât aş fi putut să am orgasm. M-am întors şi i-am luat capul în gură, adânc în gât, şi l-am ţinut acolo. Pulsa. Îl sugeam, jucându-mă cu unghiile pe testiculele lui, apoi m-am retras, privindu-l în ochi, să vadă vârful umflat pe buzele mele.

— Trage-mi-o. Vreau să mi-o tragi.

S-a aşezat în genunchi în spatele meu, şi-a băgat mâna în sexul meu din nou, desfăcând degetele adânc în mine.

— Mişcă-te. Mişcă-ţi fundul. Aşa. Arată-mi. Aşa mă faci să mi se scoale. Mişcă-l aşa.

— Dă-mi mădularul tău acum.

Am pus vârful pe labiile sexului meu, i-am aşezat capul pentru a intra în mine, apoi m-am oprit, strângând muşchii.

— Încet, i-am spus.

M-am aşezat puţin mai în faţă, lăsându-l să iasă, apoi am luat din nou capul în mine, mişcându-mă, luându-l mai adânc de fiecare dată până când i-am simţit testiculele lipite de buzele sexului meu.

— Mişcă-te mai repede acum.

M-a apucat de şolduri, m-a tras cu putere, făcându-mă să suspin sub el, şi a început să se mişte.

— La dracu'. E perfect. Nu te opri.

— Îţi place. Îţi place tare?

— Da. Îmi place tare. Nu te opri.

Barca se legăna nebuneşte; un val de apă ne-a stropit pe amândoi. Mi-am simţit părul ud şi greu pe spate. El l-a apucat, trăgându-mă în sus până ce spatele mi s-a curbat şi membrul lui a lovit punctul dulce şi am simţit că îmi dau drumul, implorându-l să se mişte mai repede.

— Acum, cu mine. Dă-ţi drumul. Vreau să mă inunzi.

Mi-a plesnit fundul când şi-a dat drumul, şi asta m-a dus pe culmile extazului, asta şi loviturile scurte ale mădularului său în timp ce a pulsat trei jeturi puternice de spermă în mine. Am ţipat şi mi-am frecat sexul de el, apoi am căzut amândoi în faţă, toată greutatea lui pe spatele meu, în timp ce barca se oprea din clătinat. Apoi am mâncat cu poftă smochinele şi am mai băut vin, m-a întrebat dacă vreau să o mai facem o dată, şi am vrut, de data asta eu deasupra lui, mâinile sale m-au apucat de şolduri, coborându-mă pe el din nou şi din nou, în timp ce mă jucam cu clitorisul până mi-am dat

drumul şi m-am întins peste el, mădularul lui pistonând în sus până ce a fost gata, apoi m-a împins pe spate, a îngenuncheat între picioarele mele desfăcute şi şi-a dat drumul pe gura mea. I-am lins sperma de pe buze. Sărată, vâscoasă, minerală. Am dormit puţin la soare, ţinându-ne de mână, şi apoi a venit momentul să ne întoarcem pe vas.

Fusese un matineu fantastic, dar ştiam amândoi, fără să o spunem, că nu avea să aibă loc şi un spectacol de seară. Eram sigură că Jan nu va spune. Abia am mai vorbit în restul sejurului meu pe *Mandarin,* şi asta a fost foarte bine.

12.

Migraţia de vară de pe Mediterană are un ritm misterios precum cel al unui cârd de gâşte în zbor. Un zvon despre faptul că a fost zărită o Kate sau un Kanye, şi burţile greoaie ale bogaţilor se vor îngrămădi spre baruri sau plaje private, ca o turmă amorfă: proprietarul triplează preţurile şi pentru câteva zile sau o săptămână clienţii vor străluci în praful magic al iluziei unei faime imaginare, ştiind că locul acesta, şi numai acesta, este cel în care trebuie să fii. Apoi zvonul va pleca din nou pe valuri, şi bărcile îl vor urma cu stângăcie spre o altă încercare în van, lăsând localnicilor resturile de după banchetul hienelor.

Anul acesta, era Giacomo, lângă Gaeta, un oraş baroc pe coasta sudică a Romei. În secolul al XIX-lea, papa Pius al IX-lea promulgase doctrina Imaculatei Concepţii[50] după ce meditase în Grota de Aur a Bisericii Santissima Annunziata de acolo, iar Tris a anunţat rezervarea noastră pentru cină cu aceeaşi evlavie. În timp ce mergeam pe potecile pietruite dinspre port spre restaurant, în aer plutea ceva misterios. Până la sfârşitul serii, cineva urma cu certitudine să danseze pe o masă. Giacomo avea o privelişte încântătoare asupra golfului: o terasă era construită dramatic pe un promontoriu deasupra oraşului, peste o stâncă acoperită cu iasomie galbenă şi fină, care crea un covor fermecat şi înmiresmat.

După ce ne-am jucat cu mâncarea din farfurie – ton tartar şi biban la grătar (dacă mai vedeam un biban, aveam să îmi înfig furculiţa în ochi) – Steve m-a tras deoparte pentru a privi golful şi fortăreaţa imensă a regilor de altădată ai Aragonului.

— Te distrezi? m-a întrebat respectuos.

[50] Conform dogmei romano-catolice, este vorba despre concepţia Mariei, mama lui Iisus, în pântecul mamei sale, Ana, fără păcatul originar, ca urmare a unei vieţi lipsite de păcat. (n.red.).

— Sigur că da, dragule. Este minunat. Tu?

— Sigur, a răspuns neconvingător.

Poate că Steve era dezinteresat cu privire la oameni, dar eu nu-mi permiteam să fiu la fel. Eu trebuia să folosesc puţinele atuuri pe care le aveam, ceea ce însemna să fiu atentă la cea mai mică schimbare a acestei lumi noi şi ciudate, pentru a afla unde aş putea găsi o breşă. Am explorat priveliştea, căutând ceva care l-ar fi putut înveseli pe Steve.

— Acela este vasul lui Balenski.

Nu m-aş fi putut descurca mai bine nici dacă îl anunţam că era o capcană pe pietriş.

— *El* este aici?

— Presupun. Cel puţin vasul este. L-am văzut în Cannes.

Nu-l văzusem niciodată pe Steve agitat, dar brusc nu mai avea stare, se juca nervos cu telefonul.

— Vreau să îl întâlnesc.

— De ce?

— Nu aici. Mai târziu, când ne întoarcem pe vas.

Mă intriga, o experienţă nouă în compania lui Steve, dar nu am spus nimic până nu am ajuns în dormitorul său. Când m-am aplecat să îmi dau jos sandalele cu talpă ortopedică Lanvin, fiind doar în chiloţi, am realizat că nu mai observam şi că nu îmi mai păsa dacă Steve se uita sau nu la mine. Parcă am fi fost căsătoriţi. Am luat pe mine o bluză kurta Antik Batik brodată şi l-am chemat să se aşeze pe pat lângă mine.

— Deci, despre ce este vorba?

— Am nevoie de nişte informaţii.

— Şi vrei să îţi fac eu rost de ele?

Sigur că da, şi evident că era foarte în afara legii. Şi, atunci, cu acelaşi sentiment de certitudine pe care îl simţisem pe docul din Portofino, mi-am dat seama că plutisem în derivă, lăsând zilele să se scurgă. Poate un psiholog ar fi spus că a fost şoc întârziat, dar eu preferam să îl văd ca asumarea rolului. Steve nu îmi ceruse nimic niciodată. Dar asta îl putea face vulnerabil, făcându-l să-mi fie dator. Acesta era un moment de cotitură, o şansă să schimb jocul. Până acum fusesem un pasager pe un vas, dar acum mă întrebam dacă aş putea începe să mă simt ca un jucător.

— Steve, îmi ceri să fac un lucru care este al dracului de ilegal.

— Mie-mi spui?

M-am ridicat din culcuşul meu de perne.

— Nu, spune-mi tu mie. S-ar putea să trebuiască să îi explic unui judecător, până la urmă. De ce ai nevoie de asta?

Steve părea îngrijorat.

— Este doar că… e aici, în Italia. Am tot vrut să verific ceva, ceva ce am auzit, asta este tot.

— Ce anume?

— O să-ți spun când aflu.

— Ei bine, am spus cu grijă. Pentru început, trebuie să știe că ești și tu aici. Fă-ți cunoscută prezența pe Twitter dacă e nevoie.

— Dar nu folosesc Twitter.

— Bine. Atunci, spune-i lui Tris să îi sune asistenta personală.

— Și ce să îi spună?

Doamne. Mi-am luat telefonul și l-am căutat pe Balenski pe Google.

— Colecționează artă, am zis arătându-i ecranul lui Steve. La fel ca tine, am adăugat încurajator. Pune-l pe Tris să-i spună că vrei să îi afli părerea, asta îl va flata.

— O idee excelentă.

Al dracului de evident, Sherlock. Am respirat adânc și am mai adăugat câteva sugestii la planul lui Steve. Pentru a avea avantajul în schimbul dintre noi, aveam nevoie de informații, ca să nu mai vorbim de o momeală. Steve a părut destul de impresionat de soluția mea.

Era un șiretlic simplu, dar a funcționat exact cum sperasem. Seara următoare, Steve mi s-a alăturat în piscină.

— Ai o rochie de seară, Lauren – știi tu, lungă?

Eram pe vas de o lună, și o rochie de seară era singurul lucru pe care încă nu îl cumpărasem.

— Nu la mine. De ce, dragule?

— Suntem invitați la cină.

Ca de obicei, Steve era cu ochii mai mult la Bloomberg, pe ecranul plat instalat puțin deasupra nivelului apei.

— Ținută elegantă, a adăugat morocănos.

— Unde?

— Pe vasul lui Balenski.

A ridicat o sprânceană, crezând în mod evident că este foarte cuceritor.

A funcționat.

— Ne întâlnim cu el mâine, lângă Ponza.

— Sună grozav.

Deasupra noastră, pe puntea superioară, am simțit-o pe Carlotta ciulindu-și urechile sau poate sânii. Sfârcurile ei probabil că erau dotate cu radar de oligarhi. M-am întors și am înotat puțin pentru a fi mai aproape de Steve.

— Aș putea să cumpăr ceva.

— Da, ai nevoie de ceva elegant. Spune-i lui Tris să rezolve.

Chipul Carlottei apăru peste balustradă. „Te urăsc”, mimă bosumflată, condamnată fiind la o cină romantică împreună cu iubitul ei.

— Treci peste, Cenușăreaso, i-am spus. Este ziua ta norocoasă. Mergem la cumpărături.

•

La fel ca toate satele pescărești fermecătoare pe lângă care trecusem în călătoria noastră de-a lungul coastei, portul de la Ponza, insula micuță unde se duceau romanii să se distreze, nu mai lua în serios partea cu pescuitul. Majoritatea caselor galbene dărăpănate care coborau până la mare reprezentau *pieds à terre*[51] în valoare de milioane de euro, deși câteva încă mai aveau rufe spălate la geamuri și bătrâne privind liniștite din pragul ușii. Poate erau actrițe plătite de autorități pentru a da o oarecare culoare locală. Și chiar și cea mai pustie piață avea un butic sau două unde femeile din tribul Eurobogaților puteau intra să cumpere ceva. Am tras-o pe Carlotta în cel mai apropiat magazin, care avea în vitrină costume de baie La Perla în valoare de câteva mii de euro.

— Îți trebuie o rochie. O să fii iubita lui Steve în seara aceasta.

— O partidă în trei, vrei să spui?

Nu mi-a lăsat impresia că ar fi o propunere prea nouă pentru ea. M-am forțat să nu-mi dau ochii peste cap.

— Pffft. Nu. Doar în timpul petrecerii. Nu trebuie să faci nimic altceva decât să pari devotată. Acum, ce zici de asta?

— Cum rămâne cu Hermann? Nu o să-i placă.

— Rezolvă Tris. Se va distra bine, nu-ți face griji.

Carlotta a ales o rochie lungă albă Marc Jacobs, cu niște bretele subțiri minuscule, care îi făcea sânii să pară și mai sfidători în fața forței gravitaționale. Cu părul desfăcut și bijuterii simple avea să arate ca o zeiță de-a lui Fellini[52]. Eu am ales o rochie cu mâneci lungi, stil vintage, din lurex auriu, acoperită în partea de sus, dar cu spatele gol. Am găsit sandale crem Giambattista Valli, din piele de piton, pentru amândouă – am presupus că o seară cu ținută elegantă nu va scuza lipsa pantofilor – și două poșete plic Fendi tot din piele de piton, verde smarald cu argintiu pentru Carlotta, roz cu auriu pentru mine. Carlotta a privit cu admirație când am scos puțin peste 7 000 de euro în bancnote de 500 de euro.

— Steve chiar te place.

— Poate.

---

[51] „A doua locuință”, în limba franceză, în original; o casă mai mică, situată în alt oraș. (n.red.).

[52] Federico Fellini (1920-1993) – regizor și scenarist italian, laureat al mai multor premii internaționale, între care și Premiul Oscar (pe care l-a câștigat de patru ori). Fellini a exercitat una dintre cele mai importante influențe asupra cinematografului secolului trecut. (n.red.).

— Oricum, nu contează. Trebuie să îţi iei lucruri bune pe care să le poţi păstra.

Înainte de a ne întoarce pe *Mandarin,* ne-am oprit la o cafenea şi am devorat două *pizzette* şi un *gelato affogato*[53], apoi am băut un Bailey şi câte un espresso. Carlotta îşi ciupi gânditoare o cută de piele de deasupra cotului ei.

— Mor de foame mereu. Hermann nu suportă să mănânc, dar doi creveţi şi o bucată de pepene nu înseamnă un prânz, ştii? Când o să îmbătrânesc, o să mă îngraş al dracului de mult.

•

Când ne-am urcat în barcă în seara aceea, Carlotta chiar îşi asumase rolul, ţinându-l pe Steve de braţ şi jucându-se cu gulerul cămăşii lui. El arăta destul de chipeş în sacou de seară, deşi, în ultima clipă, îşi dăduse jos cravata, sfidător. I-am spus Carlottei să-şi scoată inelul de logodnă şi îl băgă în plicul Fendi. L-ar fi aruncat fericită în mare, m-am gândit, dacă ar fi existat vreo şansă ca rolul ei să devină realitate. Scăpasem cu diplomaţie de Hermann cu ajutorul lui Tristan, care îl luase să facă scufundări pe timp de noapte la nişte peşteri renumite ca fiind inaccesibile, unde Carlotta nu putea veni din cauză că nu avea certificat de scufundări. Poate ar fi trebuit să îmi iau şi eu unul.

— Ai auzit despre întâmplarea de anul trecut cu doi bărbaţi – tată şi fiu – din peşterile de la Capri? Au rămas blocaţi, şi tatăl a trebuit să hotărască dacă se salvează pe el sau dacă rămâne să moară cu fiul, deci…

— Iisuse, Carlotta. Parcă aş fi în vacanţă cu Edgar Allan Poe.

Ea nu părea că ar şti despre ce vorbesc.

— Nimic, lasă. Arăţi superb. O să ne distrăm de pomină.

Drumul a durat ceva, vasul lui Balenski fiind ancorat departe în larg, în ape mai adânci. În faţa noastră s-au ivit cinci punţi; vasul părea de dimensiunile unui mall, atât de mare, încât am intrat înăuntru cu barca, spre un doc interior, şi am fost conduşi spre un lift care ne ducea pe punte. De când eram pe *Mandarin,* avusesem parte de multe momente în care îmi dorisem să imortalizez imaginea cu mediul meu înconjurător, să mă privesc şi să îmi amintesc ce simţeam în timp ce îmi căram servieta pe linia Piccadilly. Acesta era unul dintre acele momente.

Puntea cea mare era decorată cu ghirlande de orhidee roz, aşezate în jurul balustradelor şi al scărilor. Globuri de trandafiri roz cu miros de şerbet formau un culoar de-a lungul căruia stăteau chelneri cu frapiere cu Krug la fel de roz. Eu şi Carlotta am refuzat tartinele cu caviar, trufe la grătar şi roşii

[53] Desert pe bază de cafea espresso şi îngheţată, o reţetă tipic italienească. (n.red.).

coapte, și gustările de homar în sos bolognese roz. Balenski aștepta la capătul culoarului, într-un sacou din mătase albastru-închis, cu umeri vătuiți care cu greu ascundeau faptul că era practic un pitic. Pielea palidă atârna în straturi pe fruntea lui injectată cu botox, alături de câteva șuvițe de păr atent întreținute, care avea o culoare ciudată, ca de henna. Poate că acesta era singurul lucru pe care banii nu îl puteau cumpăra. Indiferent cât plantai acolo, un scalp reîmpădurit arăta tot ca un dezastru nuclear. M-am gândit că Balenski are vreo optzeci de ani, dar chipul său era de o răutate perenă. Se presupunea că are o soție și niște copii ascunși pe undeva, deși bârfe de pe net mai îndrăznețe pretindeau că dă petreceri exclusiv pentru băieți în vila lui restaurată din afara Tangierului. Balenski a dat mâna cu Steve, cu entuziasmul unui politician, apoi s-a aplecat asupra încheieturii Carlottei când Steve a prezentat-o. Eu am rămas în urmă, prietena de rezervă, dar am avut grijă să îmi mișc șoldurile astfel încât să îmi vadă spatele gol când m-a salutat.

— Vă mulțumesc că ați venit. Mă bucur să vă văd.

— Vă mulțumesc de invitație. Ce flori minunate.

Privirea lui era deja îndreptată în altă direcție. Am făcut un pas în spate pentru a-i permite să primească următorii oaspeți. În spatele lui Balenski, în umbra scărilor, erau doi bărbați imenși, cu fizic specific jucătorilor de fotbal american, cu costume negre prost croite (de ce sunt miliardarii atât de zgârciți când vine vorba de costumele bodyguarzilor – cu siguranță un croitor bun ar putea face loc și pentru armele ascunse bine?), brațe încrucișate și căști în ureche. Văzându-i, am simțit atingerea înghețată a adrenalinei apropiindu-se de corpul meu, încălzindu-mă precum prima gură dintr-un martini delicios.

M-am mutat în spatele grupului, prefăcându-mă că salut pe cineva cunoscut, până am ieșit din raza lor vizuală, apoi l-am întrebat discret pe unul dintre chelneri unde este toaleta doamnelor. M-a condus încet pe scări, mai jos cu un etaj, de-a lungul unui coridor decorat cu o reproducere a frescei Villefranche Cocteau din capela St. Pierre, apoi a deschis ușa către o baie. M-am închis înăuntru și am așteptat să aud sunetul pașilor lui în timp ce se retrăgea. Nu s-a auzit. Fir-ar să fie! Am numărat până la șaizeci, am tras apa și am dat drumul la apa de la robinet, apoi i-am permis să mă însoțească înapoi spre petrecere, numărând ușile pe lângă care treceam.

A fost destul de ușor să fac rost de planul vasului lui Balenski. Un e-mail de la firma lui Steve către constructorul iahtului, sugerând că ar vrea să cumpere unul și cerând un plan „similar” celui al lui Balenski, ne-a oferit practic o schemă după doar câteva ore. Din moment ce vasul lui Balenski era, în mod evident, unul personalizat, puteam fi siguri că schema va fi

destul de fidelă. Camera de zi era a treia uşă de pe dreapta după baia oaspeţilor, pe primul coridor cum coboram scările.

Înapoi pe punte, Carlotta era cuibărită la umărul lui Steve în timp ce el vorbea cu un grăsan, care avea butoni cu diamante la cămaşa lui albă şi apretată, şi trăgea după el, cu buricele degetelor, ca pe un pudel decorativ, o adolescentă blondă cu un aer dispreţuitor. Am reuşit să încep o conversaţie cu una dintre celelalte fete, un model de costume de baie sud-african, pe care o cunoscusem în Marina di Massa, despre lucruri obişnuite: unde aveam de gând să mergem ulterior şi la ce petreceri am mai fost. Mie mi-au plăcut cerceii ei, ea mi-a admirat pantofii.

Am stat de vorbă până am fost conduse la cină, pe puntea superioară. Nu era o petrecere atât de extinsă; în ciuda decoraţiunilor demne de un bal al debutantelor la Crillon, eram doar vreo douăzeci la masă, şi Balenski însuşi ne-a indicat locurile, aşezându-mă pe mine la două scaune distanţă de el pe partea dreaptă, iar pe Steve şi Carlotta pe partea opusă. În stânga îl aveam pe domnul cu butoni cu diamante, iar lângă el, pe locul de onoare de lângă gazdă, era o actriţă/model italiancă, într-o rochie cu paiete decoltată până la buric, pe care am recunoscut-o din paginile revistei *Gente.* Avea o colecţie de lenjerie intimă şi ieşise cu George Clooney. Am presupus că era plătită să participe la petrecere, pentru că ea şi Balenski s-au ignorat reciproc.

În dreapta mea era o altă iubită; bărbaţii au început o conversaţie sumară, în timp ce eram serviţi cu stridii fierte umplute cu caviar, prepeliţă coaptă umplută cu *foie gras* şi *vitello tonnato*[54] cu sos de trufe. Fiecare farfurie era decorată cu pansele roz şi foiţe de aur. A urmat apoi o tăcere îndelungată în timp ce chelnerii strângeau cu atenţie farfuriile, presărată cu discuţii scurte între bărbaţi ca răspuns la o remarcă de-a lui Balenski. Măcar aveam scaune pe care să stăm, nu ca bieţii aristocraţi francezi la Versailles, cărora li se interzicea să stea jos în prezenţa regelui. Desertul a fost un parfé cu petale de trandafir în culori ţipătoare, sculptate la perfecţiune, arătând ca nişte flori adevărate, încât parcă mâncam chiar aranjamentele florale. Poate chiar asta făceam. M-am bucurat că nu se aşteptau la prea multe replici fermecătoare din partea mea; zgârieturile fine făcute de linguriţă pe farfurie numărau momentele până aveam să dau lovitura. Savuram ceea ce urma să fac mult mai mult decât parféul.

Când chelnerii au adus cafea şi piramide de *macarons* Ladurée roz, iar bărbaţii au început să-şi aprindă trabucuri, m-am scuzat pentru a merge la toaletă, ţinându-mi pantofii în mână imediat ce am ajuns la scări şi legându-mi fusta într-un nod pentru a mă mişca mai uşor.

---

[54] Viţel în sos de ton – în limba italiană, în original. (n.red.).

În timp ce coboram, mă uitam după bodyguarzii pe care îi lăsasem stând în spatele scaunului lui Balenski. Nu mă urmăriseră. M-am oprit să ascult, ridicându-mă pe vârfuri de câteva ori, precum un săritor în înălțime pregătind un plonjeu, gata oricând să fug pe scări stând aplecată, precum un lup, la nivelul inferior și de-a lungul coridorului. Cu privirea sărind de la o ușă la alta, una, două, trei, m-am îndreptat spre camera de zi cu viteza unui proiectil, plăcându-mi supleţea concentrată a membrelor mele, euforia de prădător. M-am oprit din nou la ușa cu pricina, inima bătându-mi cu putere. Coridorul era pustiu în spatele meu. Am apăsat ușor pe clanţă și am intrat.

Cabina era tapetată cu alb, avea mochetă albă, și o grămadă de eșarfe de vulpe albă pe pat. Bătrânul avea nevoie de ele cu siguranţă; era cumplit de frig aici. Camera părea o morgă de lux, având aerul condiţionat dat la maximum. O ușă de lângă pat ducea spre baie, alta către un dressing, un rând de pantofiori Rumpelstiltskin fiind aliniaţi cu grijă, cu branțuri atent sculptate puse la călcâie pentru a-i înălţa. În partea din spate a dressingului era a doua ușă pe care o văzusem în planul vasului. Era fie un birou, fie o cameră de joacă privată. Am apăsat cu grijă pe clanţă, aproape așteptându-mă să țâșnească un glonț pe vizor. Un birou mic, doar un birou mic încastrat și un perete de ecrane precum cele ale lui Steve de pe *Mandarin.* Telefonul Nokia era pregătit, deși îmi transpirau mâinile atât de rău în ciuda frigului, încât am crezut că îmi alunecă printre degete. Am mișcat mouse-ul și ecranele au prins viaţă.

Fotbal. Nenorocit de fotbal. Steve nu va fi impresionat. Totuși, am fotografiat ecranele, apoi am făcut câteva poze și nimicurilor de pe birou: o grămadă de chitanțe, o cutie de trabucuri acoperind pe jumătate nișteleţele, un exemplar din *Spectator* cu pagina îndoită la secţiunea despre vinuri. Să caut prin sertare? Ar putea avea alarmă, și Balenski avea probabil într-un bazin un rechin tigru personal, special pentru oaspeţii curioși. Ceva a foșnit sub piciorul meu desculţ, o bucată de hârtie dintr-un carnet de notițe ieftin. Am strâns-o repede și am prins-o la elasticul chiloţilor mei Fifi Chachnil. Am auzit o voce – o voce de bărbat ce vorbea rusa – în timp ce încercam să îmi aranjez rochia la loc. La naiba. Ce făceam? Nu înţelesesem nimic din joaca de-a spionii cu tabloul Stubbs?

Mi-a trecut prin minte un colaj nebunesc de imagini – Balenski pozând cu o mitralieră aurită, rânjetul lui răutăcios în timp ce primea un premiu pentru filantropie, cadavre aruncate la marginea drumului, victime ale unor războaie despre care citisem câte ceva. Balenski nu era o glumă precum cele din benzile desenate, era real. Asta era real. Acestui tip i-ar lua un minut să îmi rupă gâtul și să mă arunce peste bord și, dacă măcar o mică parte din zvonurile pe care le auzisem despre șeful lui era adevărată, atunci el a mai

făcut-o şi altă dată. Nu se înecau mereu fete care băuseră prea mult în vacanţă? Am încremenit, încercând să îmi ţin respiraţia, dar tremuram, tresăream de parcă fusesem lovită în stomac. Mi-am încolăcit braţele în jurul corpului şi am închis strâns ochii pentru o clipă, încercând să alung frica.

Gândeşte. Nu aveam unde să mă ascund în afară de spaţiul de sub birou. M-am uitat în jur disperată după o cameră de supraveghere. Covorul din dormitor amortiza paşii, dar am auzit uşa băii deschizându-se. La naiba, la naiba, la naiba. Mai bine în dressing decât în birou. Am riscat, grăbindu-mă să intru în dressing în timp ce bodyguarzii se uitau pe ochiul magic. Aveau să intre aici în orice clipă. Mi-am dat chiloţii jos şi i-am băgat în geantă, chinuindu-mă să îndes foaia în pachetul de ţigări pe jumătate gol.

Când primul paznic a deschis uşa dressingului, m-a găsit doar cu sandalele Valli pe mine.

— Dragule! am suspinat, aruncându-mă la pieptul lui lat. Am crezut că nu mai vii… Vai! Vai, Doamne! Îmi pare atât de rău.

Ne-am uitat unul la celălalt pentru o clipă interminabilă. M-am forţat să îl privesc în ochi. Dacă se amuza, urma să trăiesc. Dacă nu, eram mai mult decât pregătită să îl implor. A spus ceva şi al doilea bărbat i s-a alăturat, ambii având un aer plictisit şi ameninţător.

— Ce cauţi în dormitorul domnului Balenski?

— Îl aştept pe domnul Balenski, am răspuns cât de arogant am putut, ceea ce nu era uşor de făcut purtând tocuri de cincisprezece centimetri şi nimic altceva.

— Zis el să vii?

— Nu chiar. Eu… uhm… ăăă am vrut să îi fac o surpriză.

Al doilea bărbat i-a tradus primului. Amândoi au râs. Am respirat pentru prima oară după un interval care a părut lung de câteva ore.

— Vă rog, domnişoară. Nu voie să fii în dormitorul domnului Balenski.

Slavă cerului, erau politicoşi. M-am gândit că astfel de lucruri se întâmplă mereu.

— Ai telefon?

Am deschis geanta Fendi şi i-am întins iPhone-ul meu, foarte inocentă.

— Desigur.

Au schimbat câteva replici în rusă, apoi al doilea a vorbit din nou.

— Eu verific telefon. Tu rămâi aici cu el. Telefon e OK, nu spunem nimic la domnul Balenski. OK, domnişoară? Tu deschizi telefon acum.

Am introdus codul şi el a închis uşa. Era destul de puţin spaţiu în dressing, dar nu aveam nevoie de prea mult loc pentru ce voiau să fac.

După ce m-am şters la gură cu manşeta uneia dintre cămăşile Turnbull & Asser ale lui Balenski, mi-am luat rochia pe mine şi am stat unul lângă

celălalt pe pat. După câteva minute în care s-a auzit doar aparatul de aer condiționat, el a spus:

— Place petrecere?

— Da, mulțumesc. O petrecere foarte frumoasă.

Numărul doi a reapărut și mi-a aruncat telefonul și geanta. Încă o replică în rusă, conținând cuvântul „șilukha" – seamănă cu „ușuratică", înseamnă „curvă".

— Telefon e OK.

— Bun. OK!

De ce vorbeam de parcă eram în *Clanul Soprano*?

— Acum te duci înapoi la petrecere. Fată obraznică!

Și a dat din deget spre mine.

Două minute mai târziu eram înapoi pe punte, părul aranjat, inima bătând încet. I-am cerut unui chelner un brandy Alexander pentru a scăpa de gust. M-am dus la balustradă și am privit valurile pentru o clipă. Sunt multe de spus despre cum e să fii hărțuit în copilărie. La urma urmelor, se iau de tine doar pentru că ești special, așa cum proclamă triumfător fiecare carte de memorii. Devii izolat, dar și imperturbabil. Învățasem să îmi țin spatele drept, să nu îmi pese de provocările șoptite, chiar să îmi ofere o oarecare plăcere, pentru că îmi spuneam că asta mă făcea diferită, apoi am continuat, pur și simplu, să cred asta. Poate că un psiholog m-ar fi făcut să mărturisesc acest lucru, dar n-am avut niciodată nici banii, nici interesul, pentru că noțiunea aceea de durere a devenit, cu timpul, o sursă de sfidare, o sursă de – cu toate că mi-era jenă să mă și gândesc la cuvânt – putere. Puteam suporta lucruri pe care alții nu le puteau suporta și asta însemna că le și puteam face. Făcusem asta și mulțumirea era extraordinară.

Oricum, ar fi putut să fie mai rău. Poate că gorila ar fi vrut să mi-o tragă. Și chiar dacă membrul lui ar fi fost pe cât de mic mi-l imaginam pe al șefului său, ar fi putut fi puțin cam incomod, ținând cont că aveam al doilea telefon îndesat deja acolo, înăuntru.

13.

La fel ca emoțiile, umorul nu îl caracteriza pe Steve, dar până și el a sesizat partea amuzantă. Nu am putut să îi povestesc, desigur, până ce Carlotta nu a fost din nou în brațele lui Hermann, cu inelul înapoi pe deget, apoi ne-am întins pe patul lui Steve și am râs până am crezut că fac pe mine.

— Să se consemneze, în mod oficial, că am încasat una în numele echipei, am suspinat.

— L-ai spălat?

— Bleah. Evident!

I l-am aruncat.

— Îmi eşti atât de dator.

— Te pricepi, să ştii. Te-ai gândit să iei două telefoane. Nici nu a observat.

— Dacă ar fi găsit telefonul, nici nu mă pot gândi ce ne-ar fi făcut Balenski, tuturor. Oamenii aceştia nu se joacă.

— Crede-mă, îţi sunt recunoscător.

Nu, era doar nerăbdător.

M-am dus să fac un duş în timp ce Steve a conectat telefonul la computer. Când m-am întors, avea un ecran pornit şi tot rotea, mărind şi micşorând imaginea notiţelor pe care le văzusem sub trabucuri.

— Ai găsit ceva?

— Nu.

Părea iritat, ceea ce mă îngrijora.

— Am fotografiat tot, sunt sigură de asta. Tot ce era pe computerul lui erau transferuri de vară din Premier League.

— Nu e nimic aici.

— Nu tu ai riscat ca Lenny ăla să îţi rupă gâtul.

— Cine?

— Nu contează.

— În fine, Lauren. La naiba!

S-a întins după telefonul lui.

— Trebuie să dau nişte telefoane acum.

Era o duritate în tonul lui pe care nu o mai auzisem până atunci; de fapt, nu îl mai văzusem niciodată pe Steve atât de expresiv. Poate că tranzacţiile acelea abstracte cu bani însemnau un joc, dar era unul pe care era absolut hotărât să îl câştige.

— Stai, mai era ceva, o bucăţică de hârtie. Ţi-o aduc.

Am golit conţinutul genţii Fendi pe cuvertură. Ţigări, brichetă, luciu de buze, pieptăn, bomboane mentolate, o pereche de chiloţi din mătase neagră şi bucata de hârtie mototolită pe care o băgasem în pachetul de ţigări.

— Asta. Uite.

Steve a privit-o atent, iar tensiunea i-a dispărut de pe chip.

— Lauren, eşti al dracului de genială. De unde ai luat asta?

— Era pe jos, lângă birou. M-am gândit că nu îi va lipsi – camerista ar fi luat-o cu siguranţă ca s-o arunce. Ce este?

Evident, o citisem deja. Un nume, data de peste două zile şi un semn de întrebare, scrise cu un pix.

— Rivoli. Grup hotelier. O să liciteze pentru el. Acum chiar că trebuie să dau nişte telefoane. Mulţumesc, păpuşă.

Steve a ieşit, strigând după Tris.

Toată intriga aceea pentru un pic de spionaj industrial. Dacă nu aş fi citit despre pedepsele date pentru aşa ceva, nu mi-aş fi putut da seama de ce Steve era atât de entuziasmat. Dar, dacă nu ajungea la închisoare, avea să facă foarte mulţi bani, şi, deşi mă gândeam că i-aş putea cere o parte din câştiguri, acum putea face altceva pentru mine. Şi era folositor să ştii că până şi stăpânii financiari ai universului nu erau deloc sofisticaţi atunci când era vorba despre secrete mici şi murdare.

•

Un alt lucru pe care l-am descoperit în timp ce *Mandarin* a poposit pe coasta Ponza a fost necrologul lui James. Era în ediţia online a *Times,* fără poză, probabil din respect pentru familie, dar o menţiona pe soţia lui James, Veronica. Rhodes, ca pe Cecil. Nu îi reţinusem numele de familie. JR, ca şi mine. Aş fi putut vedea în asta un semn. Menţiona diferite organizaţii de binefacere la care contribuise, banca la care lucrase, faptul că jucase cândva pentru Harrow, ceea ce nu-mi puteam imagina, că lăsase în urmă o fiică, pe Flora, că o slujbă avea să se ţină peste o lună. Avea şaizeci şi trei de ani, o viaţă destul de lungă, una peste alta. Articolul menţiona doar că murise în urma unui atac de cord, în timpul unei călătorii în interes de afaceri, dar tot eram neliniştită. M-am închis în baie şi am scos geanta cusută Loro Piana unde îmi ţineam lucrurile personale. Banii mei erau îndesaţi într-o pungă de hârtie pentru sendviş. Mai aveam încă vreo 8 000 de euro din banii lui James, plus ce strânsesem din sesiunile mele de cumpărături, câteva mii. Scosesem bani şi din contul meu din Anglia, sume mici, pentru a întreţine aparenţa că sunt în vacanţă, dar nu puteam să rămân o veşnicie pe vas. În mod evident, Steve se cam plictisise de atâta relaxare, fiind nerăbdător să investească nişte sume mari de bani. Puteam plăti ratele pentru câteva luni, până îmi găseam un loc de muncă, dar banii nu aveau să îmi ajungă prea mult timp, nu în Londra. Mai trebuia să mă gândesc şi la faptul că putea să nu fie chiar atât de uşor să îmi găsesc un loc de muncă în lumea artei, ţinând cont că îl făcusem pe unul dintre cei mai mari experţi „dobitoc".

Problema imediată era unde să pun banii. Nu voiam să depun o asemenea sumă în contul meu din Anglia; părea dubios. Sigur, aş fi putut să îi păstrez, pur şi simplu, dar nici asta nu mi se părea o idee prea bună. Poate că era o prostie, dar voiam ca banii să însemne ceva. Am fost mereu de părere că oamenii care cred în horoscop nu ar mai trebui să aibă voie să voteze, dar, în

acelaşi timp, când universul încearcă să îţi spună ceva, este o prostie să nu asculţi. Şi nu prea puteam suporta ideea de a mă întoarce în apartamentul unde cursurile de facultate şi firimiturile de pâine prăjită erau omniprezente, iar ciorapii se uscau pe bara de la duş.

Să mă întorc înapoi la Londra cu o rezervă de bani de buzunar care s-ar risipi pe chirie şi facturi semăna prea mult cu o înfrângere. Era încă un pas spre barul de vineri seara, spre excesul de zahăr şi vântul din staţia de autobuz de pe College Road, spre pietriş şi Tesco, spre sticlele ascunse în cuptorul cu microunde şi soneria de la uşa la care nu se răspunde, spre mirosul de grăsime sleită şi Rothmans şi curry oribil – propria mea coroană de spini. Toate lucrurile despre care ştiam că este indecent să le disprețuiesc, pentru că făceau parte din viaţa majorităţii oamenilor, şi totuşi disprețul meu pentru ele mă păstra curată ca lacrima pe dinăuntru.

Trebuia să mă gândesc, aşa că am mers sus pe punte. Eram ancoraţi la câteva mile de coastă şi de portul principal; singurul vas din jur era un superb iaht de curse, din tec, din anii ’30, ai cărui proprietari probabil că vorbeau cu disprеț despre vasele precum *Mandarin.* Era foarte liniște, se auzea doar scârţâitul carenei în valuri şi cântecul greierilor de pe dealurile joase ce se ridicau pe ţărm. Carlotta, dezgustată, îşi făcea siesta alături de Hermann, Steve era aplecat asupra ecranelor lui, ca de obicei, concentrat precum un alchimist. Apa era de culoarea cozii unui păun, auriu şi turcoaz şi verde, atât de limpede încât puteam vedea bancurile de peşti mici şi argintii care pluteau sub apă. Mi-am dat jos caftanul Heidi Klein, apoi costumul de baie Eres alb şi am păşit de cealaltă parte a balustradei vasului, căldura după-amiezii arzându-mi pielea. Brusc, mi s-a părut că e cale lungă până jos. Ar fi fost uşor să sar, să cad în acel albastru delicios, dar, chiar dacă nu mă privea nimeni, nu îmi puteam permite să fiu neglijentă. Am întins braţele până s-a deschis sternul, am îndoit gleznele, abdomenul încordat, capul între braţe – o săritură perfectă. Am deschis ochii după ce am aterizat în apă pentru a simţi sarea şiroind peste globii mei oculari, cristalele pe buricele degetelor în timp ce mă ridicam la suprafaţă. Mi-am dat părul pe spate şi am făcut pluta. Marea îmi îmbrăţişa corpul şi câteva fire de sare mi-au înceţoşat privirea, transformând totul într-o panoramă armonioasă de albastru şi auriu, şi alb. Deasupra mea, *Mandarinul* lăsa o umbră geometrică pe valurile mici, o insulă de bani liniştitoare. M-am gândit că aici îmi este locul. Trebuia doar să găsesc un mod de a rămâne.

•

În seara aceea, am mers la Billionaire. Nu mai conta că îl cumpăraseră chinezii, aveam de gând să petrecem precum Briatore[55]. În timp ce ne îndreptam spre o masă VIP, le-am simţit pe fete privindu-ne, în pantofii lor de prostituate şi bretelele subţiri, prefăcându-se că dansează. Când începuseră cluburile să arate precum localurile de striptease? Erau pe canapele, pe mese, practic atârnând de candelabre. Se scuturau atâtea funduri încât s-ar fi putut declanşa un cutremur. Carlotta s-a încruntat când o fesă năzdrăvană aproape a dat jos ochelarii Oliver Peoples ai lui Hermann. Steve era plictisit, butona BlackBerry-ul, fără să ridice privirea când chelnerul a adus şampania. Tris părea agitat; dintr-o clipă în alta urma să înceapă iar şcoala. I-a atins umărul lui Steve, arătând spre două fete de culoare superbe, cu talie imposibil de subţire şi fundul sub omoplaţi, care se unduiau în apropiere. Steve a dat din cap nervos. Era imposibil să vorbeşti atât de tare cât să acoperi muzica, aşa că m-am aplecat şi am urlat în urechea lui Steve:

— Dragule, îmi pare rău, dar am cea mai cumplită durere de cap. Mă poți duce înapoi?

Steve nu făcea gesturi cavalereşti, dar îmi era clar că nu era interesat să rămână, aşa că, atunci când s-a ridicat, am surprins privirea recunoscătoare a lui Tris. M-a luat de mână şi a ţinut-o în palma lui fină până la maşină, şi nu m-am putut abţine să nu mă bucur de momentul de triumf în timp ce îmi conduceam prada.

I-am pregătit un gin Tanqueray cu apă tonică, ştergând marginea paharului cu o felie de lămâie, şi i l-am dus în locul în care el butona canalele de ştiri pe ecranul enorm.

— Cum te mai simţi?

— Bine. Locul acela era prea mult.

— Mda, ştiu ce vrei să spui.

Ne-am uitat la CNN pentru o vreme. Nu aveam cum să deschid această discuţie în mod subtil, dar subtilitatea oricum nu era genul lui.

— Steve?

— Ce este?

— M-am tot gândit. Ai fost atât de minunat cu mine, excursia, cumpărăturile, totul. Vreau să îţi mulţumesc.

Şi chiar vorbeam serios.

Păru brusc agitat. Am pus o mână pe umărul lui.

— Nu în felul acela. Cred că… suntem prieteni, nu? Într-un fel?

[55] Flavio Briatore (n. 1950) este un cunoscut om de afaceri italian, fost patron al unuia dintre cele mai luxoase cluburi din lume, Billionaire. (n.red.).

— Sigur.

— Mi-a venit o idee…

Învăţasem suficient despre câştigurile de capital în Londra cât să pun bine problema. Voiam să îmi deschid propria galerie, i-am explicat, cu tranzacţii private. Aveam nişte bani strânşi, dar erau cash. M-ar putea ajuta Steve să demarez proiectul? Dacă generam profit, puteam să cumpăr pentru el; vorbisem destul despre colecţia lui pentru ca el să creadă că împărtăşeam aceleaşi gusturi, aveam ochiul bun şi ştiam cum să-i fie lui bine, din punct de vedere al taxelor. Dacă există un lucru cert care îi animă pe oamenii bogaţi este ideea de a face economii la sumele neglijabile din banii daţi pe taxe.

— Ce sume să fie?

Am ezitat.

— Ei bine, sume mici, de fapt. Cam zece mii. Mă gândeam… poate la Geneva?

Întâmplător, zece mii era avansul minim la o mică bancă privată numită Osprey. Verificasem asta pe laptop, la cafeneaua din port.

— Am un apartament în Geneva.

— Frumos. Mergem acolo?

— OK.

— Pur şi simplu, OK?

— Sigur. Îl rog pe Tris să aranjeze totul mâine-dimineaţă. Oricum, încep să mă cam satur de toate astea.

M-am urcat la el în poală şi mi-am lipit obrazul de al lui.

— Steve, te iubesc. O să fie grozav, îţi promit!

M-a ţinut de umeri, la distanţă de un braţ, şi m-a privit în ochi.

— Sigur că da, Lauren.

Evident că mai auzise asta. Nu avea să ştie niciodată dacă vreo femeie spusese serios acele cuvinte. L-am privit în ochi. Poate că a fost un moment în care ne-am simţit amândoi puţin mai umani.

— Oops, scuze!

Carlotta.

— Nicio problemă.

Am simţit că Steve nu se supărase că ea înţelesese greşit. L-am lăsat privind a doua parte din *Matrix* şi m-am dus să le bârfesc straşnic pe uşuraticele de la Billionaire.

•

Zborul la clasa business dinspre Sardinia spre Elveţia a fost primul de acest fel din viaţa mea. Practic era prima oară când urcam într-un avion – călătoriile mele prin Europa fuseseră cu trenul. Steve urma să plece în State în timp ce Tris ducea vasul pe coasta Genovei. Dacă era nervos că i-am

scurtat croaziera gratuită, a avut înţelepciunea să nu-mi arate; oricum, avea la dispoziţie câteva zile în care să se prefacă a fi stăpânul *Mandarinului.* Am lăsat un bilet scris de mână cu mulţumiri pentru echipaj şi 300 de euro, mi-am îndesat captura în bagaj şi mi-am luat rămas-bun de la Carlotta şi Hermann, care-şi exprimaseră dorinţa de a mă vedea la nunta lor. Cerusem ca biletul meu de întoarcere să fie spre Roma; ar fi fost păcat să nu o văd din nou dacă tot aveam ocazia.

Nu am vorbit prea mult în timpul zborului. Pentru Steve, conversaţiile erau un efort dacă nu vorbea despre ceea ce deţinea; am presupus că acela era motivul pentru care tot cumpăra lucruri. M-am bucurat de spaţiu şi de scaunele din piele, de zâmbetele foarte largi ale stewardeselor Al Italia, de cocurile lor lucioase. Steve nu s-a bucurat de toate astea, dar pe el îl lua avionul personal a doua zi. Dacă semăna măcar puţin cu apartamentul lui, nu îl puteam invidia. Când am ajuns acolo, tot ce am putut să gândesc a fost că Dumnezeu nu rezistă niciodată tentaţiei de a-şi arăta dispreţul pentru bani.

— L-am cumpărat anul trecut. Aveam o casă pe malul lacului, dar m-am gândit că mi se potriveşte mai mult un apartament. L-a aranjat Alberto Pinto.

M-am întrebat dacă o mai fi rămas marmură în Carrara după ce Alberto terminase de decorat. M-am plimbat puţin, privind, admirând. Tot ce nu era din marmură neagră, albă sau aurie era acoperit cu piele de rechin lăcuită; baia arăta ca portţigaretul lui Oscar Wilde.

— Este foarte impresionant, am spus, reuşind să par serioasă în timp ce mă întrebam de ce bogaţii au mereu gusturi atât de oripilante. Poate că este doar o problemă de trecere a timpului: opulenţa oribilă a acestui secol este barocul nepreţuit al următorului.

— Mare parte din obiectele de artă se află în birou, a zis Steve, apăsând pe un buton care a deschis o uşă glisantă deghizată ca un paravan de sidef. Camera era mai mare decât tot vechiul meu apartament din Londra, cu un perete integral din sticlă cu vedere la împrejurimile destul de lugubre ale Genevei. Îţi puteai da seama că era birou datorită cărţilor, cel puţin trei, romane retro franceze din anii 1960, aşezate pe un lavabou din secolul al XIX-lea, singurul lucru frumos din tot apartamentul. Câţi bani o fi cerut Alberto pentru ca unul dintre asistenţii lui să îndoaie cărţile acelea, cât să pară citite? Emin[56], Hirst[57], bifat, bifat, un Pollock[58] enorm, bifat, Schnabel[59], bifat. Complet previzibil.

---

[56] Tracey Emin (n. 1963) – artistă din Marea Britanie, cunoscută pentru operele sale cu o tentă sexuală explicită: tablouri, sculpturi, fotografii. (n.red.).

— Ce părere ai despre asta?

O mulură din ciment a unei pietre funerare, precum o stelă din Epoca Bronzului, gravată cu imaginea unui tânăr cu gât gros ce purta un costum ţipător, un Rolex pus în valoare ostentativ, ţinând un Uzi în mâna dreaptă la fel de relaxat precum ar fi ţinut un tânăr de acum un secol, ieşit prin oraş, o cravaşă.

— Inteligent. Portretul perfect al unui şmecher. Al cui?

— Este reală, o piatră funerară reală. Familia tipului a vândut-o artistului. Leni Kravcenko?

Atunci nu atât de inteligent, doar trist şi batjocoritor, şi ieftin.

— Ai nişte lucruri frumoase. Acesta este genul de care te-aş vedea interesat, am spus arătând spre piatra funerară a băiatului-gangster. Mă gândesc la Blocul Estic, poate China. Nu *la fel* de sigur ca o investiţie, dar mai interesant din această cauză. Inteligent, ambiţios. La fel ca tine, Steve.

Privirea lui deja se îndrepta spre ecranele din sufragerie. Cam atât despre artă, era timpul să treacă la treabă.

— Sigur, ar fi grozav, când demarezi proiectul, a răspuns el vag.

Am spus că sunt sigură că are multe de făcut, şi ce-ar fi dacă m-aş întoarce la el după prânz? Mi-ar plăcea să văd oraşul. Deja se aşeza recunoscător pe scaunul lui de la birou, conectându-se la tranzacţiile lumii, dar nu a uitat să scoată din clama lui argintie, din buzunarul de la spate, un teanc de bani şi pentru mine. Aşa că am plecat frumos şi am găsit un taxi care să mă ducă într-un tur în care aş fi putut pune câteva întrebări, apoi am făcut câteva cumpărături şi am mâncat un *croque monsieur*[60] într-o cafenea cu vedere la lac, înconjurată de femei acoperite, din Orientul Mijlociu, şi de progeniturile lor cu burţi rotunjite de bere şi de bărbaţi preocupaţi de telefoane, tastând, tastând, la umbra verde a Alpilor sublimi.

Mi-am dat seama că nu ştiam prea multe despre arta contemporană, dar nu am considerat asta un motiv să am reţineri. În primul rând pentru că nu erau multe de ştiut, şi în al doilea rând pentru că niciun cumpărător nu ştie nimic despre ea. Şmecheria este să cunoşti trendul, să ştii ce va fi atractiv când clientul tău vrea să vândă. Ideea ca un patron al artelor să cumpere din

---

[57] Damien Hirst (n. 1965) – unul dintre membrii fondatori ai mişcării Young British Artists (YBA) din care mai fac parte alţi artişti contemporani celebri, precum Tracey Emin, Sarah Lucas şi Mark Wallinger. Este considerat cel mai bogat artist din Marea Britanie. (n.red.).

[58] Jackson Pollock (1912-1956) – cunoscut pictor american, unul dintre exponenţii majori ai expresionismului abstract. (n.red.).

[59] Julian Schnabel (n. 1951) – artist şi producător de film american. În anii 1980, a intrat în atenţia presei internaţionale datorită „tablourilor tip placă", realizate pe plăci rupte de ceramică. (n.red.).

[60] Sendviş cu şuncă şi brânză făcut la cuptor. Servit ca antreu sau fel principal la un prânz rapid, este reţeta tipică a braseriilor şi bistrourilor franceze. (n.red.).

motive estetice dispăruse odată cu Marele Tur şi avusesem incredibil de mult noroc până acum convingându-l pe Steve că ştiu ce să cumpăr, deşi gusturile lui nu erau greu de ghicit. După toată munca depusă pentru Rupert, în cei trei ani la casa de licitaţii, părea cam de prost gust, dar trecusem peste lucruri mai urâte decât atât. Ca, de exemplu, întreaga mea viaţă de până acum. Şi, dacă reuşeam cumva, dacă chiar reuşeam, atunci aveam o şansă să fiu cineva, să fiu persoana care am ştiut întotdeauna că sunt menită să fiu.

Întoarsă la apartament, m-am schimbat într-una dintre achiziţiile noi, o rochie Stella McCartney bej cu eşarfă Hermès cu un imprimeu cu ceasuri roz şi portocalii. Cumpărasem o geantă din piele maro pentru a ţine banii în ea; nu voiam să scormonesc după ei într-o pungă de hârtie. Steve purta, ca de obicei, blugi, tricou Polo şi pantofi Nike. M-a ţinut de mână în taxiul spre bancă, deşi cu cealaltă era ocupat să butoneze telefonul BlackBerry.

Fusesem trimisă odată la Hoare's, pe Fleet Street, să încasez un cec pentru Rupert, şi probabil că mă aşteptam la ceva asemănător: coloane impozante, tablouri vechi în ulei, portari cu mănuşi albe. Dar Osprey arăta ca un birou obişnuit, nu ca un hotel grandios. Doar un hol şi un lift şi o placă discretă lângă sonerie, o canapea şi un dozator de apă şi un fax decrepit. Steve a explicat repede în franceza lui surprinzător de bună că voia să deschidă un cont personal pentru o nouă angajată. Imediat cum şi-a spus numele, l-am văzut pe manager aproape salivând. Ne-a condus într-o cameră şi mai mică, doar un birou şi trei scaune aduse repede şi înghesuite acolo, am arătat paşaportul şi ei au adus actele.

— Trebuie doar să semnaţi aici, *mademoiselle* Rashleigh, şi aici, şi aici.

Am împins geanta maro şi managerul a luat-o cu un zâmbet forţat, de parcă îi dădusem un scutec murdar. În mod evident, în Geneva nu trebuia să te afişezi cu bani cash, deşi locul era construit cu ajutorul banilor dubioşi. A apăsat pe un buton de sub masă şi o fată subţirică purtând costum cu pantaloni negri a apărut şi a luat geanta, folosindu-şi mâna ca pe un cleşte. Am văzut-o uitându-se la Steve şi mi-am pus mâna pe încheietura lui, pentru o clipă. Au trecut câteva minute, timp în care managerul a făcut o remarcă despre cât de mult îmi plăcea Geneva, apoi fata s-a întors cu geanta goală şi cu un carnet de cecuri ce avea, în mod miraculos, numele meu pe el.

— Şi unde ar vrea *mademoiselle* să i se trimită corespondenţa?

La naiba. Nu mă gândisem la asta. Nu puteam permite să apară extrase de cont elveţiene pe masa unde coreenii iau micul dejun.

— Eu, ăăă, îmi caut locuinţă acum, am spus jenată.

— Desigur, *mademoiselle.* Dar veţi trece prin Geneva?

Mă ajuta, cu ochii aţintiţi asupra potenţialului lui Steve.

— Da, sigur. Art Basel[61], şi, ăăă, aşa mai departe.

— Atunci avem o facilitate aici la Osprey. O cutie numerotată, o cheie doar pentru dumneavoastră. Doar pentru corespondenţă, înţelegeţi. Clienţii noştri le găsesc utile în timp ce… călătoresc.

Mi-a plăcut asta. „Călătoresc", precum Holly Golightly.

— Ar fi foarte bine, mulţumesc.

— Atunci încă un formular, *mademoiselle.*

Costumul negru a reapărut, şi am semnat. Steve nici nu era atent la noi; încă tasta pe telefon.

•

Am avut din nou ocazia să mă aşez la business class în avionul către Roma, în seara aceea. Am refuzat paharul de şampanie cu aerul obosit al călătorului obişnuit cu clasa business, fapt de care mă bucuram în mod evident. Despărţirea de Steve fusese stânjenitoare, deşi mă îndoiesc că îşi dăduse seama. Deşi nu prea ştia ce anume făcuse pentru mine, fusese extraordinar de generos şi, dacă ar fi fost oricare alt bărbat, mi-aş fi luat rămas-bun pe cearceafurile Pratesi alese cu mare grijă de către Alberto, dar am avut bunul-simţ să nu sugerez asta. Totuşi, nu a părut suficient să îi spun „mulţumesc", şi nu aveam ce altceva să îi ofer, cel puţin nimic ce aş fi putut explica aşteptându-mă ca el să înţeleagă. Să ştii că te observă cineva este un dar, chiar o formă de iubire, dar, dacă existase o parte din Steve care ţinea minte cum este să fii un tocilar temător, aceasta fusese demult şlefuită, devenind de nerecunoscut. Dacă i-aş fi spus că ştiam ce anume nu era şi că îl plăceam pentru asta, ar fi fost nedumerit, pe moment. Aşa că m-am mulţumit cu o îmbrăţişare şi o promisiune, pe care le-a acceptat la fel de uşor precum toate îmbrăţişările şi promisiunile de care avea parte, şi l-am lăsat în braţele încântătoare ale pieţelor de acţiuni.

Am petrecut un timp visând la ce aş fi putut face cu banii, dar nu a durat prea mult; 10 000 depăşea puţin o cină pentru şase la Billionaire. Cu fondurile strânse de la Steve puteam petrece câteva zile frumoase la Roma, să văd nişte tablouri, să mă bucur de mâncare bună. Când ajungeam înapoi la Londra i-aş fi putut trimite câteva sute de lire mamei mele, să stau în apartament până îmi găseam ceva de lucru într-o galerie de artă contemporană, să cumpăr câteva piese şi să văd mai apoi. Poate în scurt timp aveam să îmi permit o garsonieră doar a mea, după ce plăteam împrumutul la bancă. Începuturi modeste, poate, dar un start bun. Nu aveam să fiu disperată, şi cumva asta mi-a dat curajul să înfrunt ideea că Rupert m-ar pune pe o listă neagră. Avea să fie OK. De fapt, avea să fie mult mai bine.

[61] Târg de artă contemporană internaţională, care are loc în fiecare iunie la Basel, în Elveţia. (n.red.).

În timp ce aşteptam pe pistă să ne ducem la poarta Fiumicino, toţi italienii şi-au scos telefoanele. Am făcut la fel şi i-am trimis un mesaj lui Dave. Nu am îndrăznit să îl contactez până acum, în caz că s-ar fi făcut vâlvă cu privire la James, dar acum a părut momentul potrivit.

„Bună, sunt Judith. Mă întorc în oraş peste câteva zile. Te pot scoate la un pahar? Îmi pare foarte rău pentru întâmplarea aceea oribilă, sper că e totul OK. Jx."

A răspuns: „Mi-am pierdut serviciul din cauza ta. Gândeşte-te la asta. D."

Brusc, parcă mă întorsesem în clubul Gstaad, analizând în detaliu mesajul scurt şi incoerent al vreunui iubit. Ce însemna un pupic sau două? Ştiam ce înseamnă niciun pupic. Furie. De ce l-ar fi dat Rupert afară pe Dave? Făcuse ce îi cerusem eu; nu era o abatere care să necesite concedierea. Am apăsat imediat pe „Apelaţi expeditor".

— Judith. Ce vrei?

Auzeam televizorul în fundal, dar nu reuşea să ascundă tonul dezgustat din vocea lui.

— Dave, îmi pare atât de rău, habar nu aveam. O să-l sun pe Rupert, îi explic că a fost vina mea – nu ţi-aş fi cerut vreodată să faci ceva dacă aş fi crezut că ţi-ar periclita locul de muncă. Ştiam cât de mult însemna pentru tine. Rupert nu avea niciun drept să te dea afară, am adăugat fără convingere.

— A făcut-o, totuşi.

— Îmi pare atât de rău.

— Nu te obosi. O să ne descurcăm.

Mi-am adus aminte de soţia lui Dave şi m-am simţit şi mai rău, dacă era posibil.

— Dave, am să mă revanşez faţă de tine. Îţi promit că o să fac asta. Nu te poate ajuta prietenul tău Mike? Poate reuşesc să…

— Las-o baltă, Judith. Vezi-ţi de viaţa ta.

Şi a închis. Mă simţeam rău, mai rău ca atunci când găsisem cadavrul lui James. Ştiam cât câştigau hamalii şi bănuiam că pensia lui Dave de veteran este penibilă. Mi-am acoperit chipul cu mâinile. Eu îi făcusem asta, căci fusesem o răzgâiată plină de ifose. Aveam să îi dau jumătate din bani, imediat cum ajungeam acasă. Dar apoi m-am gândit la ratele de la bancă şi la chirie şi la modul în care mă simţisem în apa mării din Sardinia, la gustul de lapte acrit al spermei lui James şi la ce reuşisem să fac în Geneva şi am ştiut că nu puteam să i-i dau. Pur şi simplu, nu puteam.

PARTEA A TREIA

ÎN AFARĂ

14.

A doua oară a fost un accident într-o măsură mult mai mică. Mă gândisem să iau o cameră la Hassler, cu vedere spre Piața Spaniei, pentru ultimul meu răsfăț, dar, în mod deloc surprinzător, și în ciuda efortului meu de a mitui recepționerul cu o bancnotă de 100 de euro și cu un zâmbet cuceritor, toate camerele cu vedere spre ceva interesant erau ocupate. Nu am văzut niciun rost în a cheltui bani pentru a avea vedere la un zid roman, dar, în timp ce recepționerul verifica registrul, am văzut un nume pe care l-am recunoscut: Cameron Fitzpatrick. Îl văzusem ultima oară vorbind cu Rupert la oribila petrecere Tentis. Fitzpatrick era un dealer bogat pe care îl contactasem uneori în numele departamentului; avea o galerie mică și demodată într-una dintre fundăturile uitate de secol al XVIII-lea, de lângă vechile clădiri Adelphi din Londra. Aerul lui vulgar și roșeața fină din obraji produsă de whisky îl făceau să pară că doar farmecul lui lingușitor îl deosebea de un simplu portar, dar aparențele erau înșelătoare: avea ochiul bun pentru piese de rangul al doilea; gândindu-mă la asta, mi-am amintit un articol dintr-un ziar de anul trecut despre un preț impresionant plătit pentru un autoportret al mamei lui Oscar Wilde. Ceasul din spatele recepției arăta 12:05, ora potrivită pentru un *aperitivo.* Poate era o idee bună să mai pierd timpul pe acolo, poate mă întâlneam cu el? Muream de curiozitate să aflu dacă încurcătura cu Rupert provocase zvonuri, nu că aș fi fost suficient de importantă încât să se întâmple asta, dar, totuși, era o relație promițătoare acum că părea că intru în afaceri. Poate avea chiar și un proiect în derulare. L-am rugat pe recepționer să mă anunțe dacă venea *signor* Fitzpatrick și m-am dus pe terasa din spatele hotelului ca să beau un pahar de prosecco și să privesc puțin oamenii. A trecut o jumătate de oră și el nu a mai apărut, așa că m-am întors spre ușa principală când mi-am auzit numele.

— Judith Rashleigh?

Accentul era ca un duş liniştitor de bonomie irlandeză. Cameron era un bărbat solid care mergea târşâit, cu un păr des, de culoarea cafelei, atrăgător pentru un bărbat hetero care lucra în lumea artei.

— Cameron, ce surpriză plăcută!

Nu am considerat necesar să spun că pândisem prin zonă, sperând să dau de el.

Am mers spre el şi i-am oferit obrazul pentru acum obligatoriul pupic metropolitan şi am dat din cap stângaci unul către celălalt, cum fac londonezii şi acum.

— Tocmai mă cazam. Stai şi tu tot aici?

— Din păcate, nu. La Roma, în august? Sigur este vorba despre afaceri. Cum merge galeria?

Am pălăvrăgit preţ de câteva clipe în timp ce el şi-a dat paşaportul şi cartea de credit la recepţie. Venise la Roma pentru o întâlnire cu un client. Am adus repede vorba despre faptul că plecasem de la British Pictures, nu-mi imaginam că Rupert&co mă consideraseră suficient de importantă încât să spună lucruri neplăcute despre mine, dar era mai bine să nu par că ascund ceva.

— Stai aici?

— Nu. La nişte prieteni, de fapt. Familia de Greci.

Am spus-o ca şi cum ar fi trebuit să ştie cine sunt. Fusesem colegă la facultate cu un Francesco de Greci; ne-am tras-o o dată. O stradă din Florenţa fusese botezată cu numele familiei lui.

— Minunat.

Părea interesat. M-am prefăcut că plec.

— Luam ceva doar. Aşadar… mă bucur că ne-am văzut.

M-am arătat reticentă să plec, ştiind că mă va invita să luăm prânzul împreună şi, când a făcut-o, m-am prefăcut surprinsă şi m-am uitat la ceas spunând că mi-ar plăcea, în timp ce el s-a dus sus în cameră, eu mi-am încărcat repede bagajele într-un taxi şi am plătit şoferul să le ducă la un hotel micuţ în Trastevere. Mă gândisem ca familia de Greci să aibă o vilă veche şi fermecătoare mai departe de Borghese.

— Cunoşti bine Roma?

Avea pe el acelaşi costum bleumarin, dar dăduse jos cămaşa şi cravata, înlocuindu-le cu o cămaşă albă de pânză şifonată. Avea destulă grăsime în jurul mijlocului, dar era un bărbat arătos, dacă îţi plac lucrurile la acest nivel.

— Mai deloc.

Întotdeauna este mai bine să pari novice.

Aşa că am vorbit despre ce alte locuri mai cunoşteam prin Italia în timp ce mă conducea prin mulţimea de gură-cască. După perdeaua groasă şi aurie de căldură prăfuită care acoperea toate spaţiile deschise, străzile înguste şi întunecoase păreau meschine şi pline de secrete. Am ajuns într-o piaţă mică al cărei aspect ponosit sugera că restaurantul va fi unul bun. Bărbaţii care mâncau sub marchiză vorbeau în italiană, câţiva avocaţi, mi-am imaginat, blocaţi aici în timp ce restul locuitorilor oraşului erau răspândiţi de-a lungul plajelor peninsulei. Un turist singuratic cu ochelari de soare şi cămaşă pătată de transpiraţie citea un ghid turistic francez. L-am lăsat pe Cameron să comande, fără să spun nimic în afară de un *grazie* recunoscător. Voiam să fie fermecat, să îl fac să se simtă bine. A băut un negroni[62], am mâncat scoici şi paste proaspete cu carne de iepure şi coajă de portocală glazurată. După prima sticlă de Vermentino a mai cerut una, deşi eu încă mai beam din primul pahar, pe care îl mai umpleam cu apă. Trebuie să recunosc că era un bărbat bun, pentru că vorbea cu femeile, le făcea uşor complimente şi bârfea cu ele, făcând efortul de a-ţi cere opinia şi părând că îţi acordă atenţie. Când am considerat că devenise destul de vorbăreţ, l-am întrebat cine era misteriosul său client.

— Ei bine, zise, aplecându-se puţin peste masă în mod conspirativ, mă crezi că am un Stubbs de vânzare?

— Un Stubbs?

Aproape că m-am înecat cu şpriţul improvizat. De ce îmi făcea mie asta Stubbs? Mereu ţinusem cu el, băiatul din nord dat la o parte de snobii englezi. Era himera mea personală, un fel de albatros cu cap de cal?

Apoi Cameron a scos un catalog împăturit din buzunarul de la piept al sacoului şi îndoielile apărură din nou. Nu aveam nevoie să îl studiez ca să îl recunosc, aşa cum nu aveam nevoie să îl studiez ca să îmi dau seama imediat ce pusese Rupert la cale, şi de ce ne concediase pe mine şi pe sărmanul Dave pentru că ne băgasem nasul. Singurul lucru care m-a surprins a fost prostia mea incredibilă, muncind de zor, jucând rolul angajatei model, când oricine, cu experienţă reală, s-ar fi prins imediat că Rupert punea la cale o escrocherie.

Cameron nu s-a deranjat să întrebe când anume plecasem de la British Pictures, iar eu nu m-am deranjat să îi spun, aşa că am exclamat surprinsă, de parcă vedeam tabloul pentru prima oară. Am studiat paginile, scoţând exclamaţii apreciative, observând că Rupert se deranjase măcar să adauge la provenienţă rezultatele cercetărilor mele cu privire la vânzarea Ursford şi Sweet. Cameron a primit un pont cu privire la tablou, a spus el, nu a fost

[62] Cocktail făcut din gin, vermut şi Campari. (n.red.).

prea sigur până nu a fost curăţat şi apoi oferit spre licitaţie, apoi s-a gândit el mai bine şi a găsit un cumpărător privat. Nu puteam să cred cât de proastă fusesem. Erau amândoi implicaţi: probabil despre asta şi şuşotiseră la petrecerea Tentis. Puseseră împreună banii să-l cumpere de la familia Tiger, trecându-l pe lista British Pictures pentru a înlătura orice îndoială cu privire la autenticitate, apoi îl retrăgeau din licitaţie şi îl vindeau departe de ochii oricui care ar fi putut spune că nu e un original.

Am avut dreptate. Nu era un Stubbs, iar Rupert nu crezuse nici pentru o clipă că ar fi. I-ar fi sunat pe domnul şi pe doamna Tiger pentru a confirma cu regret că „Stubbs" al lor era doar din „şcoala lui", o imitaţie făcută de un artist neînsemnat din aceeaşi perioadă. Iată de unde neînţelegerea ciudată din conversaţia noastră telefonică. Apoi Cameron, prefăcându-se că acţionează independent, l-ar fi cumpărat. Odată ajuns în mod legal în posesia lui Cameron, tabloul ar fi fost „curăţat" de un specialist din Florenţa sau Amsterdam, într-un atelier industrial din East End şi, surpriză, s-ar fi dovedit că este un original, până la urmă. Păcăleala cu vânzarea planificată prin licitaţie îi făcea provenienţa impecabilă, având ştampila celei mai mari case de licitaţii din lume; totul urma să îl facă pe cumpărător să creadă că i se face o mare reducere de preţ. Niciunul din cei doi nu intenţionase ca tabloul să ajungă până la vânzarea publică. Astfel se explica şi rezerva mică: dacă un vânzător retrage tabloul prea aproape de licitaţie, sunt obligaţi să garanteze taxa de rezervă ca sancţiune din partea casei de licitaţie. Cei 800 000 erau o sumă pe care Cameron o putea pune la dispoziţie, presupunând că el şi Rupert se aşteptau să ia un preţ mult mai mare de la cumpărător. Cât le plătiseră soţilor Tiger? Doamna T. păruse destul de mulţumită când o sunasem eu. Poate 200 000, ceea ce însemna un milion luând în considerare şi rezerva, cu totul. Bani mulţi, lucru care m-a făcut să mă întreb câţi bani aveau să obţină de la eventualul cumpărător.

Era genial, şi perfect legal, dacă tabloul era original. Domnul şi doamna Tiger şi-ar fi putut vedea tabloul prezentat ca un Stubbs şi ar fi putut comenta, dar apoi ar fi fost retras de la vânzare, alarmă falsă. Dacă se făceau cercetări, Rupert ar fi putut spune că îl cumpăraseră şi crezuseră că dăduse norocul peste ei, dar apoi reveniseră la evaluarea originală după ce făcuseră investigaţii. Probabil avea să dea vina pe „stagiar". Şi, chiar dacă nu era original, şi eram convinsă că nu era, clientul îl putea lăsa să stea vreun an printr-un seif, ca apoi să îl ofere unui cumpărător şi mai naiv, un nou îmbogăţit de prin China sau dintr-un golf de pe undeva, cu ajutorul catalogului pe care îl ţineam în mână, şi să aibă profit.

Dacă a fi femeie m-a învăţat ceva, este că, atunci când ai dubii, să faci pe proasta.

— Este minunat, Cameron, am şoptit. Spune-mi, cu cât?

— Judith!

— Hai, spune-mi. Pot să ţin un secret. Cui aş putea să-i spun?

A ridicat cinci degete rânjind foarte încântat. Cinci milioane. Destul de puţin. Un Stubbs putea face cu uşurinţă zece. O pânză de-a lui, din 1765, valorase peste douăzeci la Piers Davies în New York, acum câţiva ani. Dar cinci milioane erau bani buni. Suficient de mult cât să fie original, suficient de puţin cât să-l facă pe client să creadă că este genial. Inteligent.

Şi apoi, doar pentru o clipă, m-am simţit în afara timpului. M-am revăzut, cu zece ani în urmă, pentru prima oară în Galeria Uffizi, stând în faţa tabloului *Iudita decapitându-l pe Holofern* al Artemisiei[63]. Este o temă standard, eroina evreică ucigându-l pe generalul inamic, dar Artemisia o prezintă într-o manieră violentă, care nu mai este pitorească. Când te uiţi la sabia de la gâtul lui Holofern, vezi că nu e pusă acolo în mod ceremonial, sugestiv, ci prinsă în carne într-un unghi stângaci, un unghi chiar greşit pentru o compoziţie graţioasă. Asta din mâna unei femei care tăia orătănii în bucătărie, rupea gâturi de iepuri pentru tocană. Iudita îl măcelăreşte de-a binelea, tăind cu hotărâre tendoanele, braţele ei musculoase încleştate din cauza efortului. Este ceva domestic în scenă: simplitatea cearceafului, explozia dizgraţioasă de sânge, senzaţia ciudată de linişte. Asta este muncă de femei, spune Artemisia, indiferentă. Asta facem noi. Mi-am văzut încheieturile odihnindu-se pe marginea mesei, lângă ceaşca mea de espresso cu aromă de lămâie, parcă de undeva de departe, dar în tăcerea de chihlimbar a acelui moment m-a surprins că pulsul meu accelerat nu făcea porţelanul să zornăie. Îi făcusem atâtea promisiuni acelei fete din muzeu. Îi eram datoare. Aşa că am ştiut în clipa aceea că am să fur tabloul.

— Presupun că nu ai fi suficient de amabil încât să mă laşi să îl văd? Mi-ar plăcea atât de mult.

— Sigur. De ce nu mergem chiar acum?

Am refuzat. Mă aşteptau prietenii mei. Dar poate diseară, când ieşim la un pahar? Şi apoi la cină şi la mult mai multe, i-am dat de înţeles, dacă voia. M-am uitat în acei ochi fermecători irlandezi şi mi-am amintit că din cauza lor eu şi Dave ne-am pierdut slujba. Avusesem dreptate; Rupert era corupt, la fel şi Fitzpatrick.

I-am spus lui Cameron că mă grăbesc să plec, dar am aşteptat să îmi scrie numărul în telefonul lui de fiţe cu amprentă digitală, m-am aplecat să îl sărut de la revedere, gura mea poposind o clipă voit mai lungă chiar în colţul gurii

[63] Artemisia Gentileschi (1593-1652) – pictoriţă italiană aparţinând barocului timpuriu. (n.red.).

lui, astfel încât părul să îmi cadă pe chipul său într-o perdea romană umbroasă.

În timp ce mă îndepărtam, îmi făcusem deja planul. Puteam să fac asta. Chiar puteam să o fac. Dar acum trebuia să fiu calmă, să mă gândesc la următorul pas și la nimic altceva. Trebuia să fiu sigură de legătura dintre Cameron și Rupert. Cameron spusese că făcuse rost de tablou printr-un „pont", iar asta nu însemna neapărat că venise de la Rupert. Trebuia să aflu cine era cumpărătorul misterios de al cărui nume doamna Tiger nu își aducea aminte. Am luat un taxi spre hotelul meu modern și anost de pe malul opus al Tibrului și, după ce mi-am găsit camera, am întrebat de zona cu internet. În timp ce așteptam să se realizeze conexiunea, am făcut o listă de cumpărături pe spatele unui șervețel. Am dat o căutare pe Google după Cameron, mai întâi, apoi câteva tablouri pe care le vânduse mai înainte, apoi poza tabloului de Stubbs, falsul Goodwood. Dacă mă duceam la un interviu pentru un post, era rezonabil să fac niște cercetări mai întâi. Vânzarea tabloului de Goodwood era, într-adevăr, oprită. M-am uitat la ceas; era puțin mai târziu de patru, ora Italiei, deci exista o șansă destul de bună ca Frankie să mai fie în departament. Mai aveam încă numărul ei de telefon.

A răspuns și, înainte să o rog, am schimbat câteva replici stângace despre cum ne-am petrecut vara.

— Ascultă, am nevoie de o favoare. Tabloul de Stubbs, cel care a fost retras. Îmi poți găsi numele vânzătorului? Al celui care l-a cumpărat de la proprietarii inițiali?

— Nu știu, Judith. Adică, felul în care ai plecat. Rupert a spus că…

— Nu vreau să te deranjez, Frankie. Înțeleg. Îl pot obține și singură dacă ți se pare dificil.

A urmat o pauză.

— OK, atunci, a răspuns cu ezitare.

Am auzit-o cum scotocea și apoi a citit cu voce tare din ceea ce era, în mod evident, catalogul.

— Scrie doar „Proprietatea unui domn".

— Da, știu asta. Va trebui să te duci la contabilitate, ei au numele pentru că au emis o factură pentru rezervare și apoi pentru taxa de retragere. Nu va dura decât un minut.

— Chiar nu ar trebui să fac asta, Judith.

Am simțit un junghi oribil de vinovăție. Deja îl făcusem pe Dave să își piardă serviciul. Dar știam că pot îndrepta asta. Consecințele pot fi o formă de lașitate. Fusesem laș când Rupert mă trăsese la răspundere, dar după tot ce se întâmplase știam că nu mai sunt așa acum. În timp ce Frankie ezita, m-am gândit la întâmplările care mă aduseseră aici. Nu mai aveam nevoie

decât de puțin noroc și aș fi fost pregătită să îmi desfac aripile înspre soare. Chiar poetic.

— Știu, dar ți-aș fi foarte, foarte recunoscătoare.

Am încercat un ton jenat și rugător.

— Te-aș ajuta, dar serios… Nu vreau să fac cumva ceva greșit.

Aceeași Frankie. Nu era coruptibilă. Dar, pe de altă parte, își permitea să nu fie.

— Am șansa să obțin un loc de muncă și trebuie să mă prezint bine. Știi, Frankie… chiar am nevoie de bani.

Menționarea sărăciei în fața unei persoane precum Frankie avea același efect precum cuvântul „menstruație" asupra profesorilor de sport din școală. Am auzit-o hotărându-se.

— Bine, atunci. O să încerc. Ți-l trimit prin mesaj. Dar să nu spui niciodată.

— Pe cuvântul meu.

M-am uitat cu atenție pe o hartă a Romei și am cumpărat un bilet de tren către Como de pe site-ul Trenitalia. Doar repetiții. Poate că nu aveam să fac nimic, până la urmă. Telefonul meu a scos un sunet.

„Cameron Fitzpatrick x."

„Mulțumesc de un milion de ori! xxxx", am răspuns. Sau poate de cinci.

15.

Ulterior, am avut mult timp la dispoziție să mă gândesc la momentul în care luasem decizia. Oare crescuse în interiorul meu încă de la început, așteptând, precum o tumoare? Fusese clipa în care Rupert m-a dat afară ca pe o servitoare, fără nicio recomandare, sau resemnarea seacă din vocea lui Dave? Oare fusese momentul când am acceptat să lucrez la clubul Gstaad, sau planul stupid al lui Leanne de a ieși în oraș seara, sau când închisesem ușa camerei în care era cadavrul lui James și luasem trenul spre Ventimiglia? Dacă aș fi fost romantică, aș fi putut susține în fața propriei mele persoane că decizia fusese luată în numele meu cu mult timp în urmă, de către Artemisia, o altă tânără care înțelesese ura, care își părăsise soțul insignifiant și venise exact pe aceste străzi pentru a-și întreține familia pictând. Dar nimic din toate acestea nu ar fi fost adevărat. S-a întâmplat când m-am dus sus în camera mea și mi-am schimbat în liniște sandalele cu talpă ortopedică înaltă, din plută, cu unele fără toc. Mâinile îmi tremurau în

timp ce închideam fiecare cataramă. M-am ridicat încet şi am plecat imediat spre Corso Italia.

La Zara am găsit o rochie din pânză, simplă, cu fusta uşor evazată şi scurtă, cu buzunare adânci. De aproape, se observa că nu era de calitate, însă era suficient de simplă pentru ca împreună cu nişte accesorii bune să pară scumpă. Am luat două, una neagră şi una bleumarin. Dintr-un magazin cu articole sportive am luat o pereche de pantaloni scurţi, cu două numere mai mari, şi o pereche de tenişi albi. Am mai cumpărat un tricou *I Heart Rome* dintr-un butic pentru turişti aflat în apropiere. Am mai mers în două magazine de suvenire de prost gust, apoi la capătul Via Veneto am găsit un trenci Kenzo cu un imprimeu fucsia intens pe alb. Atrăgea atenţia. Într-un *tabaccaio*[64] elegant, genul în care se vindeau rame din argint şi cutii pentru trabucuri, am cumpărat un cutter de trabucuri şi un tub gros din piele ca acelea pe care marinarii de pe vas le folosesc pentru a-şi transporta trabucurile Cohiba. Am mai luat şi un rucsac negru din nailon, destul de încăpător încât să îmi bag o geantă în el, şi am trecut pe la o farmacie pentru un pachet mare de absorbante şi nişte şervețele umede. Când am terminat, era trecut de şase. Am simţit o undă de regret că ratam operele lui Pinturicchio[65] de la Vatican. Acum nu mai aveam cum să le văd, dar voiam să am timp să fac baie şi să îmi aranjez părul pentru întâlnirea cu Cameron.

M-am întâlnit cu el la Hassler pe la opt. Mă aştepta în hol şi a sugerat să bem ceva, dar eu am spus că mi-ar plăcea să facem asta mai târziu. În timp ce mergeam cu liftul la etajul trei am lansat câteva apropouri deloc subtile despre cât de nerăbdătoare eram să lucrez pentru o galerie privată când mă întorceam în Londra. În mod evident, familia de Greci lua cina cu nişte prieteni în seara aceea. Imediat ce am intrat în camera lui mi-am dat jos noua haină Kenzo şi am aşezat-o pe spatele unui scaun. I-am simţit privirea urcând încet pe picioarele mele şi l-am lăsat să înţeleagă că simt asta, apoi i-am zâmbit şi l-am privit pe sub gene. Camera părea prea intimă, aşa cum par mereu camerele de hotel. În spatele celor trei rânduri de perdele sofisticate, geamul era deschis către o gură de ventilaţie. Pe scaunul de bagaje se afla o valiză mică, închisă, iar un morman de ziare şi mai multe chei ocupau colţul biroului. Pe pat era o cutie de plastic ieftină şi neagră, precum cele pe care le folosesc studenţii la Arte, dar când Cameron s-a aplecat să o deschidă, am văzut că era căptuşită atent şi tapiţată înăuntru. Cu reverenţă, a scos tabloul cu rame simple, metalice.

— Nu l-ai pus într-o ladă?

---

[64] „Tutungerie" – în limba italiană, în original. (n.red.).

[65] Bernardino di Betto Betti, zis Pinturicchio (cca 1435-1513) – pictor renascentist italian. (n.red.).

— Prea mare deranjul cu birocraţia italiană.

Deci nimeni nu ştia că îl adusese aici, cu excepţia lui Rupert şi a clientului.

Iată-i, ducele şi ducesa la picnicul lor etern, cei trei cai galopând viguros. Părea mai de prost gust în lumina albastră a apusului din Roma, probabil chinezii ar fi apreciat un strat frumos de lac. Stătea în spatele meu în timp ce priveam, dar nu era ca şi colonelul Morris. El avea să aştepte pentru desert.

— Ei bine, sunt foarte impresionată de partea de afaceri, am zis. Acum, te vezi în locul lui Marcello Mastroianni?

— Dolce Vita la ordinele tale, *signorina.*

I-am spus că găsisem restaurantul în ghidul meu turistic, deşi era unul pe care îl ştiam de când făcusem studiile în oraş. Era foarte demodat, lângă Piazza Cavour, pe partea cealaltă de Sant'Angelo[66], pe *piano nobile*[67], cu logie acoperită unde puteai mânca în aer liber. Până am terminat dovlecelul umplut şi peştele la grătar, Cameron comanda deja a treia sticlă de băutură. Parcă aş fi mestecat paie, atât era de greu să înghit ceva pe lângă nodul de tensiune din gât. Cameron nu era un bărbat uşor de citit; sigur, ţi-ar fi dat stelele de pe cerul irlandez să ţi le pui în piept, dacă i le-ai fi cerut, dar sub acel farmec voiam să aflu după ce anume tânjea, acel mic buton care, dacă era apăsat aşa cum trebuia, mi l-ar fi pus la picioare. Există în toţi bărbaţii, şi şmecheria este pur şi simplu să îl găseşti şi apoi, oricând vrei, să te transformi în ceea ce ei nu prea pot recunoaşte că îşi doresc să fii. În timp ce lumina tot mai slabă preschimba ce mai rămăsese din vin dintr-un jad mat într-un lichid albastru-verzui, Cameron m-a luat de mână peste masă. Am întors încheietura în sus, iar el a dus-o către buze.

— Este ciudat, Judith. Am sentimentul că noi doi ne asemănăm.

— În ce sens?

— Suntem amândoi singuratici. Suntem în afara lucrurilor.

Oh, te rog, m-am gândit, nu copilăria. Ce durere pe jumătate îngropată ne face pe amândoi atât de speciali? Câh. Planurile din această seară nu includeau lucrurile pe care le aveam în comun. Mi-am retras mâna şi mi-am mângâiat absentă maxilarul cu articulaţiile degetelor.

— Cameron, noi doi chiar ne asemănăm.

Am făcut o pauză cât să respir o dată.

— Cred că ar trebui să mi-o tragi, am adăugat.

— Cer nota.

Imediat ce am ieşit din restaurant, m-a împins în zid şi m-a sărutat, încolăcindu-şi limba în jurul limbii mele. Îmi plăcea să fiu învăluită în acest

---

[66] Castelul Sant'Angelo. (n.red.).

[67] „Etajul nobil", în limba italiană, în original – etajul principal al unei case mari construite în perioada Renaşterii. (n.red.).

fel, la adăpostul pieptului său. Îi auzeam sângele pulsând puternic în urechea mea. L-am luat de mână şi m-am aplecat să îmi desfac cataramele de la glezne, apoi l-am tras după mine, astfel că pentru câteva minute alerga cu o fată desculţă pe străzile Romei, în august. Am traversat podul de la Castello şi am urcat pe nişte scări, sărutându-ne din nou în capătul lor, apoi am mers de-a lungul cheiului ţinându-ne de mână. Un pod, două. Tibrul nu este precum Sena, curat şi strălucitor pentru turişti. Printre pietricele şi grămezi de resturi adunate pe maluri se unduiau buruieni. Sub al doilea pod am trecut pe lângă un grup de beţivani şi l-am simţit pe Cameron încordându-se şi îndreptându-şi umerii, dar ei nici nu ne-au observat.

— Mi-e frig.

— Ia sacoul meu, scumpo.

Mi l-a pus pe umeri, iar eu am râs şi am început din nou să fug, simţind piatra caldă şi fină sub tălpile mele. El se chinuia să ţină pasul cu mine. Voiam să i se taie respiraţia. Sub al treilea pod l-am tras spre mine, dându-mi jos sacoul de pe umeri, şi l-am sărutat, plimbându-mi mâinile în sus pe coapsele lui către locul unde membrul lui era deja umflat.

— Te vreau. Doamne, te vreau, chiar acum, i-am şoptit. Vreau să mi-o tragi chiar acum.

Era cu spatele spre apă. M-am lăsat pe genunchi şi i-am apucat cureaua cu dinţii. Am început să o desfac, trăgând-o uşor din cataramă şi prinzând cârligul cu limba, dându-l la o parte. Este un truc ieftin, dar nu dificil şi are virtutea de a captiva complet atenţia. Deja avea mâinile în părul meu.

— Oh, Judith, Iisuse.

I-am convins capul membrului să iasă din chiloţi, lingându-l într-un ritm rapid, şi l-am luat în gură. Aproape că mi-a venit să râd amintindu-mi brusc: eu cântând în baia de la Eden Roc, corpul masiv al lui James cu picioarele desfăcute pe pat. „Ei bine, Judith", mi-a şoptit o voce, „iată-ne din nou aici." Ignor-o, concentrează-te. Am închis ochii. Doar următorul pas, nimic mai mult.

Cameron nu a spus nimic când am deschis briceagul din buzunar şi i l-am înfipt în picior, sub gleznă, în tendonul lui Ahile. A suspinat şi a căzut pe o parte precum o marionetă stricată. Am fost nevoită să îi urmăresc linia pantalonilor în jos de la şlițul desfăcut pentru a-l smulge de acolo. A urlat. Cuţitul fusese în buzunarul drept; am scos absorbantul din buzunarul stâng, l-am rulat cu banda lipicioasă desfăcută, şi i l-am îndesat între dinţi, împingându-l înspre limbă, ţinându-mi palma peste gura lui pentru a opri reflexul de a vomita. Când i-o sugi unui tip, este un truc şi în asta. Trebuie să îţi relaxezi gâtul încet, să îţi tragi înapoi amigdalele. Cameron învăţa repede.

Terminaţiile nervoase din tendonul lui Ahile făceau ca o rană în acel loc să îţi paralizeze corpul pentru scurt timp. Cameron nu avea cum să mai reacţioneze preţ de câteva clipe preţioase. M-am ridicat şi am dat la o parte geanta şi sandalele. Era încovoiat, trăgând guri mari de aer în ciuda durerii; nu mai putea face nimic altceva. Urcându-mă peste el, l-am apucat de părul des şi i-am întors capul, cu faţa spre umăr. În timp ce îi căutam urechea, pupilele i s-au dilatat. Mi-am dat seama că el încă mai credea că încerc să îl ajut.

Am presupus că avea o privire panicată, cu ochii ieşiţi din orbite, dar nu m-am uitat cu prea mare atenţie. Am împins cuţitul drept înăuntru chiar sub lobul urechii, până la mâner. Nu a intrat ca într-un pepene, mai mult ca într-un dovleac mai tare. M-am gândit la iepurele pe care îl mâncaserăm la prânz. Nu am auzit nimic, dar, o clipă mai târziu, am văzut pata închisă la culoare pe cămaşa lui din pânză şi am simţit căldura umedă dintre coapse. Corpul lui zvâcnea şi tremura, iar braţul drept i s-a ridicat şi m-a lovit peste maxilar. Am simţit durerea până în trahee, căzând pe spate, chinuindu-mă să respir. Trecuse mult timp de când nu mă mai lovise cineva aşa. Oare voi avea vânătaie? Încă nu aveam timp să îmi fac griji pentru asta; trebuia să o fac acum. Hidos de uşor, s-a răsucit şi s-a aruncat spre mine, cu capul în jos, mâinile acelea puternice trăgându-mă de picioare, întinzându-se după mine. Eram încă ameţită de lovitură. Am încercat să mă trag înapoi, mai sub pod, dar nu m-am mişcat destul de repede, şi întreaga lui greutate aflată pe genunchii mei m-a doborât din nou. Cameron se târa spre faţa mea. Am încercat să îl împing, dar era prea greu, urcându-se pe corpul meu centimetru cu centimetru, un şuvoi de bolboroseli ieşindu-i din gât. Mâinile lui mi-au ajuns la gât şi au început să strângă. Uitasem cât de puternici sunt, de fapt, bărbaţii. L-am zgâriat, însă în zadar, am început să mă sufoc, nu îmi puteam mişca partea de jos a corpului; eram prinsă sub el, încercând să îl arunc de pe mine, dar era greu, atât de greu, şi în faţa ochilor mei dansau deja lumini ciudate şi mă strângea şi mai tare, şi mai tare. Şi, apoi, mâinile i s-au descleştat. Nu se mai mişca. Am rezistat impulsului de a-l împinge de pe mine, am inspirat de trei, patru ori, până am respirat din nou normal. Zăcea peste mine, cu braţele lui ca nişte crengi moarte peste sânii mei. Am inspirat din nou, mi-am încordat muşchii, apoi i-am relaxat, sucindu-mi şoldurile pentru a-l da jos de pe mine, întorcându-mă în patru labe în timp ce el cădea într-o parte.

Nu era chiar cea mai demnă poziţie. Mi-am aruncat privirea spre ambele părţi ale cheiului. Dacă venea cineva, trebuia să mă prefac că facem dragoste, dar malul era pustiu. M-am îndepărtat de el, cu rochia şifonată şi pietrele zgâriindu-mi pielea goală a burţii, până m-am întins, cât de departe

am putut, fiind legaţi doar de degetele mele de pe mânerul briceagului, precum un cordon ombilical oribil inversat. Apoi l-am scos. Nu m-am uitat la rezultate. M-am întors şi am luat rucsacul din geantă, scoţând încet lucrurile de care urma să am nevoie şi numărând în şoaptă. Avea să dureze câteva minute. M-am ghemuit şi mi-am îngropat faţa în genunchi. Horcăitul respiraţiei lui deveni mai superficial şi mai rapid. Hipovolemie. Dacă l-aş atinge acum, l-aş simţi răcindu-se.

Citisem cândva despre soldaţii din Primul Război Mondial care ieşeau la atac, apoi se ascundeau în zona neutră şi adormeau imediat. Toată căldura corpului meu se concentrase în piept, forţa respiraţiei mele pe piele adormindu-mă. Abia când am auzit un motor mi-am venit în fire, tremurând. Rahat, rahat, rahat. Albul cămăşii lui… m-am gândit la planurile de rezervă. Fusesem atacaţi, eu scosesem cuţitul… M-am clătinat, exersând pentru momentul în care trebuia să par traumatizată, dar, când m-am uitat printre degete, am văzut un vas mic cu proră mare, mergând în amonte precum un rechin dizgraţios, conturul unei persoane aplecate în cabină. Un pescar. Mai erau încă ţipari în Tibru. Abia după ce a trecut şi apa s-a liniştit, am observat că gâfâitul se oprise.

Acum degetul mare. Îşi folosise mâna stângă ca să acceseze telefonul. I-am întins palma deschisă pe piatră şi i-am răsfirat degetele, am pus cuţitul pe deget şi genunchiul pe cuţit, şi am apăsat. Odată ce am făcut o incizie adâncă, de os a avut grijă cutterul de trabucuri. Am aruncat cutterul peste umăr şi l-am auzit plescăind la contactul cu apa, în timp ce am băgat degetul în cutia de trabucuri. M-am temut că va fi greu să îl arunc în râu, şi asta fusese înainte să aflu pe pielea mea cât de greu era corpul lui. Am fost nevoită să îmi înfig picioarele desculţe în balta din jurul lui pentru a-l apuca de umeri, dar adrenalina mi-a dat putere şi i-am târât corpul peste chei dintr-o mişcare. Braţul stâng tresări din nou, o mişcare spasmodică de zombi. S-a arcuit pe spate, suplu ca un gimnast, şi capul i s-a spart de piatra de pe baraj. Sigur nu l-a durut. Mi-am pus genunchiul pe pieptul lui pentru a-i scoate absorbantul din gură, apoi l-am împins pentru a-i rostogoli corpul înspre apă. Un pantof i-a căzut în timp ce îl împingeam peste mal. L-am ridicat şi i-am pipăit limba. Gucci. Elegant. L-am aruncat după el în apă.

În liniştea de după, am auzit un chiţăit subţire şi am văzut cu coada ochiului o pată neagră. Am suspinat rapid şi m-am împiedicat, aproape să mă arunc în apă după Cameron. Un şobolan, doar un şobolan. Dar respiram greu şi mâinile îmi tremurau. Aproape că mă aşteptam să apară o persoană din umbre, atât de intens simţeam că sunt privită. Doar un şobolan. Probabil atras de mirosul de sânge proaspăt, ceea ce era în sine destul de dezgustător.

M-am dezbrăcat în timp ce mă străduiam să-mi reglez respiraţia, m-am curăţat repede cu câteva şerveţele umede şi cu apa Evian din jumătate de sticlă, pe care le aveam în geantă. Am îndesat şerveţelele pe gura sticlei şi am îngropat-o printre buruieni, în verdeaţa plină de urină din spatele piciorului podului. Rochia subţire bleumarin pe care o purtasem era înfăşurată într-un alt absorbant enorm şi îngrămădită într-o pungă transparentă, pentru a scăpa de ea mai târziu. Niciun gunoier nu ar fi fost nerăbdător să deschidă punga aceasta. Am scos rochia neagră din rucsac şi am legat-o în jurul taliei pentru a părea mai grasă, apoi m-am îmbrăcat cu pantalonii scurţi şi cu tricoul. Parcă a durat un secol să îmi trag tricoul peste cap. Aveam părul legat, sandalele în geanta pe care o băgasem în rucsacul din nailon, alături de tubul de trabucuri şi de telefonul lui. Am căutat prin buzunarele sacoului înainte de a-l arunca în apă, băgând cheia de la cameră în sutien. Lipsa unui paşaport sau a unui portofel va îngreuna identificarea. Întunericul mă incomoda, dar mă şi ajuta foarte mult – nu erau lumini stradale tradiţionale care să încurajeze plimbările îndrăgostiţilor. Am aşteptat ca luminile de deasupra castelului să fie aprinse, apoi am privit strălucirea cuţitului în timp ce îmi treceam încet limba pe lamele lui, sugând substanţa cu gust de fier printre dinţi. Era o superstiţie, dar m-am simţit de parcă îmi lingeam reflexia. Apoi l-am aruncat, privindu-l ridicându-se şi apoi căzând cu un plescăit mic şi uleios.

Când familia Borgia voia să se facă remarcată, asasinii angajaţi de ei legau victimele în saci, cu gâturile tăiate, şi îi aruncau în Tibru, de unde pluteau până la castel. Uneori se instalau paravane speciale de stuf pentru a se asigura că se găseau cadavrele. Cât de repede curgea râul? M-am gândit că am cel puţin o oră până îl observă cineva, poate chiar până dimineaţă, dacă am noroc. Cu căştile în urechi, telefonul prins de guler, am alergat înapoi de-a lungul malului, AC/DC pompându-mi adrenalină în vene.

În cincisprezece minute am ajuns la Hassler, fugind pe Treptele Spaniole. Până am intrat în hol, aproape că ajunsesem şi eu să cred că sunt ceea ce păream, un turist alergând pentru a scăpa de acel *gelato* care mi se depusese pe coapsele mele americane. Am mers ţanţoşă până la lift şi nimeni nu m-a observat. Camera era pregătită pentru noapte, perdelele trase şi aerul condiţionat pornit, o ciocolată pe pernă, covoraşe de bumbac întinse de o parte şi de cealaltă a patului. Odată ajunsă înăuntru, m-am spălat pe faţă cu apă rece, verificând repede dacă lovitura în maxilar nu lăsase vreun semn. M-am schimbat în rochia neagră şi pantofii cu toc şi m-am îmbrăcat cu trenciul colorat care încă mă aştepta pe scaun. Dacă mă văzuse cineva urcând, ar vedea o femeie complet schimbată coborând. Am verificat repede

cutia de pe pat, în caz că se atinsese de ea vreo cameristă, dar tabloul era tot acolo.

Acum, telefonul. Am luat un prosop de baie şi l-am întins pe covor, apoi am desfăcut tubul de trabuc. Degetul a căzut, alb şi gri pe unde nu avea sânge pe el, precum un vierme umflat. Am glisat cu degetul meu pe ecran, am ţinut degetul lui în faţa tastaturii. Ecranul a vibrat şi a apărut un mesaj: „Reîncercaţi". La naiba. Dacă era şi sensibil la temperatură? Am dat drumul la apa caldă şi am spălat degetul, apoi am încercat din nou. S-a deblocat. Degetul s-a rostogolit în poala mea. Oh, Doamne. L-am aşezat cu grijă pe un colţ al prosopului. Voiam să citesc e-mailurile lui Cameron şi mesajele, dar nu aveam timp. Am trecut repede prin aplicaţii până am găsit calendarul. Speram să-şi fi notat acolo întâlnirea cu clientul, dar nu era nimic în afara detaliilor zborului spre Londra din Fiumicino, poimâine. OK. Atunci ştiam că întâlnirea trebuia să fie stabilită pentru mâine. Ce altceva? Extrase de conturi. Aveam nevoie de coduri pentru oriunde avea de gând să pună banii. „British Airways", „Heathrow Express", „Boots", toate lucrurile banale. HSBC părea promiţător, dar contul era pe numele lui Cameron şi oricum avea nevoie de o parolă şi de un cod de securitate. Chiar ar fi avut de gând să plaseze cinci milioane acolo? Gândeşte, Judith, gândeşte. Degetul mă privea cu îngâmfare. Nu ar fi avut Cameron un telefon de rezervă? Roma era notorie pentru hoţii de buzunar şi telefonul era aproape nou. De ce să ţii informaţii importante în el?

Când m-am ridicat, genunchiul meu atinse prosopul şi degetul se rostogoli din nou.

— Te poţi duce dracului, i-am spus.

Dar apoi m-am uitat. Ciontul ciopârţit al articulaţiei arăta spre bagaj. Poate erau hârtii cu extrase de conturi acolo? Îmi trebuiau acele coduri, tot acest *efort* ar fi fost inutil fără ele. Am scotocit printre nişte cămăşi împăturite, şosete, chiloţi, o carte. Am răsfoit-o; poate ascunsese un bilet printre pagini. Nimic, deşi mi-am dat seama că mă simţeam mai puţin vinovată că ucisesem un bărbat care citea Jeffrey Archer de plăcere. Trebuia să fie ceva scris undeva. Nu puteam să îmi imaginez ce ar fi însemnat dacă mă înşelam. Trebuiau să fie nişte extrase de cont, trebuiau să fie. Am mai căutat prin compartimentele bagajului, apoi m-am gândit la geanta cu produse pentru bărbierit pe care o văzusem în baie.

Într-adevăr, era un carneţel Moleskine în buzunarul borsetei cu cosmetice. Prosopul de baie avea doar o dâră mică de sânge, al lui, aşa că l-am lăsat pe chiuvetă şi am pus puţină spumă de ras pe margine, ca să fiu sigură. Am înfăşurat degetul în hârtie igienică şi l-am aruncat în WC, trăgând apa după el. Am împăturit rucsacul şi mi-am băgat lucrurile în geantă, am

luat carneţelul şi, după o privire rapidă de-a lungul coridorului, am pus semnul cu „Nu deranjaţi” la uşă, un tribut adus pentru bătrânul James.

Am crezut mereu că este un lucru bun să ascunzi lucruri la vedere. Am luat liftul spre parter, sperând să nu am faţa prea roşie din cauza alergatului, am traversat holul spre recepţie şi am întrebat dacă domnul Fitzpatrick mi-a lăsat vreun mesaj. Nu, *signora.* Ar putea să sune în camera lui? Nu răspunde nimeni, *signora.* I-am mulţumit recepţionerului şi am ieşit încet pe uşa din spate. M-am dezbrăcat de haină şi am îndesat-o în geantă. Am mers relaxată spre Piazza Navona, aruncând rochia pătată de sânge într-un coş de gunoi, tubul de trabuc în altul, m-am aplecat să îmi aranjez bareta sandalei şi am aruncat paşaportul într-o gură de canal. Am luat banii şi cărţile de credit din portofel, am pus bancnotele în portofelul meu şi am aruncat cardurile într-un alt coş de gunoi. Erau câteva poze şi ceea ce părea o scrisoare împăturită, murdară pe margini; am avut grijă să nu mă uit la ele. Se presupune că Holofern din tabloul Artemisiei avusese şi el o familie. Portofelul şi telefonul puteau ajunge în râu când mă întorceam la hotel. Am ales o cafenea cât mai aproape de fântâna Bernini şi am comandat un coniac şi un *caffè shakerato*[68], *amaro.* Apoi am deschis carnetul. Dădeam paginile foarte încet. Listă de cumpărături, notă să cumpere un card, numele unui restaurant cu un semn de întrebare după el, bla, bla, bla. Pe ultima pagină, le-am găsit. Un nume şi o adresă, ora 11 a.m., subliniată. Şi pe pagina opusă, cifrele. Ce bucurie. Am băut cafeaua cu gheaţă şi am sorbit coniacul în timp ce am fumat trei ţigări, privind turiştii ce aruncau monede în fântână şi făceau poze. Coniacul m-a încălzit. Mi-am atins obrazul cu mâna şi mi-am dat seama că pielea feţei mele e rece, în ciuda căldurii serii. Am avut grijă să las un bacşiş gras şi să îmi iau la revedere în mod politicos de la chelner, sperând că îşi va aminti de mine dacă îl întreba vreodată cineva, apoi m-am întors la hotel.

Ajunsă în cameră, m-am dezbrăcat, am strâns hainele frumos într-un morman şi am ridicat capacul WC-ului, apoi am vomitat până mi-am vărsat şi fierea. Am făcut un duş lung, cât de fierbinte am putut să suport, m-am înfăşurat într-un prosop şi m-am aşezat picior peste picior pe pat să studiez carnetul. Am accesat contul de pe laptop, introducând cifrele cu grijă. Cei doi falsificatori de artă fuseseră destul de abili. Contul era deschis în Insulele Cook, în mod evident recent, pentru că avea în el 10 000 de dolari, minimum solicitat, la fel ca şi contul meu din Elveţia. Era IBAN-ul, SWIFT-ul, numele beneficiarului. Aici nu fuseseră atât de inteligenţi, „Goodwood Holding Inc.”, în timp ce parola, „Horse1905”, era de-a dreptul stupidă. Am închis laptopul.

[68] Băutură obţinută din cafea espresso şi cuburi de gheaţă. (n.red.).

Bănuiam că şi Rupert are acces la cont, mi-l imaginam aşteptând tensionat mâine ca sumele să intre în cont. Mâine. Întâlnirea. Numele persoanei cu care Cameron se întâlnea era Moncada. Poate că Fitzpatrick făcuse o programare la un stilist roman de fiţe, dar cumva nu prea îmi venea să cred asta.

Sângele meu clocotea de oboseală; nu puteam să mă uit la ceas. Totuşi, nu era prima mea noapte albă. Mi-am făcut nişte cafea instant greţoasă în ibricul minuscul al hotelului şi am luat o pauză sănătoasă stând la geam, apoi am deschis din nou laptopul. Numele Moncada nu dădu niciun rezultat. Am încercat galerii de artă, dealeri mai mici, rapoarte de vânzări, invitaţi la petreceri din lumea artei, curatori, jurnalişti – nimic. Apoi am scris adresa din Roma, uitându-mă la orice afacere legată de artă din zonă, apoi căutând pe Google Earth imagini a ceea ce părea să fie un cartier destul de mizer. De ce ar fi făcut Cameron o afacere extrem de profitabilă într-un astfel de loc? Moncada fie era un colecţionar privat retras, fie era dubios, şi eu pariam pe a doua variantă.

Am verificat indicele de la „Spălarea banilor prin artă – o perspectivă a justiţiei" pe Google Books. Mă uitasem prin carte pentru masterul meu, dar numele de Moncada lipsea. Am încercat cu câţiva termeni aleatori de căutare, şi „fraudă cu artă Italia" m-a dus la cuvântul la care mă aşteptasem. Mafia avea tentaculele ei în lumea artei, dar asta nu însemna mare lucru – Mafia rămăsese o parte la fel de normală a vieţii din Italia ca şi prezentatoarele pe jumătate dezbrăcate ale emisiunilor-concurs de la tv. Unul dintre lucrurile pe care le ador la italieni este că iau cultura atât de în serios. Nu te-ai fi gândit că arta ar fi atât de importantă pentru mafioţi, pe lângă coruperea guvernelor şi asfaltarea drumurilor din sud, dar băieţii erau foarte profesionişti. Un grup înlocuise cu succes douăzeci de opere originale cu pânze renascentiste falsificate, într-un muzeu mai mic al Vaticanului de aici, din Roma, şi vânduse tablourile pe piaţa neagră pentru a obţine fondurile necesare cumpărării de arme pentru un război pentru controlul teritoriilor din Calabria. Au trecut decenii până când falsurile au fost descoperite şi până s-au recuperat unele dintre tablourile originale. De curând, s-au făcut arestări într-un caz de spălare de bani ce implica un artefact antic grecesc fals, care se presupunea că fusese descoperit pe o insulă mică de lângă coasta Siciliei, Peninsola Magnisi, faimoasă pentru florile sale sălbatice şi pentru că este locul unde nimfa Calypso îl ţine pe Odiseu ca prizonier erotic timp de şapte ani, în *Odiseea* lui Homer. Cei implicaţi în fraudă nu au fost încântaţi de modul în care fuseseră trataţi de forţele de ordine italiene, aşa că i-au omorât pe câţiva dintre poliţişti în timp ce se bucurau de o pauză de cappuccino, punând o bombă într-o cafenea de

pe malul mării. Dacă omul lui Cameron era implicat în așa ceva, era cam descurajant. Tot apăreau știri despre soarta celor care se puneau cu gangsterii. Cimentul și explozibili erau cel mai des folosite, ceea ce ar fi fost amuzant dacă nu era adevărat. Era genul de lucru care l-ar fi încântat pe Dave.

Căutările mele și imaginea din fața ochilor au început să intre într-un cerc vicios, așa că m-am lăsat păgubașă. Dacă Moncada acesta era genul care să aibă clești de rupt degete în servietă, poate era mai bine să știu cât mai puține. În spatele jaluzelelor strălucea răsăritul, dar, chiar și după o zi foarte încărcată, este vital să ai grijă de pielea ta, așa că am băut ambele sticle de apă minerală din mini-bar și m-am întins pe pat pentru câteva ore de binecuvântată inconștiență.

16.

Dimineața următoare, eram în holul hotelului Hassler la ora 9:30. M-am așezat la bar, am comandat un cappuccino și am răsfoit *La Repubblica.* Nu era nimic în ediția de la prima oră. După vreo zece minute m-am prefăcut că dau un telefon, am mai așteptat încă zece minute și am făcut același lucru. Am comandat un pahar cu apă. M-am dus la recepție și am repetat rolul din seara precedentă. Nu, *signor* Fitzpatrick nu îmi lăsase niciun mesaj, nu, nu era în cameră. Am mai așteptat puțin, părând agitată acum, jucându-mă cu părul și netezindu-mi fusta din pânză crem peste genunchi. În sfârșit, după patruzeci de minute, am întrebat dacă pot lăsa un mesaj. Am scris pe o foaie cu antetul hotelului: „Dragă Cameron, te-am așteptat în dimineața aceasta așa cum am stabilit, dar sunt sigură că ai fost ocupat. Poate mă cauți când te întorci în Londra? Sper să te bucuri de restul sejurului în Roma. Mulțumesc mult pentru cină. A ta, JR." Literele ar fi putut fi acelea sau, la fel de bine, GP sau SH. Încă un mod de a trage puțin de timp.

La unsprezece am coborât din tramvai în apropierea adresei pe care o găsisem în carnețel. Era puțin cam departe, o zonă rezidențială cu blocuri de opt etaje ridicate pe insule de iarbă uscată și rahat de câine. Am găsit ușor magazinul, între o pizzerie și o cizmărie. Era un magazin de rame, cu câteva asemenea exemple aurii puse în vitrină și o secțiune cu poze moderne, în mare parte mirese chinezoaice în rochii albe de nailon închiriate, cu broderii imitând barocul. După tejghea, o chinezoaică în trening se uita la televizor. În spatele ei era o ușă către ceea ce trebuia să fie atelierul; am simțit miros de rășină și de lipici.

— *Buongiorno, signora. Ho un appuntamento con il Signor Moncada. C'è*?[69]

— *Di fronte*.[70]

S-a întors la emisiunea ei. Politică, probabil, ţinând cont de ţipete. Peste stradă, am văzut un bar mic cu mese de aluminiu, sub o marchiză verde cu dungi. Doar o masă era ocupată, de un bărbat în costum gri cu păr grizonant, lung până la gulerul cămăşii. Am văzut cum sclipea Rolexul în timp ce îşi bea cafeaua espresso.

— *Grazie.*

Îmi simţeam transpiraţia la subraţ şi între omoplaţi; ţineam portofoliul atât de strâns încât mă durea mâna. M-am gândit că nu sunt obligată să fac asta. Puteam să iau un tramvai, apoi un tren, apoi încă unul, şi să ajung înapoi la Londra chiar în seara aceea. Toate planurile mele se concentraseră doar asupra acestui moment. Refuzasem monstruozitatea a ceea ce făcusem. Aveam la dispoziţie zece metri să îmi ofer un motiv pentru a rămâne, dar nu am găsit unul, în afară de ideea că puteam face asta. Îmi dovedisem mie însămi că puteam face asta, aşa că acum mă simţeam obligată să merg până la capăt.

— *Signor* Moncada?

— *Si*?

Purta ochelari de soare Bulgari şi o cravată de un albastru pal, cu un nod frumos făcut. Oare de ce nu arată hainele la fel de bine pe toţi bărbaţii cum arată pe italieni? I-am înmânat una dintre cărţile de vizită pe care le luasem din buzunarul lui Cameron şi paşaportul meu.

— *Sono l'assistente del Signor Fitzpatrick*[71].

Mi-a vorbit în engleză.

— Asistenta? Unde este *signor* Fitzpatrick?

M-am arătat jenată.

— Nu l-am putut găsi în dimineaţa aceasta. Mi-a trimis un mesaj aseară.

I-am arătat telefonul meu. Înainte să arunc degetul, îmi trimisesem mesajul la ora 11:30, aseară. Scrisesem cu câteva greşeli instrucţiunile de a veni la întâlnirea cu el, pentru a părea un mesaj trimis la beţie. Nimeni altcineva nu avea să îl citească – telefonul, fără cartela SIM, devenea un artefact în mâlul Tibrului. Am ridicat din umeri stingheră.

— Am tabloul, desigur. Şi orice altceva mai este necesar.

— Trebuie să îl văd.

---

[69] „Bună ziua, doamnă. Am o întâlnire cu domnul Moncada. Este aici?" – în limba italiană, în original. (n.red.).

[70] „În faţă" – în limba italiană, în original. (n.red.).

[71] „Sunt asistenta domnului Fitzpatrick" – în limba italiană, în original. (n.red.).

— Mi-am imaginat că v-aţi gândit să mergem undeva, *signor* Moncada.

A arătat spre magazinul de rame şi a pus câteva monede pe masă pentru cafea. Am trecut pe lângă chinezoaică fără să o băgăm în seamă, direct în atelier. Tavanul era jos; probabil era o faţadă construită pe o clădire mult mai veche. Moncada a fost nevoit să se aplece, iar eu am simţit mirosul acela vag şi apos de piatră rece şi veche ţinută la întuneric. Bancul de lucru era gol, parcă pregătit. Am deschis cutia, am ridicat uşor ducele şi ducesa, am pus catalogul şi informaţiile despre provenienţă lângă el şi am făcut un pas în spate. Nu se grăbea, pentru a-mi demonstra că ştie ce face.

— Trebuie să vorbesc cu *signor* Fitzpatrick.

— Sunaţi-l, vă rog.

A ieşit să sune şi am aşteptat cu ochii închişi, cu toată greutatea susţinută de vârfurile degetelor sprijinite pe bancul de lucru din sticlă.

— Nu reuşesc să dau de el.

— Îmi pare rău. Dar, dacă sunteţi satisfăcut, am permisiunea lui să încheiem vânzarea.

Încă un telefon dat, încă o aşteptare cu ochii închişi.

— *Va bene.* Îl iau acum.

— Desigur. Dar nu pot să vi-l dau până nu faceţi transferul, *signor* Moncada. Ştiu că domnului Fitzpatrick nu i-ar plăcea.

Nu am mai adăugat pentru că domnul Fitzpatrick ştie că eşti un escroc, iar tu ştii că el ştie asta. Sau ştia, mă rog.

— Cum?

Mi-am îndreptat umerii şi am vorbit în italiană.

— Aveţi un laptop? Bun. Atunci găsim undeva un wi-fi, faceţi transferul, eu văd banii intrând în cont, şi las tabloul la dumneavoastră. Foarte clar, nu?

Înainte să aibă ocazia să răspundă, am băgat capul în magazin şi am întrebat-o pe femeie dacă restaurantul din apropiere are internet wireless.

Aşa că am mers la pizzerie şi am comandat două Cola Light şi două cocktailuri margarita, apoi ne-am conectat. Am scris codurile din carneţel pe un şerveţel şi i l-am întins lui Moncada pentru a le folosi pentru transfer. Mă simţeam de parcă un elastic îmi strângea inima. Am deschis pagina cu contul lui Cameron pe laptopul meu. Mi-am pus nişte Cola în pahar pentru a-mi opri mâna din tremurat. Site-ul s-a încărcat. Am introdus parola. Nu se schimbase nimic de aseară. Acum puteam vedea când intră banii. Moncada tasta încet la laptopul lui, mâinile lui aşteptând în aer înainte de a apăsa fiecare tastă. Asta mă făcea să mă simt mai tânără, ceea ce era o schimbare bine-venită.

— *Ecco fatto*.[72]

Niciunul dintre noi nu a spus nimic, în timp ce eu priveam ecranul. Iată-i, 6,4 milioane de euro.

— Trebuie să încerc să îl sun pe *signor* Fitzpatrick. Vă deranjează?

— *Certo, signorina. Prego*.[73]

Politeţea lui m-a încurajat. Dacă aş fi fost bărbat, poate s-ar fi întrebat cine este beneficiarul, ar fi cerut o dovadă că nu făcusem deja ceea ce aveam de gând să fac acum. Din fericire, bărbaţii italieni nu au o părere prea bună despre tânăra minte feminină. Sau bărbaţii, în general, dacă mă gândesc mai bine.

Afară fiind, şi-a aprins o ţigară. Am dus telefonul la ureche, apoi m-am prefăcut că las un mesaj, mâinile mele lucrând pe tastele laptopului. Am deschis contul pe care mi-l făcuse Steve, l-am coborât în bară, am selectat opţiunea de transfer din contul Goodwood. Efectuează. Am accesat propriul meu cont. SWIFT, IBAN, parolă. Zile fericite la Osprey. Au intrat. Pizza încălzită la microunde era neatinsă. Era de-a dreptul tragic ce se întâmpla cu mâncarea italiană.

— A intrat căsuţa vocală. I-am lăsat un mesaj şi sigur *signor* Fitzpatrick vă va suna pe dumneavoastră. Îmi pare foarte rău că nu a putut să vină aici, *signor* Moncada, dar sper că dumneavoastră şi clientul dumneavoastră veţi fi mulţumiţi. Este un tablou foarte frumos.

Am luat un taxi înapoi spre hotel şi am avut grijă să întreb dacă aveam vreun mesaj de la un anume *signor* Fitzpatrick. Când am eliberat camera, i-am lăsat recepţionerei numărul meu şi am rugat-o să fie amabilă să i-l dea domnului dacă mă caută. Plecam într-o excursie la Lacuri[74], i-am spus. Suficiente detalii cât să mă ţină minte. Am găsit un loc lângă Campo di Fiori unde se făcea pizza fără sos de roşii, reţeta originală, presărată cu rozmarin. M-am gândit să mănânc una înainte de a lua trenul de Como. Nu văzusem niciodată lacul. Puteam să fac plajă şi să iau feribotul către Bellagio, în timp ce aşteptam să mă caute poliţia.

[72] „Gata, am rezolvat." – în limba italiană, în original. (n.red.).

[73] „Nu, domnişoară. Vă rog." – în limba italiană, în original. (n.red.).

[74] Lacul Como este situat în Lombardia, în nordul Italiei, la o altitudine de 199 m, într-o depresiune înconjurată de munţi de granit şi de calcar. (n.red.).

17.

Faptul că barocul fusese inventat în Italia nu putea fi o coincidenţă. Era, pur şi simplu, prea multă frumuseţe aici, erau prea multe peisaje perfecte, prea multe culori delicate amestecate sub prea multă lumină mediteraneeană uimitoare. Abundenţa era excesivă, aproape jenantă. După ce trenul a plecat din caverna elegantă a *Stazione Centrale* din Milano şi a traversat suburbiile deprimante cu blocuri cu multe etaje, străzile lor goale pe timp de vacanţă, a început să treacă printr-o serie de tuneluri săpate în Alpi, ieşind pentru imagini rapide cu versanţi înverziţi şi întinderi albastre de apă, vii şi fermecătoare precum o cutie de bijuterii deschisă brusc. Şi cum ritmul trenului pe şine îţi oglindeşte mereu starea, vagonul îmi fredona „Eşti bogată, eşti bogată, eşti bogată".

Oricum, când am ajuns în Como, m-am cazat la cea mai modestă *pensione* pe care am găsit-o, un loc atât de demodat încât m-am mirat că încă mai era deschis, cu linoleum verde pe podele şi băi comune împărţite de diverşi olandezi şi germani voioşi care plecau cu bicicletele sau în drumeţii în fiecare dimineaţă, cu sendvişuri făcute pe furiş dintr-un mic dejun insuficient, ascunse în costumul de biciclist. Mi-am sortat hainele; pe cele scumpe le-am băgat într-o sacoşă mare din plastic cu carouri, cumpărată de la supermarket, şi am ascuns-o sub o pătură din dulapul şubred.

În prima seară, m-am dus într-un bar, unde am comandat o Cola şi o apă minerală. Am băut doar apa. Într-un caiet şcolăresc de matematică, am făcut o listă de nume.

Cameron. Rezolvat. În mod evident, nu mai avea să vorbească niciodată cu nimeni.

Dar în cât timp vor apărea în presă ştiri despre moartea sa? Asta m-a condus la Rupert. Probabil că a încercat disperat să dea de Cameron, panicat că afacerea nu mersese bine.

Am simţit o oarecare plăcere să îmi imaginez ziua în care Rupert îşi va plânge de milă. Trebuia să presupun că avea acces la contul din Insulele Cook, că va vedea că banii au venit şi au plecat şi, pe deasupra, unde anume s-au dus. Când avea să audă de moartea lui Cameron, ceea ce în mod cert avea să se întâmple, n-ar fi avut decât să creadă că acesta se implicase în nişte afaceri dubioase, că supărase pe cineva, că îşi asumase vreun risc. Rupert nu avea cum să se ducă la poliţie pentru a recupera tabloul. Şi dacă ziarele menţionau numele meu? Era foarte rezonabil ca Judith Rashleigh să fi fost în Roma, să fi încercat să obţină un loc de muncă de la Cameron. Rupert ştia că Dave şi cu mine ne băgasem nasul în problema tabloului, dar,

chiar dacă m-ar fi considerat suficient de inteligentă să-mi fi dat seama, iar pe Cameron suficient de prost ca să îmi spună, pierduse tabloul. Nu avea ce să mai facă. În linii mari.

Aşa că mai rămâneau două nume: Leanne şi Moncada. Leanne nu era genul care să acorde o atenţie prea mare ziarelor, dar nu era complet proastă. Dacă apărea numele meu, m-ar fi putut asocia cu cei doi bărbaţi morţi. Dar o cunoşteam suficient de bine încât să îmi dau seama că singurul lucru care o interesa era propria persoană, aşa că de ce s-ar implica dacă nu avea nimic de câştigat decât bătaie de cap?

Aşadar, Moncada. Nu mi se părea genul care să aibă o relaţie foarte apropiată cu poliţia. Nu exista nicio lege care interzicea să fii un dealer privat, dar el era mult prea bine îmbrăcat pentru a fi „curat", chiar şi pentru un italian. Nu-l jecmănisem; clienţii lui aveau să fie satisfăcuţi şi să plătească. Rolul meu de asistentă a lui Cameron fusese suficient de convingător încât Moncada să plătească; în ochii lui sigur părea că procedasem corect, ţinând cont că nu ştiam că şeful meu era un cadavru plutitor pe Tibru, în timp ce noi făceam afacerea. Poate s-ar putea teme *el* că micuţa Judith Rashleigh s-ar duce la poliţie? Am îngheţat preţ de câteva secunde. Ar veni după mine? Mi-ar ţine minte numele din paşaport? Am fost nevoită să i-l arăt, ca să fiu convingătoare. Dacă Moncada avea vreo legătură cu crima organizată, aşa cum bănuiam, nu i-ar fi fost deloc greu să mă localizeze cât timp eram în Italia. Poate că, în clipa aceasta, trecea şi el prin acele tuneluri în piatră precum un şobolan ticălos, ghidându-se după mirosul fricii mele. Inima îmi bătea puternic şi mâinile au început să îmi tremure. Încetează, încetează, respiră. Moncada ştia că el nu avusese de-a face cu moartea lui Cameron. Şi nici nu avea de ce să mă bănuiască pe mine. Îl plătise pe Cameron, credea el, nu pe mine. Dar care era cel mai rău scenariu posibil? Moncada îşi descoperă calităţi civice nebănuite şi se duce la poliţie. Nu exista nicio probă împotriva mea, doar circumstanţe. Ce naiba, parcă eram unul dintre acei cretini care cred că înţeleg legea privind *CSI.* Gândeşte. În prezent, Judith Rashleigh este un fost dealer de artă lefter, care, din păcate, a avut legătură cu un incident oribil – două, dacă găseau dovezile zborurilor mele şi făceau cumva legătura între mine şi James. Existau dovezi ale retragerilor de numerar din contul de economii din Marea Britanie, care dovedeau cum şi-a plătit călătoriile modeste înainte de a se întoarce la Londra pentru a-şi căuta un loc de muncă.

Atunci, singurul punct slab era legătura dintre Rupert, Cameron şi Moncada. Dacă Rupert reuşea să dea de Moncada, ar afla că ne întâlnisem şi că eu dusesem tabloul şi m-ar fi putut astfel incrimina. Un telefon anonim către poliţia italiană… Singura dovadă ar fi dacă autorităţile ar obţine un

mandat pentru a-mi verifica contul bancar. Pentru a mă pune în ipostaza de a fi judecată pentru crimă, Rupert ar fi trebuit să se distrugă pe sine, şi asta nu i-ar fi adus banii înapoi. Capul îmi plesnea de durere, baza încheieturii drepte îmi zvâcnea. Abia mai puteam ţine pixul în mână. Cât timp aveam la dispoziţie?

„Inspiră pe nas, expiră pe gură. Fii calmă!" Nu puteam controla toate posibilităţile, dar nici Rupert nu putea. Ar aştepta măcar până s-ar afla despre crimă. Aşa că trebuia să mut banii din Elveţia, aproape, în siguranţă, de cealaltă parte a munţilor. Apoi mă puteam duce oriunde, puteam fi oricine. Tot ce trebuia să fac era să aştept să apară poliţia şi să le spun povestea mea. Am mototolit hârtia pe care scrisesem şi am plecat spre malul lacului, am băgat în apă pumnul strâns cu hârtia în el până s-a transformat într-un cocoloş de material ud. Mi-am dat seama că partea cea mai grea avea să fie aşteptarea.

În următoarele trei zile, am trecut printr-o stare asemănătoare cu dorinţa. Sunetul alb al absenţei iubitului care geme şi şopteşte constant în urechea ta, simţindu-l prin vene. Aşteptam ca o femeie îndrăgostită, ca o amantă secretă care nu poate fi izbăvită de chinul languros al dorului decât de pasul iubitului pe holul unui hotel ieftin. Alergam în fiecare dimineaţă, alegând cele mai dificile trasee, până ce coapsele îmi tremurau şi călcâiele îmi ardeau. Am comandat prânzul şi cina, dar abia am reuşit să mănânc. Am fumat ţigară după ţigară, până am vomitat apă. Am cumpărat o sticlă de alcool ieftin şi nişte somnifere eliberate fără reţetă şi am încercat să îmi pierd cunoştinţa în fiecare noapte, dar mă trezeam înaintea răsăritului cu o împunsătură fină de durere în craniu, şi-mi priveam inima bătând pe sub cearceaful fragil şi albastru precum răsăritul. Simţeam cum mi se usucă pielea pe obraji; osul şoldului părea că mă înţeapă în palmă. Am încercat să citesc, pe bănci cu vedere la peisaje copiate parcă din vederi, cocoţată pe pervazul ferestrei, întinsă pe plaja mică, dar tot ce puteam să fac era să privesc în gol şi să-mi verific constant, constant telefonul. Am născocit tot felul de jocuri, ca o adolescentă amorezată. Dacă bărbatul cu şapcă albastră cumpără un *gelato* de ciocolată mă vor suna, dacă sirena feribotului sună de două ori mă vor suna. De fiecare dată când telefonul meu vibra, îl apucam precum apa în deşert, degetele mele tremurând pe tastatură, dar în afară de un singur mesaj de la Steve – „Salutare" – nu primeam nimic exceptând reclame de la Telecom Italia. Nu am cumpărat vreun ziar; credeam că aş fi reacţionat diferit, deşi ştiam că era probabil o prostie. Mai dorisem înainte – dorisem şi râvnisem –, dar poate că nu tânjisem niciodată în viaţa mea după ceva ca după vocea inspectorului da Silva care a avut efectul unui

medicament în urechea mea, după zilele acelea care trecuseră pe cât de lent se scurge rășina dintr-un pin.

Vorbea ezitant în engleză.

— Pot să vorbesc cu Judith Rashleigh?

— La telefon. Eu sunt Judith Rashleigh.

— *Signora,* mă numesc da Silva, Romero da Silva.

În mod inexplicabil, îmi venea să râd. Începuse.

— *Signora,* fac parte din poliția italiană. Lucrez cu *carabinieri,* în Roma.

Mă pregătisem pentru asta.

— Ce s-a întâmplat? S-a întâmplat ceva? Familia mea? Vă rog, spuneți-mi!

Nu a trebuit să mă prefac că rămăsesem fără suflare, pentru că eram aproape leșinată.

— Nu, *signora,* nu. Dar am niște vești neplăcute. Colegul dumneavoastră a fost ucis.

Am așteptat preț de o respirație gâtuită până să răspund.

— Nu înțeleg.

— Colegul dumneavoastră, domnul Cameron Fitzpatrick.

Am inspirat adânc.

— Doamne.

— *Si, signora.*

Așteptau să vadă cum reacționam, m-am gândit, poate chiar înregistrau convorbirea. Nu trebuia să exagerez. L-am lăsat – sau i-am lăsat? – să mă audă respirând din nou înainte să vorbesc.

— M-am întâlnit cu el în Roma. Nu înțeleg.

— Da, *signora,* ați lăsat numărul de telefon la hotel.

— Dar ce s-a întâmplat? Eu…

— Îmi pare rău să vă dau aceste vești șocante, *signora.* Spuneți-mi, mai sunteți încă în Italia?

— Da, în Italia, da. Sunt în Como.

— Atunci, dacă îmi permiteți, am niște întrebări pentru dumneavoastră. Este posibil?

— Da, sigur, sigur. Să vin la Roma? Ce s-a întâmplat?

— Nu va fi nevoie, *signora.* Dacă îmi dați adresa dumneavoastră…

— Să sun la consulat? Nu știu, familia lui, au fost…

— Ne-am ocupat de proceduri, *signora.* Nu vă vom reține mult timp. Din nou, vă rog să acceptați sincerele mele condoleanțe.

Au ajuns cinci ore mai târziu. Sunaseră înainte; așteptam în holul înghesuit de la *pensione,* cu fața curată, în rochia neagră cumpărată de la Roma cu o curea subțire din piele. Aveam tot felul de idei nebunești despre ADN, poate că erau stropi de sânge din deget pe ea – dacă purtam probele,

nu aveau cum să le ia de pe mine. Femeia de la recepţie a ridicat privirea curioasă de la emisiunea-concurs când a văzut maşina *Guardia di Finanza* cu numerele de Roma. O simţeam privindu-mă în timp ce am ieşit în căldura după-amiezii târzii de vară şi m-am îndreptat spre ei. M-am gândit că da Silva ar fi cel mai în vârstă dintre ei, dar, de fapt, avea cam treizeci de ani, un corp îndesat, lucrat la sală şi păr scurt şi negru. Unghii curate, verighetă pe deget. Nu era rău, de fapt. Colegul, Monsoni, părea să aibă cam cincizeci de ani, adus de umeri. Ambii bărbaţi erau îmbrăcaţi în civil: blugi călcaţi şi tricouri polo. Nu îmi dădeam seama dacă asta era de bine sau de rău – ar fi venit în uniforme dacă aveau de gând să mă aresteze? Am întins mâna spre fiecare dintre ei, apoi am aşteptat.

— Putem să vorbim undeva, *signora*?

Am răspuns în italiană şi au zâmbit amândoi, în mod evident uşuraţi că nu mai trebuiau să se chinuie în engleză. Am sugerat să mergem în camera mea; puteam vorbi în linişte şi ar arăta că nu am nimic de ascuns. Femeia de la recepţie a părut că ar vrea să întrebe ceva când ne-am îndreptat cu toţii spre scări, dar nu m-am uitat la ea şi nu am răspuns la tentativa ei de abordare – „*Signora*?" – în timp ce îi conduceam spre etajul al doilea. M-am aşezat pe singurul scaun şi i-am invitat să ia loc pe patul lăsat, cerându-mi scuze. Mi-am aranjat rochia peste genunchi şi am întrebat, calmă, cum îi pot ajuta. Da Silva a vorbit primul.

— Ei bine, *signora,* aşa cum v-am explicat, colegul dumneavoastră…

— Cred că ar trebui să vă spun că domnul Fitzpatrick nu îmi era coleg. Eu am lucrat la British Pictures – am observat că recunoscură numele – şi îl cunoşteam puţin, profesional. Ne-am întâlnit la Roma şi am discutat despre posibilitatea de a lucra pentru el, la galeria lui din Londra. Am sperat că mă va suna, dar, în mod evident…

M-am întrerupt. Încercam să par şocată, dar lacrimile ar fi fost prea mult.

— *Signora,* trebuie să vă întreb, aţi avut o relaţie cu *signor* Fitzpatrick?

— Vă înţeleg. Nu, nu am avut. Aşa cum v-am spus, nu îl cunosc foarte bine.

Speram să observe că folosisem greşit timpul verbal, dar se poate să fi crezut că este o scăpare de-a mea în italiană.

M-au rugat să povestesc despre motivul vizitei mele în Italia, despre întâlnirea cu Cameron de la Hassler. Le-am zis că luasem prânzul şi apoi cina, cum plecase Cameron, spunând că are o întâlnire şi că trebuia să mă întâlnesc cu el în holul hotelului în dimineaţa următoare. Aşteptasem cam o oră, apoi plecasem lăsând un bilet. Voiam să îmi continui vacanţa, după cum vedeau. Am adăugat, privind reţinută pe sub gene, că, dacă mă gândesc mai bine, poate Cameron nu a vrut să îmi ofere o slujbă, că poate doar dorise puţină companie în timp ce îşi aştepta clientul în Roma. Am spus că venisem

singură la Roma, pentru a vizita niște muzee. Le-am dat numele hotelului unde am stat. Am presupus că insistențele mele de a primi un mesaj de la Cameron îi conduseseră spre numele și numărul meu de telefon, așa cum intenționasem. Dacă nu aș fi fost atât de îngrozită, dacă efortul de a-mi controla inima ce bătea ca nebuna nu ar fi fost atât de intens, poate că m-aș fi simțit destul de mândră de mine.

— Clientul lui? a revenit da Silva la subiect.

— Da, a spus că este la Roma pentru a se întâlni cu un client. Părea foarte entuziasmat de asta. Însă nu mi-a spus mai multe.

— Este firesc?

— Da. Dealerii de artă sunt mereu discreți.

Încercam să par profesionistă.

— *Signor* Fitzpatrick a părut cumva îngrijorat din vreun motiv? *Agitato*?

— Nu, nu cred.

— Știți cu cine se întâlnea *signor* Fitzpatrick? Era clientul?

— Nu știu. Nu am idee.

— Ar fi putut să fie o femeie?

Femeia de la Hassler, în haina țipătoare Kenzo, care era aruncată într-un coș de gunoi, în splendoarea austeră a arhitecturii fasciste a gării din Milano.

— Chiar nu știu.

— Unul dintre angajații de la Hassler a spus că o femeie a întrebat de *signor* Fitzpatrick în noaptea în care a fost ucis.

Oare aveau să îmi arate o imagine înceţoșată cu mine, luată de camera de supraveghere de la recepție? Oare acum mă prindeau cu minciuna și scoteau cătușele? Brusc mi-am amintit de Helene și Stanley. Mosoni mă privea intens. Fără milă, Judith.

— Nu, nu eram eu. Ne-am despărțit la restaurant. Mă tem că nu îmi aduc aminte numele. Avea un balcon… Am mers în Piazza Navona, am băut o cafea, cred. Am nevoie de un alibi?

Am râs ușor, apoi m-am arătat rușinată, în încercarea mea de a face o glumă de prost gust.

Da Silva a intervenit.

— A spus ceva *signor* Fitzpatrick despre o femeie?

— Nu, nimic.

Mosoni a adăugat:

— Nu, *signora.* Nu vă trebuie alibi. Dar mai aveți de gând să stați prin Italia? Poate avem nevoie să vă contactăm din nou.

— Mai stau doar câteva zile. Aveam de gând să îmi continui excursia. Desigur, am să vă ajut cum pot. Sărmanul Cameron. Nici acum nu îmi vine să cred.

— Desigur, este un şoc teribil, a răspuns grav da Silva.

— Da, un şoc teribil.

Am tăcut toţi câteva clipe, fiind teribil de şocaţi. Apoi ambii bărbaţi s-au ridicat şi ne-am spus lucrurile obişnuite. Am deschis uşa şi i-am auzit coborând scările, luându-şi politicos la revedere de la recepţionera curioasă. Am stat puţin mai departe de fereastră, ascultând motorul maşinii de poliţie. Când s-au îndepărtat, am rămas împietrită. Mi-ar fi putut pune o cameră mică în dormitor? Mosoni, în timp ce da Silva îmi distrăsese atenţia? Nu era ilegal, oare? Nu puteam căuta, pentru că m-ar fi filmat căutând şi asta m-ar fi făcut să par suspectă. Iisuse. Măcar nu au întrebat nimic despre cuţit. M-am aşezat încet pe scaun, am fumat o ţigară, m-am ridicat, şi am început să îmi strâng lucrurile. Mai aveam în geantă o sumă suficientă din banii de la Steve. Aş mai sta în Italia cel mult două zile, apoi aş lua trenul spre Geneva. Bani cash pentru toate, până găseam ceea ce îmi trebuia acolo.

M-am sprijinit de geam şi mi-am lăsat mâna să alunece între picioare. Îmi provoca plăcere să văd prin câte pot să trec. Mai mult decât simplă plăcere. Mi-am simţit labiile umflându-se sub materialul strâmt al chiloţilor. Suportasem, şi reuşisem să scap. Ei bine, aproape. Între timp, m-am gândit să găsesc un hotel mai bun şi să fac ceea ce tot voiam să fac de săptămâni întregi. Să mi-o trag.

18.

Nu mă interesează să fiu curtată. Nu mă interesează să flirtez, să ies la întâlniri sau să fiu minţită, oricum la asta se ajunge. Mie îmi place să aleg. De aceea prefer să merg la petreceri, pentru că toate acele detalii plictisitoare sunt deja depăşite. Toată lumea ştie de ce a venit; nimeni nu caută un suflet în ai cărui ochi să se uite şi să se vadă oglindit. Să fii singură în lumea reală este mai complicat, însă. Odată scoşi din ecuaţie taţii căsătoriţi – nu că nu ar vrea, dar serviciul, efortul, inconvenientele – şi localnicii adolescenţi – care, cu siguranţă, nu erau talentaţi – rămăsesem cu angajaţii hotelului mult mai frumos la care mă cazasem în Bellagio. Şi nu că ar fi vreo ruşine în a ţi-o trage cu servitorii – amintire plăcută cu Jan –, dar erau o adunătură deprimantă. După întâlnirea cu poliţia eram nervoasă; trebuia să scap de tensiune.

Matteo părea perfect. I-am permis să mă agaţe într-un bar de pe malul lacului, un loc pe care îl alesesem datorită motocicletelor parcate afară, deşi observasem că motocicliştii care treceau prin Como aveau, de obicei, câte o

prietenă micuță cocoțată în spatele motocicletei. Matteo era singur; când am început să vorbim mi-a spus că este din Milano, că stă în casa bunicii lui. Tocmai ce absolvise universitatea, ceea ce în Italia îl făcea mai mare cu câțiva ani decât mine. Nu avea un chip frumos, dar era înalt și sub tricoul negru decolorat am observat că avea un corp bine lucrat. Mi-a făcut cinste cu un pahar de prosecco scârbos, apoi mi-am luat eu încă unul și i-am oferit o bere. M-am urcat în spatele Vespei și am plecat spre casa bunicii lui (se confirma că *Nonna* era plecată la mare). Am folosit din nou numele de Lauren, am spus aceeași poveste a turului Italiei, că doream să-mi schimb slujba. Pentru o clipă, în timp ce Vespa lui urca pe drumul abrupt ce se îndepărta de oraș, cu lacul mai jos de noi părând roz în asfințit, mi-am sprijinit fața de geaca lui, lăsându-mi mâinile să îl strângă ușor de șolduri, și m-am simțit puțin singură. Așa urma să fie, m-am gândit. Dacă îmi continuam planul, nu mai aveam cum să fiu eu însămi niciodată. Oricum, nu fusesem prea apropiată de adevărata mea personalitate.

Gândul că mergeam în căsuța unei bătrâne fusese puțin pervers, dar casa lui Matteo era destul de frumoasă – arhitectura anilor 1970 în acel stil în care este uneori o casă italiană fără să fie dezgustătoare, cu mulți pereți albi și lemn închis la culoare, și o terasă enormă cu o vedere extraordinară spre lac. Începuse să se facă răcoare, așa că Matteo mi-a oferit un pulover de caşmir pe care să îl iau peste blugi și am stat de vorbă la o sticlă de vin ciudat și acidulat, privind luminile feerice ale ultimului feribot ce se ducea spre Como. A aprins un joint, din care m-am prefăcut că trag un fum, și mi-a spus că, deși studiase arhitectura, avea de gând să scrie un roman. Apoi m-a întrebat dacă vreau să îl ascult cântând la chitară, și eram sigură cum se va termina asta, așa că am șoptit „Poate mai târziu” și i-am băgat limba în gură. A părut surprins, dar ținând cont de faptul că italienii cred că toate englezoaicele sunt femei ușoare, s-a prins repede care era ideea. L-am sărutat mai adânc, sucindu-mă în poala lui ca să-mi poată simți sânii presându-i pieptul, explorând mai adânc cu limba gura lui cu gust de iarbă, până am simțit că i s-a întărit sub blugi.

— Hai să mergem în camera ta.

Am văzut tabloul în timp ce Matteo mă conducea sus, și abia atunci mi-am dat seama ce făcusem la Roma. Urăsc când viața îți oferă trucul acela ieftin al laitmotivului. O reproducere în ulei după *Campo Vaccino* al lui Turner[75], ultimul tablou al orașului pe care îl făcuse. Unii văd regret în tablou, jocul blând al luminii de-a lungul Forumului, dansul de adio al marelui om. O

[75] Joseph Mallord William Turner (1775-1851) – pictor și gravor britanic peisagist, reprezentant al romantismului. (n.red.).

amintire a unui turist, genul de lucru pe care îl vezi aruncat lângă un gard de pe malul Tibrului. Unde fusesem eu, nu cu mult timp în urmă.

Matteo s-a oprit să mă împingă într-un zid pentru încă un sărut, mai grăbit acum. Mi-am scos cizmele şi blugii, strângându-mi chiloţii în mână, şi m-am întins pe spate în timp ce el şi-a dat jos puloverul şi tricoul, apoi l-am tras în jos şi l-am întors pe spate, explorând cu limba suprafaţa curată a pieptului său tânăr, frecându-mi limba de sfârcurile lui. Doar mirosul unui bărbat era de ajuns să mă excite după atâta timp – mi-am băgat nasul la subraţul lui şi am inhalat mirosul transpiraţiei precum colibriul care caută nectar. Am urmărit cu limba linia îngustă de păr de pe burta lui, m-am oprit la primul nasture al blugilor Levi's, am deschis şliţul pentru a i-o lua în gură. Membrul lui era puţin posac, lung, dar prea subţire, cu o suprafaţă neplăcut de copilărească de prepuţ, dar dureros de tare. Ţinând cont de ritmul respiraţiei lui, am presupus că genul acesta de lucruri nu se întâmpla prea des în serile liniştite din Como, şi voiam să mi-o tragă înainte de a-şi da drumul.

— Ai prezervativ?

S-a ridicat şi a aprins lumina în baie, fesele lui slabe fiind expuse în mod vulnerabil după ce a părăsit patul. Mi-am mângâiat labiile sexului, deschizându-mă, punând puţin din sucul meu pe gură. Eram atât de încordată încât am crezut că o să îmi dau drumul doar din asta; a părut să dureze o veşnicie până şi-a pus prezervativul şi şi-a aşezat şoldurile între coapsele mele desfăcute. L-am ghidat înăuntru şi i-am lăsat capul să cadă pe clavicula mea, strângându-l tare pentru a-l încetini.

— *Aspetta.* Aşteaptă. Nu te grăbi.

Se mişca mai încet, intrând adânc, într-un ritm bine regulat. Mi-am băgat mâna dreaptă între noi pentru a ajunge la clitoris.

— Mai tare. Mai tare.

Şi, apoi, pentru o secundă, în timp ce intra în mine, în acea primă, delicioasă clipă de deschidere, de posedare, mintea mi-a zburat în altă parte. Respiraţia lui în urechea mea era ca o mângâiere a aripii de liliac, un poem de dragoste demonic. În întunericul din dormitor, am zărit câteva obiecte de pe biroul de lângă pat: o carte, o scrumieră, o cupă argintie de la o competiţie sportivă. „Ai putea să o iei, m-am gândit, ai putea să o iei şi l-ai putea lovi cu ea în ceafă. Sângele ar curge pe lângă ureche, ar picura pe faţa ta. Nici nu ar şti ce l-a lovit. Ţi s-ar prăvăli peste piept ca o momâie, părăsindu-l viaţa prin membru, un cadavru spânzurat." Am închis ochii, începeam să-mi dau drumul, dar, în spatele pleoapelor mele închise, se derula un film, nişte ochi ce mă implorau, colţul metalic al unei serviete, un absorbant sanitar însângerat, un chip umflat, vânăt. Mă temeam că mi-o trag

cu încă un bărbat mort şi mi-am dat seama că îmi plăceau aceste gânduri. Gâfâiam, aproape gemeam, auzeam gâfâielile lui Matteo înteţindu-se până s-au potrivit cu ale mele, şi, apoi, pentru câteva secunde perfecte, m-am pierdut, până ce iată-ne, întinşi precum doi iubiţi, gâfâind pe malul unde naufragiasem. Nu puteam să vorbesc; nu puteam să mă uit la el. Am stat tăcuţi un timp, apoi m-a îmbrăţişat, sărutându-mi umărul, părul.

Există o tehnică numită perspectivă anamorfică. Un obiect este pictat culcat, astfel încât nu îi recunoşti identitatea decât când îl priveşti din unghiul potrivit. Poate cel mai faimos exemplu este *Ambasadorii,* al lui Holbein[76], unde o dâră albă din prim-planul portretului devine un craniu uman. Există un loc deja tocit pe podeaua de la Galeria Naţională din Londra, din dreapta tabloului, unde trebuie să stai pentru a vedea iluzia. Dar eu cred că toţi marii pictori creează o formă de anamorfoză. Trebuie să stai în locul potrivit, şi brusc te simţi de parcă te-ai fi transpus în tablou. Pentru un moment, exişti în două planuri, înăuntru şi în afară, un truc extraordinar. Niciun plan nu poate exista fără celălalt. Aşa că eram în Roma, dar şi în patul lui Matteo.

— *Ciao, cară. Ciao, bellisima.*

— *Ciao,* am şoptit, lipită de gâtul lui.

Am încercat să vorbesc mieros, mi-am trecut mâna neglijent prin părul lui. Nu era vina lui Matteo, era suficient de atent. Mi-a adus un pahar cu apă, dar am dat din cap, cuibărindu-mă sub pătură şi prefăcându-mă că adorm. Încă îi purtam puloverul; m-am simţit şi mai dezbrăcată când el s-a încolăcit în jurul coapselor mele goale. Am aşteptat până ce respiraţia lui a deveni mai lentă, apoi mi s-au deschis ochii precum cei ai unui vampir din filmele horror. Am numărat în ordine inversă de la o mie, în italiană, apoi în franceză, apoi în engleză, am ridicat uşor braţul ce mă ţinea şi încet, foarte încet, m-am dat jos din pat. M-am dezbrăcat de pulover, mi-am luat blugii şi cizmele. Avusesem de gând să îi ţin chiloţii mei peste faţă când ejaculase, făcându-l să-mi simtă mirosul în timp ce îşi dădea drumul în mine, dar fusesem prea ocupată cu gândurile despre cât de sexi ar fi fost să îl ucid pentru a-mi aduce aminte de acel mic truc. Am coborât scările pe jumătate dezbrăcată şi m-am îmbrăcat în hol, în lumina ceţoasă a Turnerului. Am văzut mai jos luminile hotelului Bellagio şi am alergat într-acolo. Cheia camerei mele era la recepţia hotelului. Matteo nu mă întrebase unde stau. Chiar dacă ar fi vrut să mă găsească, aş fi fost plecată până s-ar fi trezit el. Nu avea să fie mereu aşa, mi-am spus, ci doar acum. Eram epuizată, creierul îmi

[76] Hans Holbein cel Tânăr (1497 sau 1498(?)-1543) – pictor, printre cei mai reprezentativi artişti germani din perioada Renaşterii. (n.red.).

juca feste, un spectacol, colorat ca în vis, al stresului. Nimic mai mult, nimic care să mă îngrijoreze. Nu se vedea luna, nu era târziu şi ştiam că nu o să dorm. Aveam să îmi fac bagajul, să plătesc nota, să cer un taxi la ora 5 dimineaţa pentru a mă duce pe lângă lac către gară. Acum aveam nevoie să fiu mai puternică decât oricând; mai dura câteva zile, atâta tot. Matteo fusese o greşeală, m-am gândit nervoasă. Ce eram, o dependentă nenorocită? Voi avea destul timp pentru asta, foarte mult timp. Conta doar următorul lucru, apoi următorul şi următorul, până terminam ce aveam de făcut în Geneva.

19.

Prin 1612, în Roma, Artemisia Gentileschi a făcut un desen mic înfăţişând-o pe Danae, prinţesa din Argos, cu care Zeus făcuse dragoste, transformat într-o ploaie de aur. Era o alegere surprinzătoare pentru o femeie-ucenic care era mereu însoţită când pleca din casa tatălui ei. *Danae* a Artemisiei nu ar fi vreo frumuseţe după standardele moderne, pielea ei prea palidă, burta prea cărnoasă. Chiar şi întinsă, expunându-şi nuditatea cu îndrăzneală, există o umbră de guşă dublă sub bărbia ei. Iubeam tabloul pentru că, spre deosebire de altele care înfăţişau aceeaşi temă – o opţiune des întâlnită pentru pornografia uşoară a secolului al XVII-lea –, era inteligent. Ochii lui Danae sunt închişi în extaz, dar nu chiar. Pe sub langoarea pleoapelor ea face aprecieri, priveşte pe furiş la bucăţele de aur care cad peste trupul ei îngăduitor. Mâna dreaptă i se odihneşte pe coapsa plină, cealaltă o ţine în părul auriu-roşcat, muşchii antebraţului sunt încordaţi, în pumnul strâns ţine bucăţi din pradă. Danae îşi bate joc de zeul care crede că a orbit-o; râde de privitor pe sub genele coborâte în mod intenţionat, de bărbatul care îşi ascunde dorinţa de a o vedea dezbrăcată, respectând tema clasică. Asta suntem noi, spune Danae; chiar şi când facem pe nimfele, trebuie să ne umpli sexul cu aur. Dar râsul pictoriţei adolescente nu este crud. Ea ne împărtăşeşte chicotelile, ne invită să vedem ce ologi erotici suntem. Dacă Danae ar avea o bulină cu text lipită de buzele piersicii ale gurii, în aceasta ar fi scris: „Bine, barosane. Cât dai?”

Acel tablou a fost o temă bună de gândire în timp ce stăteam în barul de la Hotel des Bergues din Geneva. Spre deosebire de alte oraşe europene, acesta nu se transformase într-o necropolă în august. Înăuntru, aerul condiţionat torcea discret, dar afară, sub cerul elveţian mohorât, oraşul încă mai pulsa de strălucirea ascunsă a banilor. Mi-am amintit că am citit memoriile unei

dame de companie celebre, care spunea că dacă vrei să localizezi curva dintr-un hotel elegant, caută femeia îmbrăcată în costumul clasic. Mi-am amintit de costumul meu din stofă, purtat parcă acum o viaţă la Ritz, cu Leanne. În mod evident, soarta nu s-a grăbit. Această ţinută nouă i-o datoram lui Steve, o investiţie făcută din colecţia de toamnă, din timpul ultimei mele vizite: Valentino, din cea mai subţire stofă bleumarin, o croială delicată, dar precisă, cu sandale Jimmy Choo simple şi negre, cu toc înalt. Părul prins, fără bijuterii, manichiura şi pedichiura făcute cu un bej perlat. Semănăm atât de mult cu un bancher încât trebuia să fiu o curvă.

Am comandat un pahar de vin alb Chenin şi am privit prin bar. La masa de lângă mine erau câţiva arabi, privindu-mă prietenoşi, un bătrân de genul dictatorului exilat cu o blondă neverosimilă alături, un grup de nemţoaice cu laptopuri ce se încruntau la blondă, doi bărbaţi oarecum tineri în blugi şi ceasuri IWC, bând vodcă cu apă tonică. Nimic bun. Investitorii poartă blugi. Aveam nevoie de cineva îmbrăcat ca mine; aveam nevoie de un bancher. Aşa că am plecat, împreună cu exemplarul meu din *The Economist* la Quirinale, pentru a lua cina şi am comandat *foie gras* în ciudă, şi am citit un articol despre Coreea de Nord în timp ce aşteptam să înceapă muzica din barul alăturat, house-ul agresiv de care au nevoie euro-rataţii pentru a fi siguri că se distrează. Am comandat o spumă de ciocolată, cu sirop de iasomie, tot de ciudă, apoi m-am dus la bar şi am renunţat să mă mai prefac că citeam. Localul era plin. Următoarele două scaune de lângă mine erau ocupate de femei în costume negre, combinaţia standard de blondă şi brunetă, deşi, ţinând cont de mâinile prea mari şi maxilarul cam pronunţat al brunetei, m-am gândit că oricine se alegea cu *ea* avea să aibă parte de o mică surpriză. După doar câteva minute, şi-au găsit deja nişte bărbaţi în costume, şi au băut jumătate de sticlă de şampanie, râzând şi scuturându-şi şuviţele vopsite şi purtându-se de parcă erau încântate că sunt în acel bar aglomerat, cu un DJ penibil şi cu şi mai penibilele lumânări plutitoare în suporturi de gheaţă, în compania acelor bărbaţi fascinant de haioşi, în timp ce colegele lor mai norocoase luau cocaină rusească de proastă calitate pe Riviera. Am mai stat zece minute şi apoi l-am rugat pe portar să îmi cheme un taxi spre Leopard Lounge.

Acolo, am comandat un coniac. Nimeni nu se comporta ca şi cum aici ar fi fost altceva decât o piaţă de carne. Câteva modele adolescente din categoria D, din cataloagele cu lenjerie, cu un descurcăreţ gay în blugi Dolce albi şi câţiva jucători îmbătrâniţi, al căror păr arăta ca un animăluţ care tocmai se târâse de pe bancheta vasului lor ieftin. Mai multe blonde cu diverse implanturi mamare, mai multe gulere apretate de zece centimetri, mai multe Rolexuri, mai mulţi dinţi albiţi cu laser şi ochi de morţi vii. Cei doi investitori

pe care îi văzusem la Bergues deveniră mai gălăgioşi şi agresivi de la vodcă, având lângă ei o fată îmbrăcată în costum strâmt din piele. Fete peste tot, gata să facă orice. Fete încântate de speranţa că în seara aceasta ar putea da lovitura, ar fi rampa de lansare, momentul în care toate ororile de la ora la care răsare soarele şi oralele neplăcute ar merita efortul depus. Fete aşa cum eram şi eu, odată.

Geneva este un oraş mic, plin de bărbaţi tineri, singuri şi cu bani, şi doi virgulă cinci la sută din populaţie lucrează în comerţul cu sex. Nu mă prea preocupa competiţia, dar, pe la unsprezece şi jumătate, am început să mă simt cam disperată. Nu puteam risca să mai beau încă un coniac. Lista pe care o făcusem în Como mi se învârtea în spatele pleoapelor precum contoarul unui tonomat: Rupert, Cameron, Leanne, Moncada. Cât timp aveam la dispoziţie? Dacă nu îmi ieşea planul acesta, nu aveam decât să scot câţi bani puteam de la bancă şi să fug. Câţi bani cash puteam să iau cu mine, legal? Nu putea fi vorba de mai mult de câteva zile şi, în acest ritm, aveam noroc dacă scoteam vreun ban de la Osprey şi mă scoteam şi pe mine din Europa înainte ca unul dintre colegii lui da Silva să mă caute.

Şi, apoi, pentru că uneori, numai uneori, dacă închizi ochii şi îţi doreşti ceva foarte tare, viaţa poate să fie exact ca un film, intră el. Cam la cincizeci de ani, păr grizonant, nu prea arătos, dar plin de bani, verighetă pe deget, Savile Row, butoni Bulgari (excelent, nu aristocrat şi puţin nesigur pe el), ceasul şi pantofii impecabili. Mai ales pantofii. Dacă era un lucru pe care nu voiam să-l mai văd vreodată în acest mic tur european, erau pantofi cu nenorociţi de ciucuri. Era singur, ceea ce însemna că lucrurile merseseră prost şi ieşise la un pahar, sau că lucrurile merseseră bine şi ieşise la un pahar. În orice caz, paharul acela avea să-l bea cu mine.

20.

Abia după ce am ajuns în camera mea de hotel şi i-am pus un pahar în faţă şi nu i-am cerut bani înainte de acţiune, a început Jean-Christophe să îşi dea seama că nu sunt curvă. Şi chiar şi după ce a stat cincisprezece minute cu faţa în sexul meu, şi încă vreo trei trăgându-mi-o pe la spate, acompaniat de încurajări bine orchestrate, iar eu am zvâcnit şi am tremurat puţin în braţele lui surprinzător de păroase, tot nu-i prea venea să creadă.

— Ei bine, nu mă prea aşteptam la asta.

Vorbea în franceză.

— Aici este momentul în care îţi spun că, de obicei, nu sunt atât de îndrăzneaţă, dar, pur şi simplu, nu m-am putut abţine?

M-am ridicat din pat dezbrăcată pentru a lua un pahar cu apă, având grijă să mă poată vedea bine pentru prima oară.

— Ei bine, chiar îmi placi, am continuat, dar sunt matură şi jocurile mă plictisesc.

— Înţeleg.

— Dar nu sunt genul insistent. Poţi să rămâi, dacă vrei.

M-am întors în pat şi am aranjat cuvertura peste mine.

— Sau nu, am continuat.

Şi-a încolăcit braţele în jurul meu de la spate, ţinându-mă de sâni şi muşcându-mă de ceafă. Poate că povestea aceasta nu va fi chiar atât de neplăcută.

— Trebuie să ajung la birou de dimineaţă.

— Ce număr porţi la cămaşă?

— De ce?

— O să sun la portar să îi cer o cămaşă curată. O să-i placă provocarea.

•

Jean-Christophe a rămas, în noaptea aceea şi în următoarea. Apoi m-a întrebat dacă vreau să merg cu el la Courchevel, în weekend. Sezonul era de partea mea, m-am gândit. Nu numai că soţiile erau plecate *en vacances* (mă întrebam dacă madame Jean-Christophe se distra cu instructorul de tenis la Cap d'Antibes sau făcea foamea la Biarritz?), dar, în ciuda numeroaselor mele talente, nu ştiam să schiez, ceea ce ar fi putut deveni jenant de explicat pentru Lauren, englezoaica dealer de artă, dacă ar fi fost iarnă. Lauren era genul de fată care se bucura precum un copil, dar nu s-a dovedit excesiv de impresionată, când Jaguarul lui Jean-Christophe a oprit pe pista din aeroportul Geneva. Evident că nu mai zburasem cu un avion privat până atunci, dar am înţeles ce dorise Carlotta să spună. După douăzeci de minute în elicopterul Sikorski, admirând peisajele superbe ale Alpilor strălucind sub noi, am aterizat în 1850. Genul de lucru care ar putea corupe o persoană pe viaţă, sinceră să fiu.

Trebuia să stăm în cabana unui coleg de şcoală al lui Jean-Christophe. Casa lui de vacanţă era în Verbier; mi-am imaginat că acesta era un aranjament pe termen lung, care le convenea amândurora. Mi-am băgat puţin nasul pe acolo, în timp ce el dădea nişte telefoane la birou, vineri după-amiază. Nu era una dintre locuinţele acelea de miliarde de euro, cu pereţi din sticlă, pe care le construiau ruşii pe ceea ce iarna se transforma în pârtii de ski, ci mai mult o casă de familie, cu trei dormitoare, totul din lemn, decorată într-un amestec de eleganţă din Alpi şi cu câteva piese de artă

orientală, mediocre, dar frumușele. Paturile erau acoperite cu cuverturi cu motive basce, cu dungi colorate. Singurul element excentric era o cadă din cedru montată pe o punte de lemn, cu vedere jos, în vale. Erau cărți și poze de familie, prietenul cu soția lui cu șuvițe și cei trei copii sănătoși și blonzi, pe pârtie, sau pe ceea ce păreau plaje tropicale. Fiica părea să fie cam cu zece ani mai mică decât mine. M-am întrebat cum este viața ei la internat, cum sunt hainele și vacanțele, și cum o fi să crești în siguranță. În mod cert, își petrecea zilele fumând și plângându-se prietenelor ei pe Facebook despre cât de mizerabil o duce.

Jean-Christophe și-a cerut scuze că nu mă poate duce la La Mangeoire, restaurantul care devenise cel mai scump club de noapte din Courchevel, dar l-am asigurat politicos că aș prefera să facem ceva simplu. Ne-am schimbat în blugi și pulovere de cașmir și ne-am plimbat de mână prin oraș, oprindu-ne la un bistro mic unde proprietarul l-a recunoscut, în mod evident, pe *monsieur.* Jean-Christophe m-a întrebat politicos dacă cred că *raclette*[77] ar fi prea consistentă, iar eu i-am răspuns că era suficient de frig aici pentru a fi un deliciu. Așa că am tăiat brânză topită cu ceea ce părea a fi un instrument medieval de tortură, și am pus-o pe bucățele subțiri de jambon și de carne de vânat și am băut o sticlă de vin de Burgundia. Chiar îmi plăcea Jean-Christophe, deși evident că nu atât de mult pe cât mă prefăceam. Spre deosebire de James, el avea maniere și știa să facă conversație, mai ales despre călătoriile sale. Nu mi-a pus multe întrebări, dar am avut grijă să îi spun pe scurt că aveam de gând să pun pe picioare o galerie. Spre finalul sticlei de vin, și-a întins mâna peste masă, a luat-o pe a mea și a sărutat-o.

— *Mais, que tu es belle*[78]*.*

Mi-a venit să râd. Într-o altă viață, poate că asta ar fi fost tot ce mi-aș fi dorit. Bărbați în vârstă, distinși, locații exclusiviste. Iisuse. În momentul de față, număram clipele până când puteam să îl duc în cadă. Așa că ne-am plimbat înapoi, iar eu am admirat frumusețea stelelor, care chiar erau extraordinare, aproape emoționant de strălucitoare, și am intrat înaintea lui în cabană pentru a lua o sticlă de șampanie și două pahare și să umblu pe la butoane, pentru ca atunci când el avea să iasă pe terasă eu să fiu deja dezbrăcată sub apa delicios de aburindă, cu părul atârnându-mi elegant pe spate. Jean-Christophe mi s-a alăturat, a aprins un trabuc și și-a lăsat capul pe spate; am stat tăcuți câteva minute, bând și privind în noapte. Degetele

[77] Brânză din lapte de vacă, nepasteurizată, specific elvețiană; este încălzită pe foc sau cu ajutorul unui aparat special până se topește. (n.red.).

[78] „Ce frumoasă ești" – în limba franceză, în original. (n.red.).

lui au înotat spre mine, întinzându-se spre sfârcul meu, dar eu mi-am îndreptat spatele.

— Dragule, vreau să te întreb ceva.

Imediat, a devenit încordat. Dacă acum îi ceream ceva era pregătit şi în mod cert politicos, dar furibund de dezamăgit, poate chiar puţin trist. Îl puteam lăsa să fiarbă în suc propriu pentru o clipă.

— Vezi tu, am nevoie de ajutorul tău pentru ceva.

— *Oui.*

Tonul lui era sec şi descurajant. Îl vedeam întrebându-se suspicios despre ce avea să fie vorba – proprietarul clădirii cel nemilos, taxa de şcolarizare exorbitantă? Mama cea bolnavă? Sigur nu era mama bolnavă, nu?

— Te-aş plăti, evident. O taxă. Să spunem o sută de mii de euro?

— *Tu* ai plăti?

— Ei bine, da. Vezi tu, m-am tot gândit… ţii minte că ţi-am spus despre galerie la cină?

— Da.

— Eram în Geneva pentru că am un investitor. Este un cumpărător serios şi este gata să mă susţină. Mă ocupam de detalii. Fondurile sunt la Osprey pentru moment.

Acum era interesat, începând să gândească precum un afacerist, nu precum un client.

— Osprey? Da, cunosc pe cineva acolo.

— Dar vreau să le mut. Clientul meu este foarte… exigent. Vrea să strângă o colecţie importantă şi sunt conştientă că îşi asumă un risc cu mine. Dar trebuie să fie şi foarte discret, mă înţelegi? Nu vrea ca lumea să ştie ce cumpără el. Şi nu cred că Elveţia este pe cât de discretă ar putea să fie. Nu după tot ce s-a întâmplat cu UBS[79] anul trecut.

— *Alors*?

— Aşa că vreau să îi mut. Vreau să mut banii. Dar trebuie să fac asta repede, pentru că am impresia că nu pot să păstrez interesul clientului meu decât pentru o perioadă foarte limitată şi, dacă nu încep să îi achiziţionez piese, curând s-ar putea să îşi piardă răbdarea. Expoziţia de la Shanghai are loc la începutul lui septembrie şi vreau să fiu pregătită. Şi sunt nişte artişti expuşi la Art Basel în Hong Kong, la primăvară – pur şi simplu, nu îmi pot permite birocraţia. Aşa că m-am gândit că m-ai putea ajuta tu, am terminat simplu, privindu-l în ochi, cât de direct îmi permiteau lumina difuză şi aburii.

[79] Companie financiară multinaţională, cu sediul în Basel şi Zürich, Elveţia. Este cea mai mare bancă elveţiană, unul dintre cei mai mari administratori de averi din lume. (n.red.).

— La ce anume te-ai gândit?

— Jean-Christophe, nu te cunosc prea bine. Dar simt că pot avea încredere în tine. Este vorba despre destul de mulţi bani – cam şase milioane de euro. Vreau să îi muţi într-un cont corporatist în Panama, cât de repede poţi. Vreau să pot scoate fonduri şi salariul meu ca angajat al corporaţiei din acel cont. Îţi plătesc o sută de mii de euro, îţi virez banii unde vrei tu. Nimic mai mult.

— Şase milioane?

— Un tablou ieftin al lui Rothko[80]. Nu prea mult, de fapt.

— Eşti o tânără destul de surprinzătoare.

— Da, am răspuns, înainte de a aluneca sub apă. Destul de surprinzătoare.

M-am bucurat că obţinusem certificatul care îmi salva acum viaţa. Era adevărat ce spunea instructorul: acele abilităţi îţi sunt mereu utile.

Aşa că am avut un weekend destul de obositor, iar Jean-Christophe unul foarte relaxant, luni dimineaţa am luat elicopterul înapoi spre Geneva şi un taxi direct către clădirea Osprey. I-am spus lui Jean-Christophe că nu vreau să intru, dar el a zis că nu vor fi de acord să închidă contul fără mine. Se părea că binecuvântarea miliardelor lui Steve încă avea efect, precum puterea unei zâne binefăcătoare. Cunoştinţa a fost chiar mai mieroasă şi mai săritoare decât fusese managerul. I-am dat codurile şi m-am hotărât, până la urmă, să las cei 10 000 unde fuseseră de la bun început – nu ştiam niciodată ce va urma. Aveam de gând să îi trimit lui Steve o sumă apropiată imediat ce aranjam lucrurile şi apoi aveam să termin cu el. Dacă a fost surprinsă, cunoştinţa lui Jean-Christophe de la Osprey nu a arătat-o, dar asta este important în Elveţia. Dacă ai bani, poţi ascunde orice aici. Aşa că, atunci când am ieşit, Jean-Christophe era cu 100 000 mai bogat, iar eu eram mândra şi unica angajată de la Gentileschi Ltd., înregistrată în Klein Fenyves, Panama, pe un salariu de o sută de mii de euro pe an şi opţiuni discreţionare de extrageri pentru achiziţii, fonduri ce aveau să fie virate în orice cont alegeam eu. Totul impozabil, totul clar, totul sigur, totul pe numele meu. Gata cu urmele transferului Moncada sau cu contul micuţ din Insulele Cook. Era prea devreme pentru a sărbători la un pahar, aşa că ne-am strâns mâinile stângaci pe scările băncii, iar eu am sugerat să ne întâlnim data viitoare când mai veneam în oraş, deşi ştiam amândoi că nu o voi face. Şoferul lui a adus maşina şi el a dispărut, deşi am fost oarecum impresionată să văd că s-a uitat la mine pe geam până au trecut de colţ, după care şi-a luat telefonul în mână. Mă întrebam dacă simţea că fusese păcălit şi m-am hotărât că

[80] Mark Rothko (1903-1970) – pictor american, unul dintre reprezentanţii expresionismului abstract. (n.red.).

probabil asta simțea, deși nu mulți păcăliți sunt plătiți atât de bine, în toate sensurile.

M-am întors pe jos la Bergues, pe o burniță enervantă. Se pare că obținusem surprinzător de multe lucruri, privind grămada din camera cu bagaje. Acum îmi puteam lua un set de genți de voiaj mai bune. Genți asortate, foarte elegant. Cumva, asta nu m-a făcut să mă simt mai bine. Epuizată fiind, am mers la bar și am comandat o cafea, apoi am intrat pe site-ul *Corriere della Sera.* Și am citit: „Asasinarea brutală a unui afacerist englez". M-am străduit să citesc articolul încet, de trei ori. Numele meu nu era menționat. Doar că „poliția a intervievat o colegă a victimei, care a confirmat că acesta se întâlnea cu un client necunoscut". Dacă a apărut astăzi în Italia, sigur apărea mâine în Anglia, mai ales că în august nu prea erau știri. Dar scăpasem, nu? Rupert ar fi fost disperat, văzând că banii fuseseră virați într-un cont elvețian, dar acum dispăruseră, pur și simplu. Osprey nu avea să ofere detalii referitoare la contul în care fuseseră virați, indiferent ce sfori trăgea grăsanul ăla nenorocit. Acum îmi pusesem la punct o poveste. Chiar dacă știa că mă întâlnisem cu Moncada, chiar dacă mă găsea, puteam să spun că ghicisem escrocheria cu tabloul și îl convinsesem pe Cameron să mă bage și pe mine în afacere pentru zece mii. O sumă penibilă de care cineva ca Judith Rashleigh ar avea nevoie. Și apoi nu m-am mai întâlnit cu el, iar eu m-am dus singură și am văzut că banii au fost transferați unde îmi spusese Cameron, și asta era tot ce știam. Rupert putea da vina pe Moncada, pe Cameron, pe cine voia el, dar nu aveau nicio dovadă împotriva mea. Și de ce tăcusem cu privire la implicarea lui Rupert când vorbisem cu poliția italiană? Loialitate reziduală, jucasem jocul, să nu dezamăgesc. Din nou, acel gen de loialitate de câine față de valorile lor, loialitate despre care crezusem cândva că i-ar impresiona.

Am închis ochii. Cât timp trecuse de când puteam din nou să respir normal? Ar fi trebuit să mă mișc, să îmi strâng nenorocitele de bagaje, să iau un taxi spre gară, să fac următorul lucru, și apoi pe următorul. Dar nu am făcut asta. Pur și simplu, am rămas acolo, privind ploaia.

PARTEA A PATRA

ÎN AFARĂ

21.

Tabloul de Stubbs a apărut la licitaţie în iarna aceea. Zece milioane de lire printr-un dealer din Beijing care licitase pentru un client privat. Profit de cinci milioane pentru vânzătorul invizibil al lui Moncada şi tot departamentul de lactate de la Fortnum[81] sub nasul lui Rupert. Domnul şi doamna Tiger nu citeau despre tranzacţii, în mod evident, sau, dacă citeau, se mulţumeau să îşi ţină gura. Am încercat să îi urmăresc traseul, doar pentru a descoperi dacă apărea vreo persoană pe care ar trebui să o evit, dar tabloul a dispărut de pe piaţă. Ascuns într-un seif undeva, poate împreună cu câteva tablouri de-ale lui Chagall cumpărate de naziști, pregătit să iasă din nou la suprafaţă peste câteva decenii.

Iată câteva lucruri care se întâmplă atunci când ucizi pe cineva. Tresari când auzi radioul. Nu intri niciodată într-o cameră goală. Zgomotul alb al conştiinţei nu încetează niciodată, şi uneori îţi apar monştri în vise. Şi, totuşi, după dispariţia tabloului de Stubbs, ultima legătură cu propria mea viaţă se rupsese încet. Până să ajung în Roma, înţelesesem că doar reacţionasem, forţată de împrejurări; crezusem că am un plan, care nu prea cuprindea mare lucru în afară de a fugi de acolo, cum aş fi putut. Nu mai eram aşa acum. Incidentul cu Cameron fusese regretabil, cu siguranţă, iar da Silva era precum musca în lapte, dar, pe măsură ce timpul trecea, mi-am dat seama că nu prea mai pierdeam timpul gândindu-mă la vreunul dintre ei. O sută de suspiciuni nu constituie o dovadă, până la urmă. Acum aveam o viaţă nouă.

Până s-a vândut tabloul, aranjasem deja totul. Când am plecat din Elveţia, nu am avut dubii privind destinaţia. Ţinând cont că nu credeam că *Totul despre sex* ar fi un documentar, nu prea am văzut rostul New Yorkului, şi, oricum, America însemna acte şi bătaie de cap cu viza. M-am gândit la opţiunea clasică sud-americană, Buenos Aires, dar spaniola mea era la nivel de şcolăriţă; Asia părea, pur şi simplu, prea departe. N-o prea văd des pe mama, dar tot nu îmi plăcea ideea de a fi atât de departe. I-am trimis o

[81] Fortnum&Mason – magazin mare, cu produse de lux, situat în centrul Londrei. (n.red.).

vedere înainte de a pleca din Como, spunându-i că am să călătoresc un timp. M-a întristat puţin faptul că probabil nici nu se aştepta la mai mult decât atât. Ţinând cont că eram de acolo, Europa părea o opţiune mult mai logică, şi exista un singur oraş în care îmi doream să locuiesc: Paris. Îmi petrecusem anul dintre liceu şi facultate acolo, deşi nu prea semănase cu anii sabatici despre care auzisem la facultate. Un şir nesfârşit de servicii de rahat pentru a plăti chiria unei garsoniere oribile dincolo de periferie, învăţând cu greu gramatica franceză după ture de la 2 noaptea, drumuri la Luvru duminica, deşi aş fi preferat să dorm. Sărăcuţa de mine. Dar oraşul îmi intrase pe sub piele într-un mod în care niciun alt loc nu o făcuse şi, imediat ce am putut face ce vreau eu, pentru prima oară în viaţa mea, acolo am mers.

În timp ce organizam totul, am petrecut o săptămână şi ceva la Holiday Inn, pe bulevardul Haussmann, în partea oraşului care îmi plăcea cel mai puţin. Acele străzi late care par mereu prăfuite, anoste, cu clădiri de birouri şi turişti dezamăgiţi şi bătuţi de vânt. Mi-am deschis două conturi bancare, unul personal şi unul de afaceri, şi am cerut o *carte de séjour,* permisul de şedere pe termen lung, totul legal. Nu îmi trebuia o hartă a oraşului pentru a şti unde anume voiam să locuiesc. Peste râu, în al cincilea arondisment, deasupra Pantheonului, pe străzile ce coboară spre Luxembourg. Obişnuiam să merg acolo după ce cutreieram conştiincioasă galeriile, pentru a privi bărbaţii bogaţi jucând tenis în grădina Maria de Medici, sau să stau lângă fântâna unde se cunoscuseră prima oară Sartre şi de Beauvoir. Iubisem cartierul atunci, şi încă îi simt magia, învăluit de aromele familiare de castane coapte şi coajă de copac. Apartamentul pe care l-am găsit era într-o clădire din secolul al XVIII-lea, de pe strada l'Abbeé de l'Epée, lângă strada Saint-Jacques, la etajul doi, cu vedere la o curte pavată, cu o portăreasă îndesată şi care mergea ca o raţă, într-o bluză cu fundă mare în faţă şi pantaloni largi, cu un permanent ţeapăn şi părul galben şi aer de martiră. Cred că l-am ales datorită portăresei, sinceră să fiu, dar apartamentul avea parchet din lemn gălbui, vechi, aşezat în zigzag precum în faimosul tablou[82] al lui Caillebotte[83], o baie imensă, pereţi albi, grinzi pictate deasupra patului, decorate cu motive realizate în roşu aprins şi turcoaz. Am văzut în ghidul meu turistic că Rilke[84] locuise aici.

[82] „Raşchetatorii de parchet" – 1875. (n.red.).

[83] Gustave Caillebotte (1848-1894) – pictor francez, membru al mişcării impresioniste, deşi stilul său era mai apropiat de realism. (n.red.).

[84] Rainer Maria Rilke (1875-1926) – un poet austriac. Pe lângă poezii, a scris povestiri, un roman şi studii privitoare la artă şi cultură. A făcut numeroase traduceri în germană, în special din limba franceză. (n.red.).

Primul lucru pe care l-am cumpărat a fost un Ule Andresson hidos din galeriile Paradise din New York, o pânză de un verde fad cu mâzgăliturі ca nişte fecale într-un colţ. L-am expediat la biroul lui Steve din Guernsey şi i-am trimis un mesaj cu o faţă zâmbitoare care spunea: „Mulţumesc că m-ai ajutat să iau startul". Urmărisem în *FT* rezultatul micii mele escapade pe vasul lui Balenksi: Steve câştigase binişor din asta. Ascunsese afacerea în maniera clasică, crescând dobânda fondului său împreună cu grupul Rivoli, apoi privindu-şi acţiunile scăzând dramatic când bărbatul din Stan le cumpărase. Frumos, şi complet ilegal. Dar Steve nu mi-a răspuns la mesaj; plecase la New York sau Dubai sau Sydney, şi m-a surprins faptul că m-a deranjat puţin acest lucru. Voiam să îi trimit nişte bani lui Dave, singurul meu prieten de sex masculin care nu avea sindromul Asperger[85], dar nu ştiam cum să îi trimit fără să pară suspect. Plus că era supărat pe mine.

Nu puteam să mai las lucrurile aşa. I-am trimis un mesaj ezitant, întrebând ce mai face. Mi-a răspuns prin cuvântul „Bonham", cu semnul exclamării şi o figură zâmbitoare. Fără x, dar ce uşurată m-am simţit. Bonham nu era chiar în top lângă „Primele Două", dar era o casă de licitaţii decentă şi Dave avea din nou un loc de muncă.

Când i-am răspuns, întrebând în mod discret dacă îl pot ajuta cu ceva, mi-a scris „Taxa de mercenar. X". Obişnuia să glumească că ar fi ajuns să lupte în firme private de securitate pe undeva în Somalia, ca mulţi dintre foştii lui tovarăşi de arme, şi că doar piciorul lipsă îl cruţase de acea soartă. Eram încântată, dar surprinsă că mă iertase. Dave era suficient de inteligent cât să înţeleagă că ranchiuna nu era un mod productiv de a-ţi ocupa timpul.

Aşadar, m-am dus la cumpărături. Mai întâi, la Hôtel Drouot pentru un birou din secolul al XVIII-lea, un *bonheur du jour* adevărat, cu un compartiment secret în spate şi căptuşeală din piele de culoarea căpşunilor, apoi la La Maison du Kilim, în Le Marais pentru un covor de Anatolia pătrat în nuanţe de bronz, smarald şi turcoaz, la Artemide pentru veioze şi la Thonet pentru canapea, la *marché aux puces*[86] pentru o *credenza*[87] din lemn de trandafir din secolul al XIX-lea şi o masă de sufragerie art deco. Gentileschi a plătit pentru un Lucio Fontana[88], de vreo jumătate de milion, dar îmi permiteam. Puteam vinde, cu timpul, iar casa mea avea să fie galeria mea. Am găsit un tablou din „şcoala lui Orazio Gentileschi[89]", *Susanna şi bătrânii,* nimic prea special, lucrarea unui ucenic, dar mi-a plăcut spaţiul

[85] Tulburare comportamentală din spectrul autismului. (n.red.).
[86] „Bazar, piaţă de vechituri" – în limba franceză, în original. (n.red.).
[87] „Dulap" – în limba italiană, în original. (n.red.).
[88] Lucio Fontana (1899-1968) – pictor, sculptor şi ceramist italian, fondatorul spaţialismului. (n.red.).
[89] Orazio Lomi Gentileschi (1563-1639) – pictor italian al stilului baroc. (n.red.).

tensionat şi tăcut descris de membrele tinerei îngrozite, chipul malefic al celor doi bătrâni mizerabili ce şopteau peste umărul ei. L-am atârnat pe peretele alb, lângă Fontana şi o schiţă de Cocteau a unui profil negroid cu un peşte în loc de ochi. Le-am şi asigurat, chiar.

M-am gândit să stau pe bară timp de un an, să trăiesc aşa cum visasem mereu. Apoi, dacă lucrurile mergeau bine, puteam începe să cumpăr în mod serios. Într-adevăr, Londra şi Parisul erau foarte apropiate, dar fete frumoase cu iubiţi bogaţi şi indulgenţi se joacă de foarte multe ori de-a patronii de galerii. Asta aveam să susţin dacă ajungea vorba la Casă că Judith Rashleigh intrase în afaceri. Şi chiar voiam să intru în afaceri. Aveam de gând să achiziţionez câteva piese mai puţin scumpe pentru a le expune alături de Fontana, să vizitez târgurile de artă europene pentru a-mi face relaţii, apoi să încep să fiu dealer. Ştiam cum se face şi dacă reuşeam să nu cheltuiesc banii ca nebuna, cu timpul mă puteam gândi să închiriez un spaţiu pentru o galerie, să-mi las răgazul să învăţ, să devin pe cât de sigură cu putinţă că bărbaţii bătrâni vor rămâne în ramele de pe pereţi.

Nu eram deloc plictisită. Pentru început, continuam să îmi iubesc apartamentul. Uneori petreceam vreo zece minute pur şi simplu admirându-l, trecându-mi palmele peste contururile din lemn, urmărind razele soarelui pe jaluzelele mele elegante din pânză, de-a lungul modelului de pe covorul persan. Adoram cum miroase, a ceară de albine şi a lumânări Trudon şi a tutun. Adoram să deschid o sticlă de vin şi să-mi torn în paharul greu, art nouveau, de culoarea jadului, din setul găsit la prăvălia cu vechituri de lângă piaţa de flori. Adoram zgomotul înfundat făcut de uşă când se închidea şi liniştea dinăuntru. Uneori mă făcea atât de fericită că făceam piruete dezbrăcată de-a lungul holului lat, de la baie până în dormitor. Nu că m-aş fi distrat aici. Pentru asta exista ceea ce parizienii numesc *la nuit.*

Adevăratul Paris este un oraş mic, aşezat în interiorul centurii de *autoroute.* Suburbiile, pline de *fonctionnaires* obosiţi şi neprietenoşi, tineri arabi violenţi, nu contează. Ca orice oraş, are triburile sale, dar sunt aranjate frumos precum păpuşile matrioşca, unul înăuntrul altuia, cu ceea ce revistele numesc „cei fericiţi şi puţini" în centru, dar pe mine nu mă interesau petrecerile de fiţe sau copiii bogaţi din Paris *ouest,* eu căutam ceva anume. Ignoram şi anunţurile de pe spatele revistei *Pariscope.* Încercasem de câteva ori, în cursul anului meu sabatic, barurile din subsoluri puţin populate, cu onanişti de vârstă mijlocie şi turişti care căutau senzaţii tari. Nu mă opuneam ideii de a mi-o trage cu oameni urâţi, sunt adepta democraţiei în acest sens, dar acum îmi permiteam să am standarde mai înalte. Aşa că, la început, m-am dus în locurile evidente, Le Baron şi La Maison Blanche, chiar şi în vechiul Queen de pe Champs şi la Cab în Place du Palais Royal, m-am

dus sârguincioasă şi de multe ori până ce bodyguarzii mi-au spus „*Salut, chérie*" şi au ridicat şnururile de la intrare imediat ce mă vedeau. Stăteam şi vorbeam şi beam şi cumpăram cocaină pentru a o da mai departe şi sticle de vodcă proastă de sute de euro, pentru a le împărţi cu DJ-iţe lesbiene şi playboy italieni, concentrându-mă asupra femeilor, mereu asupra femeilor, până ce mesageria noului meu telefon s-a umplut de mesaje stupide şi de sărutări încât expeditorul ar fi putut să creadă că are o nouă prietenă.

Am cunoscut-o pe Yvette la o petrecere privată la Castel, cu băieţi slăbănogi în sacouri de catifea şi modele cu chipuri sfidător de inexpresive. Purta un Stetson alb, dansa pe o banchetă, pentru că, dacă eşti nebuuună, nu poţi dansa pe podea, bând dintr-o sticlă de Jack Daniel's, învârtind un lasou în scârbă în faţa unei mulţimi de homosexuali europeni pofticioşi, codiţele împletite platinate sărind pe ritmuri de Daft Punk. Mi-a plăcut stilul ei, aşa cum îmi plac mereu oamenii care se inventează singuri. I-am oferit o linie de cocaină şi, până la ora 4 dimineaţa, eram cele mai bune prietene. Mi-a făcut apoi cunoştinţă cu gaşca din acea seară: Stéphane, un dealer de droguri care arăta precum un student la filosofie; câteva modele de 1,80 metri din America de Vest care cu siguranţă nu mai erau în Kansas; şi un viconte în pantaloni din piele Harley, care pretindea că este producător de film. Toată lumea era strălucitoare, toată lumea era frumoasă.

Un pic mai târziu, Yvette m-a dus la o altă petrecere într-un penthouse din arondismentul şapte, cu ziduri în *trompe l'œil*[90] şi jaluzele mate care ascundeau răsăritul, cu o mulţime de trupuri ce se înghesuiau în jurul unei mese rotunde acoperite cu cărţi despre artă, mişcându-şi maxilarele, curgându-le nasurile, drogându-se şi vorbind despre Marc Quinn[91], atmosferă tristă, plină de nicotină şi aiureli. O fată s-a ridicat în picioare şi a început să facă un număr de striptease impresionist, ţinându-se de o bară imaginară, trăgând de un petic de şifon Chloé de culoarea piersicii. Câteva mâini, la fel de inexpresive, se jucau pe sânii ei plaţi, răsucind sfârcurile maronii ca pe butoanele unui casetofon vechi.

— Eu plec, i-am spus lui Yvette.

— Ce s-a întâmplat, iubito? Nu e stilul tău?

— Îmi place asta, dar nu în acest fel, am răspuns înclinându-mi capul în direcţia fetei care îşi băga gura uscată în şliţul tipului celui mai apropiat, la fel de neajutorată precum un pui de vampir. Înţelegi?

Yvette a încuviinţat că ştie despre ce vorbesc.

---

[90] *Trompe l'œil* – tehnică artistică utilizată în pictură în scopul creării iluziei de tridimensional. (n.red.).

[91] Marc Quinn (n. 1964) – sculptor englez, care foloseşte pentru operele sale nu numai materiale convenţionale, ci şi sânge congelat, gheaţă şi fecale. (n.red.).

— Sigur, iubito. Fără amatori, nu?

— Fără amatori, exact.

— Sună-mă mâine, te duc într-un loc mai bun.

•

Locul mai bun era o petrecere găzduită de Julien, pe care l-am cunoscut mai târziu la clubul lui, La Lumière. M-am întâlnit cu Yvette în barul de la Lutetia. Era trează, dar puţin agitată. Codiţele, se pare, erau meşe; părul ei blond-alburiu era tuns scurt, în contrast dramatic cu pielea şi cu rochia Lanvin portocalie din colecţia acestui sezon, pe care o asortase cu pantofi Louboutin din piele de piton. Fără bijuterii. M-am uitat mai atent.

— Frumoasă rochie.

— Mango. Nu spune nimănui.

— Nu spun. Te simţi bine?

— O să mă simt într-o clipă. Vrei una? Sunt nişte beta-blocante. Te calmează, te liniştesc.

— Sigur.

Am înghiţit mica pastilă maronie cu cocktailul meu *kir framboise*.

Am întrebat-o dezinteresată cum şi-a petrecut ziua. Era stilistă, mi-a răspuns. Eu i-am zis că lucrez cu tablouri. Niciuna dintre noi nu era interesată cu adevărat, acum că trecuse efectul cocainei, dar era important să facem paşii necesari.

— Şi unde mergem?

— Ţi-am povestit despre Julien? Are un club în centru, dar organizează şi petreceri – puţin mai aparte.

— Sună perfect.

La zece, am luat un taxi spre Montmartre. Am văzut-o privind aparatul de taxat.

— Serile prietenului meu Julien nu sunt chiar ieftine, să ştii, a şoptit agitată.

— Nicio grijă. Eşti invitata mea.

Chipul ei s-a relaxat în mod vizibil. Profitoarea.

Julien ne-a întâmpinat la uşa din stradă a unei case sobre din secolul al XIX-lea. Un bărbat slab compensează faptul că nu este atrăgător îmbrăcând un costum italian cu croială *slim* şi pantofi Aubercy lucioşi precum oglinda, cu vârful ascuţit, mult prea şic pentru a fi altfel decât ieftini. Yvette ne-a făcut cunoştinţă, şi am băgat mâna în geantă, dar el ne-a făcut semn cu mâna să intrăm în curtea interioară spunând „Mai târziu, dragă, mai târziu”. Înăuntru, felinare din sticlă colorată şi calorifere electrice făceau atmosfera plăcută în ciuda răcorii de aprilie. Tocurile mele s-au prins în ceva; m-am uitat şi am văzut că mergeam pe un covor persan. Au fost aduse şezlonguri şi

fotolii grele de mahon, plante ornamentale şi măsuţe din bronz, pentru a da senzaţia unei sufragerii în aer liber. O tânără apatică, purtând o rochie neagră şi lungă, cânta la harpă. Arăta ca decorul dintr-un roman burghez din era victoriană, cu excepţia chelneriţelor, care plimbau tăvi cu vin Sauternes cu gheaţă şi pateuri de *foie gras,* purtând doar nişte cizme negre încheiate cu nasturi, mănuşi din satin negre şi lungi, şi pălării din paie cu panglici groase negre. Vreo treizeci de persoane fumau şi discutau în lumina caldă a unor felinare Fortuny sofisticate, femeile în rochii simple şi elegante de cocktail, iar bărbaţii în costume închise la culoare.

— Wow, i-am spus lui Yvette, şi vorbeam serios.

Ea mi-a răspuns cu un zâmbet sincer.

— Îţi place?

— Foarte mult. Mulţumesc că m-ai adus.

— Aşadar… peste un timp o să luăm cina, după care…?

— După care, i-am întors eu zâmbetul.

Yvette a salutat câteva persoane şi mi-a făcut şi mie cunoştinţă. Femeile au folosit *vous*-ul de politeţe; bărbaţii s-au aplecat să ne sărute mâna scrupulos. Aici nu era nimic din discuţiile despre statut de pe vasul lui Balenski: dacă meseria lui Yvette nu era cea declarată, nu conta. Frumuseţea era suficientă şi, dacă nu ar fi fost zonele obscure, nu ar fi existat frumuseţe. Puteam la fel de bine să fim la o nuntă de modă veche din înalta societate, mâncând pateuri şi discutând, dacă nu ar fi fost privirile încrezătoare schimbate între oaspeţi, radarul ce bâzâia a sex. Una dintre chelneriţe a bătut un gong mic anunţând cina, şi am mărşăluit ascultători înăuntru, printr-un antreu, către scări. Julien şi-a făcut apariţia din nou: „Doamnelor, mergeţi sus, vă rog, domnilor către dreapta, pe acolo. Cina se serveşte în cincisprezece minute."

Am urmărit tocurile lui Yvette în sus pe scări, către o cameră mare cu mese cu oglinzi şi lumini puternice, prezidate de o altă femeie în negru, cu un aer serios, cu gura plină de ace de siguranţă. „Lucrează la Chanel", a şoptit Yvette: *les mains,* artizanii care cos manual mărgelele şi penele pe haine. În jurul nostru, femeile se dezbrăcau, împăturindu-şi hainele pentru a scoate la iveală lenjerii scumpe din dantelă de culoarea cafelei sau din mătase fucsia, şi îmbrăcându-se cu chimonouri grele, cu broderii fine. Aerul era apăsător din cauza amestecului de parfumuri. În timp ce fiecare femeie îşi lega roba, „*le main*" se agita cu un coş. Femeile păreau înalte şi de pe altă planetă, mult mai înalte decât ea, cu pantofii lor cu tocuri înalte, ca nişte creaturi dintr-o altă specie, probabil exact modul în care şi trebuia să ne simţim. Şoptind şi evaluându-şi vecinele, femeile şi-au prins pe chimonouri câte o cocardă, câte o floare în coc sau pe colier, un lanţ cu pene în jurul

taliei. După ce m-a studiat atent, a căutat prin coş şi a scos o gardenie superbă din mătase albă, care părea atât de adevărată, încât am vrut să o miros.

— Aplecaţi-vă.

Mi-am aplecat capul şi am simţit degetele ei desfăcându-mi şi refăcându-mi cocul simplu.

— Nimic sofisticat pentru dumneavoastră, *mademoiselle. Très simple.* Da, aşa.

A făcut un pas în spate, a pus încă o agrafă, apoi a scos-o.

— Foarte bine.

După ce a trecut la altcineva, m-am aşezat la una dintre mese. Aveam părul ridicat, cu floarea prinsă ca în buchet. Mi se dăduse un chimonou auriu-închis cu broderie albă şi albastră cobalt, cusăturile din mătase redând strălucirea pală a petalelor. Masa arăta ca o vitrină de la Sephora, toate felurile de creme şi de cosmetice. Am luat un disc demachiant şi mi-am şters machiajul, care era prea modern pentru acest decor, înlocuindu-l cu un ruj roşu-închis. Arătam ciudat, de parcă aş fi fost redesenată de Ingres[92], şi, privind în jur, mi-am dat seama că şi celelalte femei erau schimbate. Yvette purta o rochie de un roşu stacojiu, cu mâneci largi până la coate, ambele braţe având filigrane cu lanţuri aurii intercalate cu piele şi pene de păun, precum curelele care prind ghearele unui vultur. Femeia scundă a bătut din palme, deşi în cameră era ciudat de linişte, fără chicotelile şi exclamaţiile care apar, de obicei, când femeile se îmbracă împreună.

— *Allez, mesdames.*

Vocea ei era fermă de parcă am fi fost un grup de şcolăriţe conduse printr-un muzeu.

Tivuri grele şi tocuri chinuitoare măturau şi zgâriau parchetul. Am traversat holul către nişte uşi duble, zgomotul vag indicând faptul că bărbaţii erau deja înăuntru. Camera era luminată de lumânări, iar mese mici erau aşezate între canapele şi scaune joase. Bărbaţii care ne aşteptau erau îmbrăcaţi în pijamale negre groase din mătase, cu bluze cu fireturi, strălucirea din ţesătura materialului scoţând în evidenţă cămăşile lor apretate. Lumina lumânărilor se reflecta pe câte un set de butoni sau pe un ceas subţire auriu, câte o monogramă brodată se zărea sub o batistă de mătase elegantă. Ar fi părut caraghios, ciudat chiar, dacă detaliile nu ar fi fost atât de perfecte, iar eu am rămas hipnotizată, cu pulsul încet şi profund. Yvette a fost condusă deoparte de către un bărbat cu o pană de păun prinsă

[92] Jean Auguste Dominique Ingres (1780-1867) – pictor francez neoclasic. Deşi se încadra în tradiţia pictorilor istorici, spre sfârşitul vieţii sale, recunoaşterea sa generală a venit din aprecierea portretelor sale, atât desenate cât şi pictate. (n.red.).

la butonieră; m-am uitat în sus şi am văzut un bărbat apropiindu-se de mine, având o gardenie albă ca a mea prinsă în piept.

— Deci aşa merg lucrurile?

— Cât timp mâncăm, da. După aceea poţi alege. *Bonsoir.*

— *Bonsoir.*

Era înalt şi slab, deşi corpul lui părea mai tânăr decât chipul destul de dur şi ridat, cu păr grizonant dat pe spate şi o frunte înaltă şi lată, ochi cu pleoape grele, precum un sfânt bizantin. M-a condus către o canapea, a aşteptat în timp ce m-am aşezat şi mi-a oferit un pahar de cristal cu vin alb, limpede şi aspru. Formalitatea era perfidă, dar îmi plăcea coregrafia. Julien aprecia în mod clar plăcerea anticipării. Chelneriţele mai mult dezbrăcate au apărut din nou, aducând farfurii mici pline cu gustări: homar, felii subţiri din piept de raţă în sos de miere şi ghimbir, biscuiţi cu zmeură şi căpşuni. Mâncare rafinată, nimic care să ne sature.

— Fructele roşii dau un gust extraordinar sexului, a remarcat partenerul meu de cină.

— Ştiu.

Se făcea conversaţie în şoaptă, dar, în general, oamenii priveau şi beau, ochii lor plimbându-se de la unul la altul, la mişcările rapide ale chelneriţelor, care aveau trupuri de dansatoare, slabe, dar bine lucrate, cu pulpele tonifiate deasupra cizmelor strâmte. Tura de noapte pentru un *corps de ballet*? Am zărit-o pe Yvette în partea cealaltă a camerei, mâncând smochine umplute cu migdale, cu o furculiţă de argint ascuţită, stând întinsă precum un şarpe, o coapsă ciocolatie zărindu-i-se între mătăsurile roşii. Chelneriţele se plimbau solemn prin cameră şi stingeau lumânările, în urma lor rămânând un nor cu miros de ceară, şi, în acest timp, am simţit mâna bărbatului masându-mi şi mângâindu-mi coapsa, fără nicio grabă, apoi o tensiune între picioare. Fetele împărţeau tăvi lăcuite cu prezervative, sticluţe de cristal cu ulei monoi, lubrifiant pus în bomboniere. Unele dintre cupluri se sărutau, fericiţi cu partenerii desemnaţi, alţii se ridicau politicos pentru a-şi găsi prada aleasă mai devreme. Halatul lui Yvette era complet desfăcut, iar capul partenerului, băgat între picioarele ei. I-am întâlnit privirea, iar ea a zâmbit elegant, înainte de a-şi lăsa capul să-i cadă pe perne, cu mişcarea plină de extaz a unui drogat ce şi-a luat doza.

Mâinile Sfântului mi-au ajuns la sex. S-a oprit, mi-a desfăcut chimonoul şi şi-a trecut degetele peste sânii mei, ciupind uşor sfârcurile. M-am gândit la săraca fată de aseară, pierdută în cocaină şi bâjbâind prin *penthouse.*

— Îţi place asta?

— Da. Îmi place.

Îmi plăcea. Mi-au plăcut mâinile lui alunecând pe corpul meu, uşor precum apa. Mi-a plăcut gura lui când mi-a atins clavicula cu limba, apoi stomacul, apoi labiile sexului, schimbând atingerile uşoare cu lingeri ferme, ude, penetrante. Mi-am deschis picioarele mai larg.

— Mai adânc.

S-a mişcat astfel încât să stea în genunchi pe podea, mângâindu-mă cu o mână, cu privirea aţintită asupra labiilor desfăcute ale sexului meu. A băgat un deget în mine, două, apoi trei, deschizându-mă complet, limba lui lingându-mi clitorisul. Am închis ochii, dar nu era de ajuns, voiam mai mult.

— Ai un prieten?

— Desigur. Vino cu mine.

Ne-am ridicat, m-a luat de mână şi s-a uitat în jur. Camera era plină de trupuri, încolăcite, gemete de plăcere şi dorinţe înăbuşite de piele. A dat din cap spre un bărbat ce era încălecat de o brunetă cu pielea de culoarea vaniliei; a ridicat-o de pe el şi gura ei a căutat-o pe cea a femeii de alături, o blondă, părul lor împletindu-se în timp ce se sărutau, mâinile întinzându-se spre un alt bărbat care şi-a dat sacoul jos în timp ce se strecura între ele.

Chiar şi în lumina slabă, prietenul Sfântului era cam obosit, tinerel, dar palid, cămaşa lui cu iniţiale puţin întinsă peste un început de burtă.

— *Mademoiselle* are nevoie de puţin ajutor.

Dacă nu aş fi fost atât de încinsă, aş fi râs atunci. Când aveau de gând să renunţe la falsele maniere de *fin de siècle*?

M-a luat de cealaltă mână şi am mers atentă ca tocurile mele să nu străpungă fusta chimonoului în timp ce m-au condus către un budoar mic, slab luminat, cu un divan jos, un candelabru cu un braţ. Un arzător de esenţe emana un parfum intens de scorţişoară şi de mosc, din tavan atârnau cordoane din piele precum lianele. Am întins mâna spre una, am prins-o cu ambele palme, simţindu-mi picioarele, sânii tensionaţi şi sensibili pe mătasea rece, ştiind că sunt frumoasă, ştiind că sunt puternică. Am încuviinţat către Sfânt şi s-a poziţionat în spatele meu, şi-a pus prezervativul, apoi a intrat în mine, mâini frumoase şi ferme ţinându-mă de fese în timp ce se proptea în mine cu putere.

— Îţi place asta?

Am încuviinţat către Sfânt, mi-am dus mâna la clitoris, am închis ochii şi m-am pierdut în timp ce el pistona în mine. Mâinile celui de-al doilea bărbat îmi mângâiau spatele, interiorul coapselor. Mi-am strâns muşchii sexului, apăsând cu degetul pe clitoris, valuri de plăcere roşii şi negre în adâncul meu, mai adânc, mai tare. Mi-am dat drumul, înfigându-mi şoldurile pe membrul lui, şi am simţit umflătura orgasmului lui înainte ca ei să facă schimb de locuri.

— Mai vrei să ne-o tragem?

— Sigur că da.

— Cum te numeşti?

— Nu am nume.

— Vreau să ţi-o trag în fund. Pot?

Sfântul era întins, sprijinit într-un cot. A întins o bomboniera cu lubrifiant şi s-a ridicat, privind cu poftă.

— Fă-o.

Am inspirat adânc şi mi-am muşcat buza, pregătindu-mă pentru primul junghi scurt de durere. Era o frumuseţe, în mod evident mândru de comoara neaşteptată, şi a alunecat înăuntru cu experienţă, fără să se retragă până ce nu a intrat complet, degetele lui penetrând adânc în sexul meu până au ajuns pe peretele de carne ce le separa de mădularul lui. Am gemut puţin, m-am împins în el şi am început să mă mişc, răspunzând presiunii. Mă simţeam plină la refuz. Voiam să mă facă să îmi dau drumul până să o facă el. Adoram asta. Ador să fiu explorată adânc de un mădular tare; îmi place şi mai mult fără prezervativ în fund, balsamul spermei după acea primă deschidere a găurii. M-a plesnit tare peste fese cu podul palmei.

— Din nou.

Am simţit cum sângele se concentrează acolo, intensificarea delicioasă a sensibilităţii.

A ştiut ce voiam, a făcut-o din nou, cu mai multă putere de data asta, aşa că m-am balansat şi m-am întors ţinându-mă de şnururile din piele.

— Aşa?

— Da. Da, asta e ceea ce…

Lovitura a apărut parcă de nicăieri, un pumn de boxer în maxilar. Am simţit cum îmi tremurau pleoapele.

— Şi aşa?

— Mulţumesc.

— Desfă picioarele mai mult, ce fată cuminte, exact aşa.

Părul îmi atârna pe spate; l-a prins într-un nod în pumnul lui, trăgându-mi capul pe spate, smucind în timp ce îşi băga membrul în mine, astfel încât simţeam că îmi ajunge până în gât. Era fantastic. Am băgat două degete în mine, simţind capul umflat prin peretele cărnii mele. A pistonat în mine până mi-am dat drumul, o dată, de două ori, de trei ori. Transpiram, fără vlagă, precum o păpuşă de cârpă. M-a împins în faţă şi a prins şnururile de braţele mele, legându-mă, trăgându-mi-o în acest timp. Mi-a ridicat coapsele în jurul taliei lui groase, un braţ strâns în jurul coastelor mele, ca să fiu suspendată deasupra lui, unghiul ducându-l şi mai adânc în mine. Nu îmi puteam ţine degetele departe de clitoris; acum nici nu mai număram.

Icneam, mârâiam, voiam ca el să îşi dea drumul, să mă umple, dar apoi i-am simţit mâinile desfăcând şnururile de pe braţele mele, şi m-a lăsat jos, cu picioarele depărtate, pe divan, unde Sfântul aştepta pe spate, din nou gata de acţiune. A ieşit din mine. Eram udă leoarcă, atât de udă încât Sfântul a intrat în mine atât de rapid şi de adânc încât am gemut, apoi m-am lăsat pe spate şi am găsit punctul G, călărindu-l cu chipul aplecat sub perdeaua de păr, vocea prietenului său şoptindu-mi ritmic în ureche da, aşa, aşa, scumpo, ia mădularul acela, ia-l în tine, până ce mi-am dat drumul, în timp ce îl simţeam tresărind şi explodând în mine, şi m-am dat la o parte de pe el, acoperită de transpiraţie pe sub halat. Prietenul şi-a întins mâna peste noi, după un pahar, şi-a umplut gura cu vin, m-a tras spre el ca să-l pot suge dintre buzele lui, răcoarea sa ajungându-mi până în plămâni. Am luat trei ţigări dintr-o cutie care apăruse pe o măsuţă şi am aprins câte una pentru fiecare. Prietenul mi-a luat mâna, întorcând-o până ce încheietura mea a fost expusă pentru a fi sărutată, apoi a plecat în sufragerie. M-am odihnit pe pieptul Sfântului în timp ce fumam, mâna lui jucându-se uşor pe gâtul meu. Mă simţeam extraordinar, parcă aveam aur topit pe dinăuntru. A luat mucurile de ţigară şi s-a aplecat pentru a le stinge, dându-mi drumul. L-am sărutat uşor pe colţul gurii, simţind mirosul de tutun proaspăt, mi-am aranjat părul, am prins la loc floarea care căzuse.

— *Ça a été*[93]?

M-am aplecat din nou, mi-am apropiat gura de urechea lui.

— Mulţumesc. Ai fost al dracului de bun. Dar acum sunt ocupată.

— Sigur, dragă. Distrează-te.

Aşa am făcut. Până m-am simţit – care era cuvântul potrivit? Epuizată. Când Yvette şi cu mine am ieşit de mână în stradă, câteva ore mai târziu şi cu o mie de euro mai sărace, am simţit un fior de afecţiune blândă pentru ea, gratitudine pentru faptul că îmi oferise exact ce îmi dorisem. Aveam cartea de vizită a lui Julien în geantă, alături de floarea mototolită.

— Putem merge spre bulevard, să căutăm un taxi.

— Cred că voi lua metroul. Circulă încă.

Eram treze şi ciudat de politicoase, de parcă tot ce ne văzusem făcând fusese un vis îndepărtat. Voiam să fac ceva pentru ea.

— Îţi împrumut eu banii. Îmi pare rău că nu am bancnote mai mici. Îmi poţi aduce restul altă dată.

I-am îndesat în mână o bancnotă mototolită de 500 de euro. Clopotele de la Sacré-Coeur au bătut ora trei. Am trecut pe lângă o *boulangerie*[94]

[93] „Gata?" – în limba franceză, în original. (n.red.).

[94] „Brutărie" – în limba franceză, în original. (n.red.).

inundată de lumină galbenă şi mirosul puternic de unt şi făină când cuptoarele au fost pornite.

— Dă-ţi jos pantofii.

— *Ce*?

M-am uitat repede la uşă, am luat câteva *pains au chocolat* şi le-am aruncat în geantă.

— Micul dejun. Fugi.

Am alergat desculţe spre Rochechouart, ajutate de pantă, până când nu ne-am mai putut opri, Yvette a început să râdă, apoi şi eu, rochiile noastre fâlfâind în jurul genunchilor, până ce alergatul şi râsul s-au contopit, şi undeva, deasupra noastră, un bărbat ne-a întrebat ce se întâmplă, ceea ce ne-a făcut să râdem şi să alergăm şi mai tare, până ne-am ţinut una pe cealaltă pentru a ne opri la marginea drumului, gâfâind şi frecându-ne la ochi. Canalul era plin cu apă violet; ne-am aşezat pe bordură cu picioarele care ne dureau răcorindu-se fericite în râul murdar şi am îndesat în gură câte o bucată de cocă fierbinte cu ciocolată, bolborosind şi înghiţind, lingând untul de pe palme.

22.

L-am văzut prima oară câteva luni mai târziu, la cafeneaua din colţul pieţei din faţa Pantheonului. Din prima clipă în care i-am întâlnit privirea, am simţit ceva ciudat. Nu exista niciun motiv pentru asta; era doar încă un client dintr-un local plăcut parizian. Pe timpul verii călduroase din oraş, îmi făcusem obiceiul să încep ziua aici, după turele de alergat din Luxembourg şi un duş; era la scurtă distanţă de strada l'Abbé de l'Epée, cu vedere fantastică spre monumentul din dreapta şi spre grădinile din stânga. Era mereu plin de studenţi, învăluiţi într-o ceaţă de Marlboro Lights pe terasa de fumători, nu genul hipster, ci boemi burghezi din arondismentele şase şi şapte, averea lor reflectându-se subtil în tenul deschis, gulerele întoarse, părul lucios prins cu eşarfe vintage Hermès. Îmi făcea mereu plăcere cât de bine mă integram, deşi nu le-am vorbit niciodată. De câteva ori, unul dintre tipi m-a salutat dând din cap, şi am schimbat câteva saluturi cu unele dintre fete, dar asta era tot. Nu aş fi putut avea genul acesta de prieteni, nici dacă mi-aş fi dorit.

Când eşti un nimeni de nicăieri este bine să îţi vezi lungul nasului. Copiii bogaţi pot avea o viaţă de boemi, dar bogăţia are tentacule lungi – se ţes într-o plasă de protecţie care poate deveni şi o capcană pentru cei nepregătiţi. Copiii bogaţi au familii şi relaţii, pun întrebări, pentru că lumea

lor funcţionează prin abilitatea de a localiza oameni. Nu mă puteam expune la aşa ceva. Oricum, am comandat *grand crème*[95] şi *orange presse*[96] şi după o vreme chelnerul le-a adus fără să mă mai întrebe, cu acea eficienţă familiară pariziană care m-a făcut din nou să simt, în mod plăcut, că locul meu este aici. De obicei, iau cu mine câteva cataloage de licitaţii, şi revista *Periscope* pentru a mă pune la curent cu expoziţii şi vizionări private şi *Le Monde* pentru conversaţie. În caz că aveam vreodată nevoie să fac conversaţie. Evident, în fiecare zi citeam presa on-line pentru siguranţă.

Nu a ieşit imediat în evidenţă din mulţimea de la primele ore; cred că este posibil să fi trecut câteva zile până l-am observat. Dar, din nou, când l-am observat, am simţit o tensiune în corp, care, mi-am dat seama, era demult acolo. Nu un avocat sau un bancher ferchezuit, ci unul dintre acei afacerişti francezi îmbrăcaţi cu stângăcie, ale căror sacouri sunt mereu prea pătrăţoase, cravatele prea colorate pentru o naţiune cu o reputaţie pentru eleganţă. Un funcţionar sau un manager de nivel mediu sau aşa ceva. Cămaşa lui albastră avea o monogramă peste burta nesănătos de mare ce părea recent dobândită, grăsimea unui bărbat activ care este prea ocupat sau neiubit pentru a-i mai păsa, dar cămăşile în sine erau ieftine, cu nasturi în loc de butoni, iniţialele decolorate la o curăţătorie, probabil. Am început să îl urmăresc. Fără verighetă, pantofi urâţi, de obicei cu un exemplar din *Le Figaro.* Comanda un espresso dublu care era servit cu un pahar de apă pe care nu îl bea niciodată. Arăta ca şi cum respiraţia lui ar fi fost uscată. Cât timp mi-a luat să îmi dau seama că mă urmărea?

La început, m-am gândit că, pur şi simplu, mă place. Nu i-am dat de înţeles cu privirea sau cu vreun salut politicos că ştiam: nu era genul meu sub nicio formă. Apoi m-am gândit că poate făcuse o pasiune pentru mine – îl găseam acolo ori de câte ori ajungeam eu şi stătea la masă până fumam ţigara de după micul dejun, apoi îmi strângeam lucrurile şi lăsam şase euro cincizeci pe farfurioară. Am început să mă uit peste umăr în timp ce ieşeam şi mă întorceam imediat spre piaţă. Privirea lui era mereu aţintită asupra mea, peste ziarul lui împăturit. Aşa că m-am speriat. I-am făcut o poză cu mobilul în timp ce mă prefăceam că vorbesc la telefon şi am analizat-o. Încă îmi spuneam că este doar o măsură de precauţie. Nimic. O faţă insipidă, în niciun caz o persoană pe care să o recunosc. Doar un ţăcănit melancolic de vârstă mijlocie, îndrăgostit de o fată cu părul fluturând în vânt şi gusturi alese în privinţa ziarelor.

[95] Cafea espresso mare, cu lapte – în limba franceză, în original. (n.red.).
[96] „Suc de portocale" – în limba franceză, în original. (n.red.).

Mi-am dat seama că mă urmărește într-o seară când am mers la magazinul arab, din colțul străzii mele, după țigări, și l-am văzut în stația de autobuz mai jos pe bulevard, tot citind din nenorocitul lui de ziar. Am încercat să îmi spun că este o coincidență – doar era Parisul, până la urmă, un oraș de cartiere unde fiecare îi recunoștea pe ceilalți în *quartier*-ul său. Ar fi putut la fel de bine să locuiască prin zonă, într-o garsonieră de 23 de metri pătrați, cu un televizor enorm cu ecran plat și pozele cu copiii, așezate după divorț pe un raft de la Ikea. Dar am știut. În acea clipă scurtă și desăvârșită de înțelegere, monștrii m-au atacat, râzând și bolborosind, ciupindu-mă de carnea rece cu degetele lor boante. M-a văzut și în direcția privirii lui am zărit zidurile pe care le construisem cu atâta grijă în jurul vieții mele prăbușindu-se, rezistența lor spulberându-se în aer.

M-am simțit cumplit, parcă eram vânată. Aveam un imbold nebunesc să merg rapid în jos pe trotuar și să îl împing în fața mașinilor. Evident că nu am făcut-o. Am intrat în magazin și am tras de timp, cumpărând câteva lucruri de care nu aveam nevoie, detergenți lichizi, gumă de mestecat, un pachet de lavete textile, nu m-am grăbit să găsesc banii, întrebându-l cât este ceasul pe fiul amabil și îmbrăcat în geacă din piele al proprietarilor. Când m-am uitat în jos pe stradă, în timp ce plecam, un autobuz tocmai pleca din stație, dar el era tot acolo. Poate se întâlnea cu cineva și aștepta? Nu. Mă aștepta doar pe mine. Am încercat să respir normal, dar nu m-am putut abține să nu mă uit în jur în timp ce apăsam butoanele codului la ușă. I-am spus „*Bonsoir*" portăresei, deși tocmai ce făcusem asta când ieșisem, doar pentru a-i transmite lui că mai era o persoană acolo, în caz că era în spatele meu, în lumina palidă a apusului. Am intrat în apartament, am lăsat jos sacoșa subțire din plastic și m-am sprijinit de perete. Nu am aprins lumina. Oricine ar fi fost, avea vreo importanță? Puteam lua un taxi spre aeroport chiar în acel moment.

În fiecare zi, după ce verificam pe laptop presa internațională, verificam geanta, una simplă din piele pe care o cumpărasem de la un vânzător ambulant tunisian. Cinci mii de euro cash, aceeași sumă în dolari americani, schimbați cu grijă în sume mici, în zona turistică din Cartierul Latin, făcuți sul și puși în șosete sport. Câteva schimburi de haine, cosmetice, câteva cărți, un Rolex în cutie și câțiva cercei de aur de prost gust, în caz că ajungeam undeva unde banii nu mă puteau ajuta, fotocopii ale documentelor mele și ale actelor tablourilor. În niciun caz o trusă a fugarului profesionist, dar mă gândeam că era suficient.

Dar aveam o senzație îngrozitoare că indiferent către ce destinație aș fi luat bilet, m-aș fi întors în timp ce semnalele pentru centurile de siguranță erau pornite și l-aș vedea, stând lângă mine. „Oprește-te." Asta era o

nebunie, o prostie. Dacă mă urmărea, era din cauză că voia ceva. Întotdeauna, dorința și lipsa. „Găsește spațiul dintre ele, Judith." Am scos telefonul și m-am uitat din nou la poza lui, răscolindu-mi amintirile, având o excelentă memorie a chipurilor. Tot nimic. Mi-am pus un coniac bun, am început să fumez o țigară. Telefonul a clipit prostește spre mine, enervant. Pe cine să suni, când ești singură în noapte? Pe nimeni.

Sunetul soneriei din stradă a fost atât de puternic, de parcă firele sale ar fi fost conectate direct la tendoanele mele. Am stins țigara, am pus paharul pe podea cu grijă și m-am târât spre fereastră. Unul dintre lucrurile pe care le adoram la apartament erau ferestrele cu glafuri interioare în zidurile groase din secolul al XVIII-lea; acum m-am întors pe perne, mijind ochii și privind jos în curte, încercând să zăresc ceva fără să-mi observe silueta. Soneria a sunat din nou. Am avut timp să număr până la zece înainte să simt, mai mult decât să aud, pulsul electric de joasă intensitate al butonului din hol. Ușa a scos un clic și s-a deschis greoaie. Intrase. I-am văzut silueta la intrarea în hol, desenată de razele de lumină revărsate din televizorul portăresei. Mi-a fost imposibil să aflu ce spunea. Apoi am văzut-o pe portăreasă ridicându-se din scaunul ei confortabil cu nemulțumire galică tipică, trecând de ușa holului și traversând curtea interioară spre trepte. Mi-am ținut respirația. A urcat cu greu scările; am auzit-o bombănind în portugheză. A sunat la ușa mea. Stăteam la fel de încordată precum o pisică înainte să atace. A sunat încă o dată, apoi corpul ei greoi în încălțările largi Dr. Scholl s-a îndepărtat, balustrada scârțâind, și s-a reîntors în holul unde o aștepta el. Am văzut-o dând din mână cu dispreț, dând din cap. El a pășit înapoi în curte, atent să meargă pe sub lumina de veghe pentru a nu-i vedea chipul. Dar l-am simțit privind. A spus portăresei „*Merci, madame*", a apăsat pe butonul luminat pentru a ieși pe ușa spre stradă și apoi a plecat.

Mi-a luat ceva timp să pot sta în picioare. Mă simțeam ca o femeie bătrână. Am închis ușa de la baie înainte de a aprinde lumina și am făcut un duș lung, cât de fierbinte am putut suporta, trecând mecanic prin etapele care implicau săpun, spălat, ulei de curățare, gel de față, exfoliant, șampon, balsam. M-am ras pe picioare și la subraț, am aplicat o mască hidratantă, am petrecut câteva minute dându-mă cu cremă de corp, cu monoi pe zonele importante, deodorant, parfum. M-am machiat: cremă de bază, fond de ten, anticearcăn, pudră, fard de obraji, fard de ochi, tuș, mascara, mi-am lăsat capul în jos și mi-am uscat părul. Nimic din toate astea nu mi-a oprit mâinile din tremurat, dar m-am calmat suficient cât să gândesc. Am ales o rochie scurtă, ușor evazată, gri, de la APC, ciorapi negri cu jartieră, botine, o eșarfă, cercei cu diamante, trendul Vuitton. Am sunat la Taxi Bleus, am băut un pahar de apă în timp ce m-au pus pe așteptare, am comandat o mașină, am

închis uşa, am băgat cheile în geantă şi m-am întors să verific dacă uşa este închisă.

Portăreasa era încă acaparată de telenovela ei braziliană. O femeie cu sâni neverosimil de sculptaţi şi fese îndesate într-un costum business ridicol ţipa în portugheză la un bărbat cu mustaţă care părea vinovat. De câte ori ţipa, puteai vedea platoul de filmare cum tremură.

— Scuzaţi-mă, *madame*? Îmi pare foarte rău că vă deranjez, dar am primit cumva vreun mesaj?

Mă vizitase cineva, un bărbat, nu şi-a dat numele, la ce erau bune telefoanele acelea mobile, ar fi vrut portăreasa să ştie, dacă deranjezi lumea seara, nu, niciun mesaj, dar întrebase de mine folosindu-mi numele, *mademoiselle* Rashleigh, că doar portăreasa nu avea ceva mai bun de făcut decât să urce şi să coboare scări seara, sigur nu îmi lăsase mesaje, nu a spus dacă mai revine, dar, dacă o face, mă roagă să o caute direct pe *mademoiselle,* aşa stau lucrurile, nu, oamenii nu mai au maniere. Şi tot aşa, până mi-am cerut scuze şi am fost de acord cu ea de suficient de multe ori încât s-a mai liniştit şi am căzut de acord că oamenii sunt nepăsători, mai ales în privinţa şoldului cu probleme al portăresei, până ce taximetristul a claxonat din stradă pierzându-şi răbdarea, iar eu am plecat într-o ploaie de „*vous*" şi de bună înţelegere.

•

Era devreme încă, abia după miezul nopţii, când am ajuns pe strada Thérèse. Mersesem singură în club de câteva ori de la acea petrecere de pomină, şi îmi plăcea cum funcţionau lucrurile. Politica de intrare a lui Julien era democratică, deşi comercială, echilibrând cele două puteri care contau în viaţa de noapte: banii şi frumuseţea. Cu cât erai mai frumos, cu atât plăteai mai puţin, deşi nota de plată discretă oferită clienţilor la plecare era oricum usturătoare. Preţul mare cumpăra discreţia: La Lumière era cunoscut ca fiind frecventat de nişte personalităţi surprinzător de respectabile, deşi în ciuda, sau datorită notorietăţii clubului, nu se aflau niciodată jurnalişti la pândă în faţa uşii simple şi negre. Interiorul era cu totul diferit. După ce am mers jos la bar şi am comandat un coniac oribil (coniacul este mereu oribil în astfel de locuri), am observat că banchetele fuseseră tapiţate cu imprimeu de zebră, şi m-am întrebat, aşa cum o făceam de obicei, care lucru era primul: decorul sau instinctul? Oare sunt europenii programaţi să asocieze animal-printul şi vopseaua roşie şi pielea neagră cu sexul sau o fac doar din obişnuinţă? Deşi nu-ţi prea poţi imagina un club de *partouze*[97] decorat în culori neutre, de bun-gust.

[97] „Sex în grup" – în limba franceză, în original. (n.red.).

Nu l-am văzut pe Julien la bar, aşa că m-am dat jos de pe scaun şi am traversat ringul de dans către camera întunecată. Pe divane erau deja câteva grupuri. O brunetă subţirică era implicată într-o partidă cu trei bărbaţi, având unul în gură, unul în spate, unul sub ea, gâfâitul plăcerii ei răsunând între pereţii lucioşi. Şoaptele şi gemetele erau decente, însă, discrete; clientela de aici era preocupată de acţiune, nu de a se da în spectacol. Un bărbat tânăr, foarte tânăr, mă privea entuziasmat, părul de culoarea cafelei căzându-i peste linia îngustă a maxilarului. Poate sud-american? Nu m-ar fi deranjat, dar în seara aceasta nu aveam timp. Am dat din cap cu părere de rău şi am traversat coridorul, trecând de cabinele individuale pentru schimbat, cu uşile lor scunde, negre şi lăcuite ascunzând duşul, oglinda şi cosmeticele „Acqua di Parma" din interior. L-am găsit pe Julien în bar. A încuviinţat în semn de recunoaştere când m-am apropiat de el.

— Nu rămân jos, i-am explicat. Aveţi o clipă liberă? Aş vrea să vorbesc cu dumneavoastră.

Julien a părut uimit şi puţin jignit. Nu era formula uzuală de interacţiune. Dar am observat că nu a părut surprins. L-am urmat sus către holul mic cu draperii din catifea. M-am aplecat peste tejghea, lăsându-l să vadă bancnotele de 500 de euro strânse în mâna mea acoperită de mănuşa neagră.

— Îmi pare rău că vă deranjez – era în mod evident seara scuzelor –, dar trebuie să ştiu: m-a căutat cineva aici? Un bărbat? Este foarte important.

Julien nu s-a grăbit să îmi răspundă, bucurându-se de atenţia mea.

— Da, *mademoiselle* Lauren. V-a căutat un bărbat. Avea o poză.

— O poză?

— Da, cu *mademoiselle* şi încă o tânără domnişoară.

— Cum arăta cealaltă?

— Nu aş putea spune, *mademoiselle.*

I-am întins o bancnotă.

— Poate că avea un păr neobişnuit. Roşu?

Leanne. La dracu'. Sigur era Leanne.

— Iar bărbatul? I-aţi spus că mă cunoaşteţi?

Julien privea a doua bancnotă. Am strâns puţin pumnul.

— *Madeмoiselle,* sigur că i-am spus că nu v-am văzut niciodată în viaţa mea.

— A mai spus ceva? Orice altceva?

— Nu. Nimic. A fost foarte politicos.

I-am dat banii, pe care i-a pus în buzunar privindu-mă în ochi.

— Vreţi să îmi lăsaţi un număr de telefon? Vă pot spune dacă mai vine pe aici.

Mă întrebam pe cine încerca Julien să prostească. Mă întrebam câți bani îi dăduse tipul. Dinspre subsol se auzea muzică, sunetul tocurilor unei femei ce traversa podeaua. Acolo jos era atât de ușor să le permiți oamenilor să vadă cine ești cu adevărat – exact asta făcea totul atât de straniu de delicat. Și eu, și Julien știam la fel de bine asta. El făcea afaceri cu diferența dintre cele două lumi. Nu îi puteam reproșa dorința de bani.

— Nu, nu, mulțumesc. Poate ne mai vedem.

— Este mereu o plăcere, *mademoiselle.*

Am mers încet spre râu, am trecut pe lângă Luvru către *quais.* Parisul este mereu atât de îngrozitor de frumos. Nu mâncasem încă, dar nu îmi era foame. Am sunat-o pe Yvette, care nu mi-a răspuns, pentru că nimeni nu mai răspunde la telefon, dar m-a sunat înapoi câteva minute mai târziu.

— Bună, *chérie.*

Nu mai vorbiserăm de o groază de timp, de la petrecerea din club, dar cei cu care împărți viața de noapte îți sunt dragi. În fundal auzeam muzică și conversații. Trebuia să fie undeva afară, în spațiul pentru fumători, înghesuită sub luminile feerice.

— Am nevoie de o favoare. Îmi poți trimite un mesaj cu numărul lui Stéphane, te rog?

— Stéphane? Organizezi o petrecere?

— Da. Ceva de genul acesta. Una privată.

— Sigur. Distracție plăcută. Sună-mă, *chérie*!

Am așteptat să primesc mesajul, apoi am trimis și eu unul: „Sunt o prietenă de-a lui Yvette. Am nevoie de o mică favoare. Te rog, poți să mă suni pe numărul acesta? Mulțumesc."

Încă nu puteam să mă întorc în apartament, așa că m-am dus spre Le Fumoir. Lui Stéphane i-a luat cam o oră să-mi răspundă, și până atunci băusem trei cocktailuri Grasshopper și mă simțeam mai împăcată cu lumea.

— Ești prietena lui Yvette?

— Da.

Mă îndoiam că mă mai ține minte de la club, trecuse mult timp, dar mai bine mă dădeam drept altcineva, să păstrez o distanță mai mare între noi.

— Sunt Carlotta. Mulțumesc că m-ai sunat.

— Și, ai nevoie de ceva?

— Da. Pentru o prietenă. Dar nu ceva obișnuit. Ceva… maro?

Franceza mea nu prea era la înălțimea conversației; m-am simțit ridicol.

El a ezitat.

— Înțeleg. Ei bine, îți poți face rost. Dar nu în seara asta.

— Mâine seară este bine.

Am căzut de acord că se va întâlni cu „prietena Carlottei” la ora opt în cafeneaua de la Pantheon. Nu mi-am făcut griji că amicul meu care citește *Figaro* ar fi acolo. Sigur își făcuse deja bagajele și luase primul Eurostar înapoi spre Londra, nerăbdător să dea raportul oricui îl angajase. Mă văzuse clar, îmi confirmase numele și adresa. Ținând cont de poza aceea cu mine și Leanne, sigur era vorba de Londra. Cineva din Londra încerca să mă găsească. Acum regretam cocktailurile. Aveam nevoie de o minte limpede.

•

M-am străduit să mă trezesc la șase, agitată și neodihnită. Echipamentul meu de alergat era lângă pat, nu se admiteau eschivări. Începuse să plouă când am ajuns acasă, dar, acum, soarele de toamnă târzie era auriu ca o narcisă pe cer și orașul părea curat, strălucitor. M-am simțit mai bine la a doua tură a Luxembourgului, am făcut câteva sprinturi, genuflexiuni pe iarba umedă, câteva întinderi. Am alergat încet înapoi, spre strada Abbé de l’Epée, gândindu-mă la programul pentru ziua respectivă. Până la numărul zece, unde prăvăliile se ocupă de coafurile doamnelor africane, către Belleville, la o farmacie, o oprire la o cafenea pentru a face niște cercetări, la magazinul meu din cartier pentru o sticlă, la doctor pentru o programare. Asta mi-ar ocupa mare parte din timp. Aveam o oră să fac baie și să mă schimb înainte de a mă întâlni cu Stéphane.

Comerțul cu droguri înflorise de când cumpărasem eu ultima oară marfă din Toxteth. Pentru început, Stéphane era alb. Am așteptam afară în ciuda umezelii apăsătoare de la sfârșitul unei zile perfecte de toamnă, care anunța ploaie, dar, când a oprit scuterul său Lambretta vintage de fițe, nu l-am observat imediat în mulțime. Slab și cu un aer serios, cu o freză din anii 1980 și ochelari groși, cu rame negre, depunea eforturi să nu arate ca un dealer. L-am văzut studiind mulțimea de sub copertină și s-a ridicat puțin pentru a-i prinde lumina părul. Peruca era cam îngrozitoare, dar îmi dădusem silința, strângând-o într-un coc ciufulit pentru a o face să pară mai naturală, legând eșarfa Sprouse în jurul gâtului pentru a-mi acoperi ceafa. Aveam o ținută de stradă, dar eram fardată excesiv în mod intenționat, și am vorbit în engleză. Mă întrebam cât de convingător era accentul meu după atâta timp, dar m-am gândit că Stéphane nu îi va da prea mare importanță. S-a așezat și a așteptat până i s-a luat comanda pentru un espresso, apoi a pus un pachet de Camel Lights pe masă, lângă pachetul meu de Marlboro Gold. Am zâmbit încurajator – oare chiar credea că arăt bine?

— Așadar, o cunoști pe Yvette? m-a întrebat.

M-am relaxat, nu îmi făceam griji că mă recunoscuse.

— Puțin. Carlotta este prietena mea.

Pentru câteva momente nu am vorbit nimic.

— Ei bine, distracţie plăcută. Vrei numărul meu de telefon?

— Sigur.

L-am băgat în telefon.

— Nu stau aici prea mult timp, dar cine ştie?

— Atunci, pa.

— Pa.

A pornit scuterul în timp ce şi-a verificat telefonul, mai mult ca sigur pentru următoarea livrare. Probabil că avea o aplicaţie. Am aşteptat până a plecat, apoi am mers la toaletă şi mi-am scos peruca. Arăta ciudat, cam voodoo, băgată în geantă, dar, dacă exista riscul să mă întâlnesc cu Leanne pe drumul spre casă, nu puteam risca.

•

Dacă m-ai fi întrebat de unde ştiam că va apărea Leanne, nu aş fi putut să răspund. Cumva, pur şi simplu, eram sigură că era în mod evident următorul lucru care se va întâmpla. Dacă da Silva ar fi avut de gând să mă aresteze, m-ar fi arestat, nu mi-ar fi lăsat timp să dispar. Presupunând că noul meu prieten are o legătură cu Londra, şi ţinând cont de părul despre care îmi vorbise Julien, Londra însemna Leanne. Nu a apărut decât după ora zece, oră până la care începusem deja să am dubii. Deja mă simţeam rău; poate siguranţa mea relaxată cu privire la da Silva era eronată. Am făcut duş şi m-am îmbrăcat cu o pijama bărbătească de la Charvet. Portăreasa fusese deja mituită cu nişte crizanteme urâte învelite în celofan, pentru a îndulci deranjul de a-mi conduce vizitatorii nocturni spre apartament. Aprinsesem lumânări, îmi pusesem un pahar de vin roşu, Concertul de pian numărul 21 de Mozart, cel mai recent roman al lui Phillippe Claudel deschis pe braţul canapelei. Petreceam o seară minunată acasă. Bâz, clic, bâz. Voci, tropăieli Scholl, clic, tropăieli, sunet de tocuri pe ciment. „*Allez-vous par là*”[98], clic clic clic pe scări, bâz.

— Doamne! Leanne! Ce surpriză! Intră, intră. Cât a trecut, un an? O groază de timp! Arăţi bine! Intră.

De fapt, mă bucuram să observ că nu arăta chiar atât de bine. Era slabă, dar faţa ei era palidă şi umflată, câteva pete pe maxilar acoperite cu un strat generos de fond de ten. Părul era tot de un roşu sălbatic, dar şuviţele aurii dispăruseră, făcându-i pielea parcă şi mai lipsită de viaţă. Avea geanta Chanel pe care o luasem din Cannes, dar era uzată acum, haina ei maro era cumpărată dintr-un magazin de duzină, iar cizmele aveau vârfurile ascuţite tocite.

— Ia uite ce locuinţă, ei? Fabuloasă.

[98] „Mergeţi pe acolo” – în limba franceză, în original. (n.red.).

— Este doar închiriată.

I-am urmărit privirea răscolind prin cameră. Nu ar fi avut de unde să știe că acea canapea simplă și neagră era Thonet sau că desenul lui Cocteau era original, dacă auzise măcar de Cocteau, dar, în timp ce mă uitam unde privea ea, am văzut încântată că apartamentul meu emana bun-gust și bani.

— Oricum, pare că îți merge foarte bine.

Am privit în jos.

— Îl mai ții minte pe tipul acela cu vasul, Steve? Ei bine, suntem împreună, cu pauze, de atunci. Mă ajută el. Și am un nou loc de muncă, unul de dealer pe bune. Merge… bine.

Și-a întins brațele și m-a învăluit într-o îmbrățișare cu miros de Prada Candy.

— Mă bucur, Jude. Mă bucur.

Chiar părea că vorbește serios.

— Hai să bem ceva. Aș fi luat șampanie Roederer dacă știam că vii.

Am zâmbit. I-am arătat paharul meu plin și i-am adus și ei unul. A luat o gură mare și a căutat în geantă după țigări. M-am așezat lângă ea pe canapea și am aprins câte una.

— Și tu ce mai faci? Tot la club?

— Da. Deși acum mi s-a cam acrit.

Avea accent mai potolit, mai londonez; cumva o făcea să pară mai bătrână, strălucirea dispăruse.

— Când ai ajuns aici? Cum de ești la Paris?

— Un tip de la club. Mi-a cerut un weekend, înțelegi tu.

Am răspuns entuziasmată:

— Super! Ai stat undeva frumos?

— Da, tare frumos. Ceva de la Reine? E corect?

Perfect; credea că o iau în serios.

— Și apoi, ăăă, am auzit că ești aici și m-am gândit să te caut.

— Ai auzit că sunt aici. Aha.

Am lăsat tăcerea să se prelungească și ea m-a privit rugător, căutându-și cuvintele.

— Mă bucur să te văd, a mormăit. Ne-am distrat, nu? La Cannes?

— Da. Ne-am distrat.

Concertul numărul 21 nu denotă gusturi serioase în materie de muzică clasică, dar e ceva legat de tensiunea din el, de spațiul dintre note, care mă face să sufăr. Am traversat parchetul desculță, am scos telefonul de unde îl aveam la încărcat, am lăsat-o să mă vadă că îl închid. Fără să spună nimic, l-a scos și pe al ei făcând la fel. Am întins mâna și m-a lăsat să îl iau, parcă hipnotizată. Le-am pus unul lângă celălalt, pe masă. M-am așezat în celălalt

capăt al canapelei, am băut vin, mi-am așezat picioarele sub mine și m-am aplecat spre ea.

— Leanne, te rog să-mi spui de ce ești aici. În mod evident, nu este o coincidență. De unde ai știut că sunt la Paris, darămite unde locuiesc? Ai probleme? Te pot ajuta?

Am văzut-o gândindu-se cât de multe să îmi spună, cântărind cât de multe credea că știu deja. Ceea ce nu era prea mult, în clipa aceasta.

— Leanne, ce se întâmplă? Nu te pot ajuta, dacă nu îmi spui.

Nu am mai întrebat-o nimic. Am stat acolo pe canapea precum un psiholog lângă pacientul lui, până ce muzica a ajuns la finalul echilibrat și prelung.

— A venit un tip să pună întrebări la club. Avea o poză. Era de pe o legitimație de securitate din locul unde ai lucrat.

Mi-am înăsprit puțin vocea.

— Și tu ce i-ai spus?

— Nimic, îți jur. Nu am zis nimic. Olly te-a recunoscut, a spus că nu arăți ca o Judith. Dar eu am spus doar că ai plecat. Nimic altceva, jur.

— De ce trebuie să juri? Care e problema?

— Nu am știut. Am crezut că era vorba despre… știi tu… James. Așa că am ținut-o pe a mea. Dar era altă fată, era la club de câteva săptămâni, a început după ce ai plecat tu. Ashley. Blondă, foarte înaltă? I-a spus că te cunoaște.

Ashley. Prostituata de la petrecerea din Chester Square. A dracului *horrible surprise*. Mă uitam la Leanne, care bea al doilea pahar deja, fumând încontinuu. Atunci mi-a părut rău de ea. O credeam; tăcuse din gură. Și fusesem dată de gol de o Svetlană nenorocită pe care o văzusem ultima oară cu gușa plină de scula unui necunoscut.

— Și ce s-a întâmplat apoi?

— Au mers să vorbească. După aceea, el a plecat. Am încercat să aflu ce vorbiseră, dar era o nenorocită încrezută. Rusoaică. Oricum a plecat, câteva seri mai târziu. A fost dată afară. A fost prinsă cu un client.

— Firește. Și pe tip cum îl chema?

— Cleret. Renaud Cleret. E francez.

Dacă Ashley a fost un șoc, asta parcă m-a lovit în plex. Am început să râd ca o nebună.

— Ce e așa de amuzant?

— Nimic, nimic, Leanne. Îmi pare rău. Doar că este un nume atât de francez, știi? Renaud Cleret. Ca un film prost. Mă rog.

Și apoi mi-a povestit restul. Că se panicase, fiind convinsă că se aflase povestea cu James. A spus că încercase să îmi trimită un mesaj, dar normal

că îmi schimbasem numărul. Aşa că s-a dus la British Pictures, a sfidat-o pe recepţioneră până a lăsat-o să intre să îi vorbească lui Rupert.

— Fostul tău şef? Cel pe care îl tot imitai? Când l-am cunoscut, mi-am dat seama că îl imitai perfect.

Şi Rupert i-a spus că el credea că eram implicată într-o escrocherie cu un fals, că trebuia să mă găsească, în caz că stricam reputaţia Casei, dar şi pentru că era îngrijorat. Ce emoţionant. Bătuse un apropo sinistru că astfel de situaţii pot să devină foarte periculoase, că probabil nici nu ştiam că mă joc cu focul. Aşa că îl angajase pe Cleret, i-a explicat, pentru a mă găsi. Iar acum iat-o pe Leanne, vechea mea prietenă. Nu ar vrea ea să îmi vorbească? Cleret i-ar spune unde sunt; nu trebuia decât să vină pe la mine. I-ar plăti drumul până la Paris, şi puţin peste. Subliniase că era urgent, că era îngrijorat pentru bunăstarea mea. De fapt, Leanne i-ar fi făcut o favoare unei prietene.

— Câţi bani ţi-au dat? Hai, zi-mi, fii liniştită.

Două mii de lire. „Treizeci de arginţi", am spus, dar nu a înţeles.

— Oricum, nu i-am crezut. M-am prefăcut că îi cred, că sunt pe cât de proastă mă credeau ei. Tipul acela Cleret mi-a dat adresa ta aseară, a spus să vin imediat.

— Unde este el acum?

— În Londra. E francez, dar locuieşte în Londra.

— Aşa că ai venit.

— Da.

Am luat încă o gură de vin, i-am mai pus şi ei. Stătea puţin mai dreaptă, confesiunea redându-i încrederea, ochii ei mici şi înşelători strălucind spre mine.

— Şi, acum, că ţi-am spus, ce ai să-mi spui tu mie?

— La ce te referi?

— Adică, nu sunt proastă. Acel Rupert a spus că eşti implicată în ceva. A zis că a fost ucis un tip la Roma, de aceea era atât de îngrijorat.

— Ce tip?

— Cameron Fitzpatrick, a zis. M-am uitat prin ziare, on-line. A fost ucis un tip. Cameron Fitzpatrick, la Roma. La scurt timp după ce ai plecat tu din sudul Franţei. Era dealer de artă, ca şi tine, Jude. Şi acest tip, Cleret, a zis că ai fost la Roma. Ai fost acolo. Ce s-a întâmplat?

La dracu'. La dracu'. De unde putea Cleret să ştie asta? „Stai, respiră." Numele meu ar fi fost în raportul lui da Silva, chiar dacă ziarul fusese discret. Era informaţie publică şi se presupune că Cleret ăsta era un fel de detectiv. „Concentrează-te pe ce este în faţa ta, pentru moment."

Poate că Leanne era ignorantă, dar nu era proastă. În ceea ce privea potențialul de a scoate bani, era ca un șobolan pe o rană deschisă. Eram chiar impresionată că pusese cap la cap atâtea piese, dar serios acum, la ce se aștepta? Că aș mărturisi totul pentru a-i permite să mă șantajeze?

— Și ce dacă? Am fost acolo. A trebuit să vorbesc cu poliția italiană. A fost oribil. Speram să îmi dea un loc de muncă. Adică, a fost oribil pentru el, sărmanul. Mă gândesc că știa și Rupert că sunt acolo, chiar dacă nu ți-a spus asta. Poate de acolo suspiciunile lui, dar ce legătură are? Ar fi putut să mă caute, să mă întrebe, pur și simplu. Fără jocul acesta prostesc de-a șoarecele și pisica. Ce vrei să spui?

— De ce vrea Rupert atât de mult să îți vorbească? De ce s-a bucurat atât de mult să mă vadă?

— De unde dracului să știu eu? Poate voia să și-o tragă pe puțini bani.

Asta a lovit-o ca o palmă peste față, dar a trecut peste.

— Nu am venit aici să ne certăm, Jude. Ești implicată în ceva, nu? De aceea vor tipii aceia să îți vorbesc. Să aflu în ce. Dar ce le datorăm noi nenorociților acelora cu bani? Ne-am descurcat la Cannes, nu? Ne-am descurcat împreună? Așa că m-am gândit că poate te pot ajuta. Două sunt mai bune decât una singură, nu?

— Ce anume am făcut? Ce am făcut împreună? Nu știu la ce te referi.

— Haide, Jude…

— Termină, Leanne. Nu ai venit aici pentru Rupert sau pentru că vrei să îl tragi pe sfoară. De cât ai nevoie? Pentru a-ți ține gura în privința lui James, pentru a te duce înapoi la Rupert și a-i spune că nu m-ai găsit, pentru că de asta crezi că mă tem, nu? De cât ai nevoie?

Nu am mai apucat să aflu cât voia curva proastă din cauza celor șase benzodiazepame pe care le amestecasem într-o sticlă bună de Madiran, care își făceau acum efectul, și capul lui Leanne s-a prăbușit pe pernă, paharul ei pe jumătate gol căzându-i din dreptul buzelor și vărsându-i-se în poală. Sedative și pastile de slăbit: doctorii francezi sunt atât de amabili. De aceea nu se îngrașă franțuzoaicele. Bine că îmi luasem canapeaua pe negru.

De-ar fi fost și taximetriștii francezi la fel de amabili precum doctorii. A durat o veșnicie să o pălmuiesc pe Leanne cât să pară oarecum conștientă și să o pun să bea niște apă. A durat un secol să cobor, să o car pe jumătate în brațe pe scări și pe bulevard, o eternitate până a oprit un taxi, care apoi nu a vrut să ne ia pentru că ea părea pulbere de beată și s-a temut că va vomita pe scaunele lui frumoase și cât se poate de sintetice. Speram să nu vomite; nu puteam permite asta. Îi șopteam încurajator, nu-ți face griji, nu e nicio problemă, ai băut doar puțin prea mult vin, o să fii bine. Am urcat-o în al doilea taxi, unde a leșinat imediat, căzând pe umărul meu. Aveam puțin până

să traversăm râul către Place des Vosges. Am avut timp să îi caut cardul de la cameră prin geantă şi i-am dat taximetristului o bancnotă de douăzeci când am ajuns. Să o târăsc prin faţa recepţiei a fost şi mai rău, cu greutatea ei şi ambele genţi pe umărul meu, ca să nu mai spun de umbrela mare pe care o deschisesem pentru a o proteja de ploaie, dar ţinând-o de spate cu braţul stâng am reuşit să mă împleticesc până la lift. Dacă ridica vreo sprânceană cineva aveam să prezint drept scuză faptul că este englezoaică, dar la recepţie era un grup de turişti japonezi şi portarul era ocupat. Camera ei era la etajul trei; a trebuit să pun umbrela jos pentru a umbla cu cardul de acces, şi Leanne aproape a căzut pe podea, cu picioarele desfăcute.

I-am dat haina jos şi am pus-o pe pat cu câteva perne sub ea, stătea aproape în fund. Am închis uşa şi am pus vechiul meu prieten, semnul cu „Nu deranjaţi", am aprins televizorul, am schimbat canalele până am ajuns la MTV şi am dat sonorul nu prea tare. În timp ce m-am întors înapoi spre pat, ea gemea şi i s-au mişcat pleoapele, speriindu-mă, dar a leşinat la loc după câteva secunde. Mi-am pus mănuşi de unică folosinţă şi am luat din geantă ustensilele cumpărate de la Belleville, împreună cu o curea cu paiete negre de la H&M. Apoi pachetul de Camel pe care îl luasem din cafenea, de unde furasem şi o linguriţă. Speram că Stéphane nu mă păcălise – nu avusesem timp să verific marfa, deşi tânjisem după câteva ore de plăcere, dar Yvette lua de la el; trebuia să fie de încredere. Văzusem cum se face, cel mai recent la Lawrence în nenorocita de Chester Square. I-am dat jos cizmele lui Leanne, am luat o sticlă de Evian şi o sticluţă de Johnny Walker din mini-bar şi i-am turnat puţin alcool pe gât. Cea mai mare parte din el i-a curs pe obraz, dar asta nu conta.

Chiar nu suport deloc, deloc acele. Rihanna cânta despre nişte diamante pe cer. Aveam bricheta Cartier şi un disc de vată. Drogul era de culoarea unui ceai tare. Ţinând cureaua strâns între dinţi, i-am prins încheietura mâinii stângi, şi i-am injectat jumătate din ce îmi dăduse Stéphane, mai mult decât suficient. A tresărit puţin când am atins vena, dar îi apăsam umărul şi eram puternică. Dura câteva minute, citisem, până ce corpul uita să mai respire. Unul dintre cele mai plăcute moduri de a muri.

Era a doua oară când priveam pe cineva murind. Mi se derula un montaj în faţa ochilor: Leanne cu părul ei natural şaten-deschis, la şcoală, fustă bleumarin plisată, ridicată până la coapse; Leanne jucându-se cu cocktailul la Riz; Leanne şi cu mine dansând la clubul de pe Riviera. Eram ameţite şi fericite. Dacă aş fi fost genul acela de persoană. Sau m-aş fi putut gândi la sunetul pe care îl face capul unei fete de treisprezece ani când loveşte zidul de cărămidă roşie al sălii de sport şi la o siluetă subţire cu părul îndreptat cu grijă care stătea acolo şi nu făcea nimic. Dar nu eram nici genul acela de

persoană. Așa că am așteptat până ce trupul lui Leanne a uitat de el, apoi am mai așteptat puțin, și, în timp ce așteptam, i-am deschis telefonul. Mi-am amintit de ziua ei; mă pricep la asta. Avea douăzeci și șapte de ani, ca mine. L-am sunat pe Stéphane de pe telefonul ei și am închis înainte să răspundă. Am copiat un număr franțuzesc de mobil din telefonul ei în al meu, apoi m-am dat ușor jos de pe pat, lăsând-o să cadă pe o parte, și i-am căutat prin lucruri, cu mănușile puse; geanta pe standul de bagaje, cosmeticele în baie. Am găsit o colecție de cărți de vizită în buzunarul genții Chanel, probabil doritori de la clubul Gstaad. Cartea de vizită a lui Rupert era printre ele. Nu am considerat necesar să o iau. Portofelul ei avea câteva sute de euro și un bilet de tren. L-am luat, împreună cu pașaportul, cardul, tot ce avea numele ei, peria ei și rujul, genul de lucruri care ar fi putut cădea dacă se fura din geantă când proprietarul era drogat și neatent. Am presupus că și Cleret se cazase aici, el îi plătea camera. Aruncându-i o privire, recepționerul ar fi știut să nu pună întrebări: până la urmă, eram la Paris, iar Pavillion este un hotel stilat. Fără poze, fără cărți sau reviste pe noptieră, haine șifonate ieftine și bătătoare la ochi. De fapt, o persoană care nu există. Nu știam unde locuia sau ce se întâmplase cu părinții ei, nu însemna nimic pentru mine. Rihanna își cânta melodia ei cu umbrela. Am luat-o pe a mea și am plecat. Așa cum mi-am imaginat, devenise tot mai ușor. Poate că nu trebuise să o omor. Dar nu o omorâsem pentru că fusese nevoie. Era a treia oară, și nu era deloc un accident.

23.

Două săptămâni. Aceeași perioadă trecuse repede în Como. Două săptămâni de emoții și de fumat și de făcut speculații, gândind toate etapele, din nou și din nou. Când, în sfârșit, l-am văzut pe Cleret dând târcoale pe strada mea într-o seară, abia m-am putut abține să nu alerg prin trafic spre el și să îl sărut.

Totuși, regulile spun că nu trebuie niciodată să fii prea nerăbdătoare în a întâmpina un oaspete. M-am dus acasă și m-am străduit să citesc cu atenție două articole din *Art Newspaper.* Mai târziu m-am uitat la ceas, un Vacheron Aronde subțire, din aur roz, din 1954: era 21:45. M-am pieptănat și mi-am schimbat puloverul cu o bluză Isabel Marant cu volănașe, am înlocuit cizmele cu pantofi bordo Saint Laurent cu tocuri nu prea înalte. Era momentul să ies la joacă. Am ieșit pe bulevard și am traversat spre stația de autobuz, trecând pe lângă el suficient de aproape încât să îmi simtă

parfumul (Tubéreuse de la Gantier, cu miros puternic). Am mers până la colţ, conştientă că blugii strâmţi şi tocurile atrăgeau destule priviri, şi am luat-o spre stânga pe strada Vaugirard, spre staţia de taxiuri din piaţa Saint-Suplice. Pe strada Mazarine era un bar care îmi plăcea, decorat precum cel al lui Julien pentru a părea o sufragerie burgheză, un loc liniştit în timpul săptămânii. Făceau cocktailuri bune, dar, în seara aceasta, am comandat un coniac simplu, l-am băut încet, privind spre stradă, prin perdelele din plasă. A durat douăzeci de minute să îşi găsească locul în dreptul unei uşi de peste stradă. Ne despărţeau doar câţiva metri când am ieşit din bar şi am mers din nou spre stânga, înspre râu. Nu auzeam paşi în spatele meu; tălpile pantofilor lui, butucănoase şi maro precum foietajul din supermarketuri, erau probabil făcute din cauciuc. „Nu-i rău, străine."

Situaţia devenise amuzantă. Am ieşit pe chei şi am aşteptat la intersecţie, într-o mulţime de turişti ieşiţi la o plimbare romantică de seară. Am mers spre Cité, pe lângă Notre-Dame şi spre Ile Saint-Louis. O plimbare destul de lungă pentru el, să mai scape de kilogramele în plus. Era o seară neobişnuit de caldă pentru noiembrie şi cafenelele din capătul insulei erau aglomerate, coada pentru îngheţată la Berthillon şerpuind de-a lungul terasei. M-am simţit plină de viaţă, excitată, muşchii coapselor şi ai fundului conştienţi de privirea lui iscoditoare. Am mers pe strada Saint-Louis en l'Ile, am trecut strada din nou la Pont Marie către Malul Drept. Era 23:15. Pe sub pod se plimba aceeaşi gaşcă de vagabonzi. Le simţeam mirosul urât de sub tricourile ieftine, simţurile mele fiind la fel de alerte ca ale unui animal. M-am aşezat pe balustrada solidă, am aprins o ţigară, şi am mai aşteptat. Nu putea să fie prea în urmă. Aproape că mi-ar fi părut rău dacă m-ar fi scăpat din privire atât de uşor. Apoi iată-l venind spre mine, chipul lui în umbră sub luminile străzii. Aş fi putut pune pariu că era nervos. Aveam numărul de telefon pregătit, cel pe care îl luasem de la Leanne. Am apelat. S-a oprit să răspundă, mişcându-şi capul în timp ce mă căuta cu privirea pe pod.

— *Allô*?

— *Monsieur* Cleret, sunt Judith Rashleigh. A trecut ceva timp.

— *Alors, bonsoir, mademoiselle.*

— Sunt la capătul podului, am spus şi am închis.

M-am dat jos, am mers puţin mai aproape de staţia de taxiuri de la Hotel de Ville şi am aşteptat din nou. L-am simţit grăbind pasul în timp ce deschideam uşa şi îl întrebam pe şofer dacă este liber – poate nu putea risca să mă piardă în traficul parizian sau poate nu avea bani pentru încă o cursă cu taxiul. Am făcut un pas în spate, ţinând uşa deschisă în timp ce se apropia.

— M-am gândit că poate vrei să bei ceva.

Nu a spus nimic, doar s-a aşezat lângă mine pe bancheta lată a Mercedesului. M-am aplecat puţin şi l-am rugat pe taximetrist să ne ducă la Ritz.

— Strada Cambon? Îmi place Hemingway.

Tăcuse de-a lungul străzii Rivoli; acum s-a întors cu faţa spre mine. Părea obosit, dar oarecum amuzat.

— Cum doreşti.

Am aşteptat în timp ce barmanul s-a agitat impecabil, aşezând pahare cu apă cu felii plutitoare de castravete şi coacăze pe suporturi ornate, aducând un martini pentru mine şi un gin tonic pentru el. În timp ce s-a întins să îşi guste băutura, sacoul lui ponosit s-a deschis dezvăluindu-i mica umflătură a burţii, cu monograma aceea absurdă. Am simţit un junghi rapid şi ciudat de dorinţă.

— Aşadar. Începem?

— De unde?

— Ei bine, ţinând cont că deja mi-ai tras-o, poate ne-am putea lipsi de conversaţia politicoasă.

A ridicat o sprânceană, destul de expresiv.

— Monograma. De pe cămaşă? Petrecerea din casa de pe Montmartre. Cred că îl cunoşti pe Julien? Sau măcar ai mers la clubul lui pentru a mă verifica pe mine, La Lumière de pe strada Thérèse?

Şi-a înclinat capul, oarecum galant.

— Într-adevăr.

Pentru o clipă, niciunul din noi nu a vorbit. Îmi dădusem seama acum câteva săptămâni. Ne întâlnisem la club, în seara aceea în care ne purtasem amândoi foarte obraznic în camera întunecată. Nu înţelesesem însă care era planul. Şi până nu ştiam exact ce vrea, nu puteam să-mi joc cartea. Dar, pe de pe altă parte, noi doi ne cunoşteam deja. Camera aceea întunecoasă şi parfumată, arsura pielii pe palmele mele, dinţii lui pe gâtul meu.

Am revenit la realitate şi în prezent, sorbind din băutură. Doamne, voiam o ţigară; voiam să îi suflu un nor de fum în ochi.

— Mai ţii minte?

— Cum aş putea să uit?

Era ceva incredibil de absurd în această scenă Bogart-Bacall[99] pe care se pare că o jucam. Limitează-te la ce contează, Judith. Şi ce dacă ţi-a tras-o deja acum câteva luni, într-un amărât de club? Mi-am îndreptat spatele şi am încercat să abordez un ton mai dur.

[99] Humphrey Bogart şi Lauren Bacall – în ciuda diferenţei de vârstă, cei doi au avut o căsnicie bazată pe dragoste şi pe respect. (n.red.).

— Deci, atunci mă urmăreai? Pentru că acum o faci.

— Nu, atunci nu. Nu chiar. Dar a părut o… coincidenţă plăcută.

— Vreau să ştiu de ce.

— Aş fi crezut că este evident.

— Slabă încercare. De ce mă urmăreşti?

— Pentru că l-ai omorât pe Cameron Fitzpatrick.

Acum chiar voiam o nenorocită de ţigară.

— Este absurd ce spui.

S-a lăsat puţin pe spate, a băut apă şi a spus pe un ton degajat:

— Ştiu că l-ai ucis pe Cameron Fitzpatrick pentru că te-am văzut făcând-o.

Preţ de câteva secunde, chiar am crezut că o să leşin. Mă uitam la umbreluţa cocktailului înfiptă în trandafirașul roz ce stătea pe marginea paharului meu. Îmi doream să pot leşina. Instinctul meu nu mă înşelase, frisonul brusc de frică, sentimentul că eram urmărită acolo, sub pod. Un şobolan, cu siguranţă. Un şobolan care simţise miros de sânge.

— Nu am idee despre ce vorbeşti. Te rog să îmi spui de ce mă urmăreşti.

Şi-a întins mâna şi mi-a atins dosul palmei cu gingăşie.

— Nu îţi face griji. Termină-ţi băutura. Nu am o patrulă de poliţişti după mine. Şi poate, după aceea, putem să mergem într-un loc mai intim.

— Nu sunt obligată să ascult niciun cuvânt din ceea ce spui. Nu ai niciun drept…

— Nu, nu trebuie. Nu, nu am. Dar cred că o vei face. Acum termină-ţi băutura.

L-am lăsat să plătească nota şi să mă conducă de-a lungul coridoarelor lungi, de un roz strălucitor precum interiorul unei scoici, pe lângă casetele de prost gust cu bijuterii şi eşarfe, pe lângă portarii dispreţuitori, către piaţa Vendôme. L-am urmat tăcută prin piaţă, către arcadele de pe Rue Castoglione, către Concorde. Se făcuse răcoare, şi pantofii începuseră să mă bată. M-am bucurat când s-a aşezat pe o bancă la intrarea închisă din Tuileries.

— Ia asta.

Mi-a oferit sacoul lui; tremuram. L-am lăsat să mi-l aşeze pe umeri şi am simţit un val de miros de transpiraţie din căptuşeala sintetică; privirea mea era aţintită spre un autobuz care mergea în sus, pe Champs. Am încercat să aprind o ţigară, am dus-o în gură. Calm.

— Deci, *mademoiselle* fără-nume, poţi să îmi spui Renaud. Eu am să-ţi spun Judith, sau preferi Lauren?

— Lauren este al doilea nume al meu. Mama mea era fan Lauren Bacall. Haios, nu?

— OK, Judith, atunci. Acum, eu am să vorbesc şi tu ai să mă asculţi.

A luat bricheta din mâinile mele tremurânde şi mi-a aprins ţigara.

— OK?

— Vorbeşti o engleză excelentă.

— Mulţumesc. Acum am să îţi arăt o poză. Acesta este el, nu, Cameron?

Mi-am mijit ochii în lumina traficului din intersecţie. A apropiat bricheta de ecran. El era. În telefonul lui Renaud, coborând Treptele Spaniole, faţa lui ascunsă de soarele roman. Reuşisem să nu mă gândesc la faţa lui atât de mult timp.

— Ştii că este el.

— Da, dar ceea ce tu nu ştii este că numele lui nu era Cameron Fitzpatrick. Era Tommaso Bianchetti.

Tot farmecul acela irlandez.

— Era destul de abil, atunci, am spus.

— Da, era. Foarte abil. Mamă irlandeză, servitoare într-un hotel din Roma. În orice caz, asta trebuie să îţi explic. Bianchetti spăla bani pentru… asociaţi din Italia. Făcea asta de ani de zile.

— Pentru mafie?

Renaud mi-a aruncat o privire compătimitoare.

— Ndrangheta, Camorra… doar amatorii spun „Mafia".

Şi bănuiala mea referitoare la Moncada fusese corectă, deci.

— Iartă-mă.

În mod ciudat, am început să mă simt mai bine.

— Nu vechiul tău prieten, Rupert, l-a sunat pe Fitzpatrick. Fitzpatrick l-a sunat pe Rupert. O escrocherie frumoasă, pe care a făcut-o de sute de ori. Originale, de obicei, nu se obosea cu falsuri. Dar lucrurile mergeau cam prost în Italia, iar profitul pentru un fals era atât de mare. Speli tabloul şi banii. Aşa m-am implicat eu.

— Credeam că lucrezi pentru el. Pentru Rupert.

— Mă întreb cine ar fi putut să-ţi spună aşa ceva. Să lăsăm asta pentru o clipă, da? Am fost angajat de un american extrem de nervos. Un bancher de la Goldman Sachs. A aflat că tabloul de Rothko pe care îl tot etala la petrecerile din Hamptons era, de fapt, un fals. Îşi voia banii înapoi. Ceea ce m-a condus la Alonso Moncada.

— Deci Moncada vinde falsuri?

— Uneori da, uneori nu.

— De ce tu?

— Ce credeai că sunt, vreun ofiţer de poliţie de modă veche? Urmăresc firul banilor, pentru oameni care vor să îi recupereze fără prea mult zgomot.

Nu mă puteam uita la altceva decât la cămaşa lui oribilă şi la pantofii îngrozitori.

— Nu arăţi ca o persoană care urmăreşte banii.

— Aşa este. Tu da.

Mă lăsase fără replică.

— Bianchetti era unul dintre cei care lucrau pentru Moncada. Moncada cumpără tabloul cu bani cash, oferiţi de o bancă mică din Roma, controlată de… asociaţi. Trecut ca un împrumut de afaceri. Vând unui client privat pentru profit. Clientul poate să păstreze tabloul sau să îl scoată la licitaţie. Moncada a oferit fondurile, Bianchetti provenienţa. Toată lumea câştigă. Foarte profitabil.

— Şi?

— Şi m-am dus la galeria de unde şi-a luat clientul meu tabloul de Rothko, i-am convins să îmi dea numele proprietarilor anteriori şi l-am convins – nu, de fapt era o ea, o femeie drăguţă, cu trei copii – să mi-l dea pe Moncada. Nici ea nu avea idee că fusese înşelată. A durat mult timp până i-am dat de urmă şi, între timp, am început să aud de Bianchetti, sub numele de Fitzpatrick. M-am dus la Londra să îi dau de urmă – lui Bianchetti – şi l-am urmărit până la Roma, şi apoi ai făcut tu boacăna – nu mă întrerupe – şi te-am urmărit pe tine până la Moncada. Era prima oară când îl vedeam. În mod evident, am devenit interesat şi de tine. Dar nu ştiam cu ce anume te-ai ales tu, indiferent cum ai făcut-o.

— Nu am…

— Taci.

A deschis un fişier în telefonul lui şi mi-a arătat o altă poză, cu mine şi Moncada, în timp ce părea că ne bucuram de o pizza. Am fost surprinsă cât de calmă păream în poză.

— Şi atunci, în sfârşit, tabloul de Stubbs a ieşit la licitaţie iarna trecută, şi tocmai Fitzpatrick – acum decedat, în mod tragic – era trecut la proprietari. Şi atunci am ştiut ce i-ai vândut lui Moncada.

— Dar Rupert?

— Ei bine, atunci eram deja mai mult decât puţin interesat de tine. Aşa că m-am uitat pe raportul poliţiei şi ţi-am găsit numele. Am presupus că ai avea o legătură cu arta. Ştiam că eşti englezoaică. Aşa că am început de sus. Două telefoane.

Doar două case de licitaţii în Londra care meritau osteneala…

— Fetele amabile de la recepţie nu auziseră de tine, aşa că am vorbit cu şeful departamentului. Şi am ajuns la vechiul tău şef.

— Continuă.

— Atunci, m-am dus la el să discutăm puţin.

Mi-a zâmbit uşor. Nu mi-am dat seama că începusem să tremur din nou, dar el da. A aşezat grijuliu sacoul mai strâns pe mine.

— Rupert a fost puţin şocat când l-am menţionat pe Fitzpatrick. I-am spus că văzusem numele departamentului său lângă cel al lui Fitzpatrick, la proveniența tabloului. Şi apoi am întrebat de tine. Când a auzit că fuseseşi în Italia, aproape că a luat foc. Era foarte nerăbdător să mă angajeze, în paralel, *comme on dit,* pentru a te găsi. Aşa că mi-a arătat poza ta. Evident, trebuia să verific că erai aceeaşi fată pe care o văzusem. Şi iată-te. Fata frumoasă din Roma. Chiar ai un chip de neuitat.

— Mulţumesc. Ce romantic. Şi petrecerea? Ce căutai la Julien?

— Pură coincidență. Mulți îl cunosc pe Julien, mulți oameni puternici. Îmi place să văd ce face cât sunt aici, şi trebuie să te mai şi distrezi din când în când, nu? Doar suntem în Paris, până la urmă, *chérie.* Am încercat să te găsesc la Londra, dar nimic. Nici mama ta nu ştia mai multe.

— Mama mea?

— Nu e greu de găsit. Serviciile sociale.

Am înghiţit, şocată.

— Era… era OK?

— Vrei să întrebi dacă era beată? Nu. Nu am spus nimic să o alarmez. Dar apoi am ajuns într-un punct mort. Vezi tu, colegele tale de apartament mi-au spus doar că ai trimis un cec pentru chirie, că erai plecată în străinătate. Soo şi Pai. Fete cuminți şi cumsecade, studente la medicină. Mi-au dat de înţeles că îţi place să te duci la petreceri. Nu e genul lor. Dar este genul meu. Eram aici – cu nişte prieteni în weekend – şi ai apărut tu din nou.

— Aşa cum ai spus, ce coincidenţă.

— Poate că ar trebui să fii mai discretă când te… amuzi.

— Cum rămâne cu Leanne?

— Ah, Leanne. Aşa cum ai spus, ai un chip uşor de reţinut. Îţi văzusem poza la Londra, văzusem pe cineva la Paris care semăna cu tine, dar lumina de la petrecerile lui Julien este mereu… difuză.

A continuat în franceză.

— *Encore,* trebuia să mă asigur că era vorba despre aceeaşi fată. Julien nu îţi ştia un alt nume, în afară de Lauren, dar mi-a dat datele câtorva profesioniste care îţi împărtăşesc, ăăă, preferinţele. Fete cu reputaţie internaţională, pentru a folosi o expresie veche. Din nou, mi-a luat ceva timp. A trebuit să urmăresc fiecare fată în parte şi, până la urmă, te-am recunoscut. Am găsit-o pe prietena ta Ashley la celălalt fost loc de muncă.

— La clubul Gstaad.

— *Précisément.* Şi se pare că Rupert a găsit-o pe prietena ta Leanne cam în acelaşi timp, în acelaşi loc. I-a convenit să o folosească – nu voia ca

legătura ta cu British Pictures să fie menţionată mai mult decât era necesar. Am venit aici cu Leanne. Mi-a dat o poză de la club să i-o arăt lui Julien, să verific. Nu a fost vorba de trădare, te căutam amândoi – doar că ea nu ştia motivul.

Nu am îndrăznit să mai spun nimic. Selfie-uri al dracului de stupide: noi două, pe telefonul ei, într-o seară liniştită, râzând către cameră.

— Nu ai motive să îţi faci griji din cauza lor, Judith. Uită de Rupert. Are prea multe de pierdut; a luat o decizie tâmpită privind un lucru mai complicat decât crezuse el. Leanne era doar o drogată semicurvă, nu?

— Era?

— Judith, te rog. Nu a fost prea politicos din partea ta să laşi un cadavru în camera pe care o plăteam eu. Însă bună idee să laşi numărul dealerului. Poliţia s-a bucurat destul de mult să îl prindă cu ceva.

— Poliţia? Credeam că ai spus că…

— Am spus că nu sunt poliţist. Asta nu înseamnă că nu am prieteni la *préfecture.* Am nevoie de ei, în meseria mea. De unde crezi că ţi-am luat adresa?

— Credeam că m-ai urmărit.

— Formalităţi. Puneam la punct detaliile, doar atât. Nu aşa spuneţi voi? Au avut multe întrebări pentru Stéphane al tău. I-am spus prietenului meu că Leanne era doar o fată pe care o agăţasem, că nu o cunoşteam, nu ştiam ce droguri ia. Până la urmă, o s-o identifice prin consulat şi o s-o trimită înapoi. Nicio grijă. Oricum, cred că Rupert voia doar să te supravegheze, să se asigure că nu spui nimic. S-ar putea chiar să afli că ţi se deschid câteva uşi, dacă ai vrea să te întorci la Londra.

Am dat din cap, amorţită. Tot acel timp. Din nou şi din nou, mă crezusem atât de inteligentă, iar Cleret aşteptase doar să dea peste mine. M-am străduit să vorbesc.

— Ce vrei?

— Îl vreau pe Moncada. Vreau banii clientului meu şi onorariul meu. Atâta tot.

— Ştii cine e, unde e. De ce nu te duci la el?

— Îl vreau aici, în Paris. Este prea periculos la Roma.

— Şi eu ce pot să fac?

— Să îi vinzi un tablou, desigur.

— Şi apoi?

— Mi-l dai pe Moncada, şi scapi basma curată. Putem chiar să împărţim profitul afacerii pe care ai făcut-o cu el.

M-am gândit la asta un timp.

— Dar, dacă fac asta, nu mă vor căuta „asociaţii" lui Moncada? Nu vor dori să plătească pentru Rothko, cel care aparţine bancherului tău. Şi tu spui că e periculos.

Detestam felul în care mă simţeam: imatură, disperată, lipsită de control.

— Cine preferi să te caute, ei sau poliţia? Oricum, eu mă ocup de detalii. Cunosc un tip în Amsterdam care se pricepe la paşapoarte. Va trebui să dispari pentru o vreme, să pleci din Paris. Dar nu prea cred că ai de ales, nu?

M-am gândit la *asta* un timp. Puteam protesta, puteam nega ceea ce oricum nu recunoscusem, puteam să fug. Aşa cum am spus, nu îmi plac jocurile, decât cele pe care le pot câştiga. Nu părea să îi pese de Cameron sau de Leanne, cel puţin nu dacă făceam ce voia el.

— Deci îl vrei pe Moncada aici? Asta e tot? Şi scap?

— Trebuie să găsesc o cale de a-i vorbi în particular. Aceşti oameni sunt circumspecţi. Începi să te pricepi la asta, Judith.

Mi-a luat sacoul de pe umeri după ce s-a ridicat. Îmi părea schimbat acum, mai calm, mai puternic chiar.

— O să mergem la tine.

— La mine?

— Crezi că am să te scap din ochi? Pot să fac şi ture în jurul Luxembourgului, dacă trebuie. Oricât de mult este nevoie.

Renaud îşi lăsase lucrurile într-un hotel din Cartierul Latin. Am încercat să oprim câteva taxiuri în timp ce mergeam, dar, în stilul parizian, niciunul dintre ei nu voia să câştige bani. Când am ajuns pe aleea ce mirosea a kebab, picioarele mele păreau carne vie. Am urcat patru etaje cu scări acoperite cu carpete uzate, şi el şi-a luat bagajele. Priveam pe geam spre o ieşire de urgenţă dărăpănată şi la o pădure de antene de satelit în timp ce el cotrobăia prin dormitorul minuscul.

— Acoperişurile Parisului, am zis pentru a spune ceva.

M-a ignorat, dar, când umerii au început să îmi tremure, i-am simţit mâna pe spate. M-am întors şi mi-am băgat faţa în cămaşa aia nenorocită, iar el m-a bătut pe spate cu acea tandreţe pe care o arată bărbaţii femeilor care plâng. Am plâns mult timp, cu gâtul plin de lacrimi şi de muci, până am perceput un sunet ciudat. Părea să se audă de afară, un geamăt de copil poate sau o pisică în călduri. Apoi mi-am dat seama că eram eu, urlând. Am plâns toate lacrimile pe care nu le lăsasem să iasă la suprafaţă din acea zi la Londra, când Rupert mă trimisese la colonelul Morris, şi eram curioasă, chiar în timp ce plângeam şi oftam şi suferam, care era senzaţia ciudată ce-mi permisese, în sfârşit, să mă eliberez. Era uşurare. Măcar o dată, era altcineva la conducere. Preţ de câteva clipe, chiar m-am gândit că totul s-ar putea termina aici, aşa, cu mine lipsită de vlagă şi recunoscătoare în braţele

lui, şi uneori, mai târziu, mi-am dorit să fi fost aşa. Dar, evident, nu a fost să fie.

24.

Nu mă mai trezisem lângă un bărbat. Puţine capete se odihniseră în braţele mele necredincioase până dimineaţa. La 5 dimineaţa, deschizând ochii în apartamentul meu, am avut un moment de panică neştiind cine era lângă mine, sub cuvertură. Steve? Jean-Christophe? Jan? Nu era Matteo. Renaud. Am simţit mirosul băuturilor de aseară ieşindu-mi prin piele, dar, pentru prima oară, nu m-am ridicat din pat imediat, m-am întors pe spate şi am stat acolo, ascultând respiraţia lui profundă. Mă dureau unele locuri, eram lipicioasă şi mă durea puţin în spatele urechii drepte, unde mă plesnise în timp ce ne-o trăgeam. Pentru că, evident, că ne-o trăsesem. Nu înainte de a-mi lua paşaportul şi cărţile de credit pentru a se asigura că nu plec nicăieri; ne-am tras-o sprijiniţi de uşa închisă, împiedicându-ne de bagajele lui, eu dându-mi jos blugii strâmţi, el în genunchi, cu faţa udă de la sexul meu deja fleaşcă şi deschis, mâna lui în mine, apoi pe podea, dinţii lui adânc în gâtul meu. Apoi ne-am târât pe pat, amândoi dezbrăcaţi acum, iar el a lubrifiat mădularul acela minunat, dar şi fundul meu cu nişte ulei de corp şi a intrat în mine, ţinându-mă strâns de gât cu o mână, cu cealaltă mângâindu-mi clitorisul în ritm cu membrul lui până ce gura mea i-a găsit palma şi am simţit gustul amărui al sângelui său în timp ce el mă desfăcea şi mă ungea. Frumos, deşi cearceafurile erau distruse.

S-a întors pe o parte, burta lui mişcându-se lângă şoldul meu. Ciudat ce găseam erotic la ea, ţinând cont de preferinţa mea pentru bărbaţi chipeşi, dar era ceva legat de dimensiunea ei, de cât de neaşteptat de fermă era. Eu şi bărbaţii graşi. Stăteam pe spate şi ascultam. Unde era Furia? Unde era mica voce, tachinându-mă, spunându-mi să o fac, să o fac acum? Nimic. Era… linişte. Privirea mea alunecă în lateral şi am întâlnit-o pe a lui, încreţită de somn şi de zâmbete.

— Desfă-ţi picioarele.

I-am simţit respiraţia acră în ureche, dar cumva nici asta nu m-a deranjat.

— Nu prea mai sunt în stare.

— Desfă-le. Bun. Mai mult.

Mi-am desfăcut coapsele până mi-am simţit tendoanele întinse la maximum. M-a deschis, urcându-şi greutatea deasupra, faţa lui pe umărul meu, intrând încet în mine. Sexul meu îl sorbea umed, lacom, dar el nu se

grăbea, doar îşi băga mădularul mai adânc în mine, centimetru cu centimetru. Degetul lui m-a împuns brusc în fund. Am suspinat, dar mi-am simţit muşchii relaxându-se, deja obişnuiţi. Greutatea lui mă ţinea lipită de corpul său, ca o frunză presată de hârtie, muşchii membrelor mele tresărind în arpegii tulburătoare. Mi-am băgat mâna între noi, strângând capul membrului în timp ce intra în mine, clitorisul şi labiile sexului umflate în palma mea, căldura lor răspândindu-se în valuri, inundându-mi stomacul.

— Mai tare.

— Nu.

— Te rog?

— Nu.

Şi-a ridicat apoi capul când mi-am contractat muşchii, trăgând de timp.

— Relaxează-te, am să te fac să îţi dai drumul.

Mai frumos în franceză. *Je vais te faire jouir.*

— Linge-mi faţa.

Mi-am lăsat limba să iasă uşor din gură, l-am lins pe maxilar, pe obraji, udându-l cu saliva mea.

— Da, aşa. Aşa, căţeaua mea.

Eram atât de udă, încât îmi simţeam sucul curgându-mi pe coapsele ce mă dureau. A început ca o briză a vântului pe suprafaţa apei, corpul meu mângâiat de un val strălucitor, învârtindu-se în jurul dorinţei incandescente dintre picioarele mele. Eram nimic; aveam carne doar unde mă atingea membrul lui. Pleoapele mele tremurau închizându-se, deschizându-se, închizându-se, am văzut cum orgasmul îi făcea corpul să tremure, mâna lui mi-a apucat strâns părul. A mârâit, din adâncul plămânilor, şi-a lăsat corpul pe spate, venele de pe braţele lui pulsând în albastru viu, şi am căzut mai adânc, mai adânc în extazul meu, înecându-mă în sperma lui.

S-a prăbuşit peste mine, tremurând, gâfâind. L-am ţinut o clipă în braţe, simţind transpiraţia cum se răceşte sub părul de pe spatele lui.

— De ce râzi?

Mi-am lăsat capul să cadă pe perne.

— Pentru că… pentru că… adică, uau!

— Uau? Adică?

— E de bine. Eşti un bărbat excepţional de talentat. Surprinzător de talentat.

— Curvă ce eşti. Cât e ceasul? La naiba, e indecent de târziu.

— Trebuie să mă trezesc devreme.

Dar deja se pregătea să mai doarmă. Era un test pus la cale inteligent. Fără să spună nimic, îmi dădea o şansă să fug. Dar unde aş fi putut fugi? M-ar găsi, ştiam asta amândoi. Dacă fugeam acum, pur şi simplu, m-ar fi predat

poliției. Așa că am sărit în picioare, am făcut duș, m-am îmbrăcat cu blugi și un pulover, mi-am luat geanta și am fugit jos, pe scări, pe străzile Parisului spălate de ploaie. Brutăria din capul străzii abia se deschidea. Am luat *croissants au beurre*[100] și un borcan de gem cu caramel sărat, lapte, suc de portocale. La intrare, portăreasa revenea la viață mormăind; și-a ridicat privirea când i-am zâmbit de bună dimineața. Am făcut cafea, am pus linguri și cuțite pe farfurii, apoi le-am dus în cameră și m-am ghemuit pe pat, privindu-l. Era ceva atât de liniștitor în ridicarea și coborârea pieptului lui că probabil că am adormit din nou și eu; când ne-am trezit, soarele bătea deja în curtea interioară și cafeaua era rece.

Și atunci a fost singurul moment în care am fost despărțiți vreme de trei săptămâni. Renaud vorbise serios când spusese că nu mă va scăpa din ochi – m-a pus să îi las telefonul când eram la baie, și îl lua cu el când mergea el. Punea cheile apartamentului sub pernă în fiecare noapte, deși cădeau de multe ori din ascunzătoare. Uneori le puneam eu la loc înainte să se trezească, ca să nu se simtă prost. Mă gândeam să îl întreb de ce nu are încredere în mine, dar, în mod evident, era o întrebare prostească. În primele câteva dimineți, am avut treabă. După ce s-a împleticit în jurul Luxembourgului cu mine, într-un tricou vechi Nike și cea mai largă pereche de pantaloni de-a mea, a citit ziarele în timp ce eu am verificat loturi și prețuri on-line. M-am gândit la Urs Fischer[101] și la Alan Gussow[102], dar Renaud a sugerat că ar trebui să găsesc ceva care s-ar vinde mai bine. Nu îmi permiteam Bacon[103], dar Twombly[104] și Calder[105] aveau tablouri în jurul sumei de un milion; la ei se referea Renaud. Până la urmă, am găsit un Gerhard Richter[106] – mai mult un Richteraș, de fapt, o pânză mică din 1988, în stacojiu și cărbune – în expoziția de toamnă la ceea ce obișnuiesc să numesc cealaltă Casă. În afară de Fontana, ar fi fost prima mare achiziție pentru Gentileschi. Dar am ezitat. Poate că Moncada ar fi dorit ceva mai clasic.

I-am explicat lui Renaud că voiam un sfat, i-am povestit despre Dave și despre pasiunea lui pentru secolul al XVIII-lea.

— Îi pot spune să îmi trimită niște cataloage? Cu vânzări recente?

---

[100] „Croasanți cu unt" – în limba franceză, în original. (n.red.).
[101] Urs Fischer (n. 1973) – un sculptor elvețian care trăiește în New York. (n.red.).
[102] Alan Gussow (1931-1997) – pictor american, profesor. (n.red.).
[103] Francis Bacon (1909-1992) – artist englez de origine irlandeză, unul dintre cei mai importanți pictori ai secolului XX. (n.red.).
[104] Edwin Parker Twombly (1928-2011) – pictor american, sculptor și fotograf. (n.red.).
[105] Alexander Calder (1898-1976) – sculptor și artist american. (n.red.).
[106] Gerhard Richter (n. 1932) – artist german, unul dintre cei mai importanți pictori din ultimii 50 de ani. (n.red.).

— De ce?

— Pentru că vreau să știu cum merg lucrurile. În teorie, am să fac profit din afacerea asta.

— *Noi* o să facem profit. Jumi-juma.

— Desigur. Ei bine, vreau doar să verific, înainte de a licita pentru Richter.

Mi-a aruncat telefonul.

— Fă-o.

•

— Frankie, sunt Judith.

— Judith! Doamne, bună, ce mai faci?

— Bine, mulţumesc. Tu?

— Vai, Judith, ce ciudat că ai sunat chiar astăzi. Tocmai m-am logodit!

— Este minunat! Mă bucur pentru tine, Frankie, felicitări. Cine e norocosul?

— Îl cheamă Henry. Face parte din Gardă. O să locuim în Kenya. Soţie de militar, îţi vine să crezi?

— E drăguţ?

— Ei bine, preferatul mamei.

L-am văzut pe Renaud privindu-mă întrebător. Trebuia să termin cu chestiile gen Jane Austen.

— Frankie, mai ţii minte că acum un secol ţi-am cerut o favoare?

— Doamne, știu. Nu a fost cumplit ce s-a întâmplat cu Cameron Fitzpatrick? A apărut în toate ziarele.

— Da, știu, cumplit. Și mai ales după ce ai fost atât de amabilă, ajutându-mă să încerc să obțin ceva de la el. Doamne, nu am vrut să sune așa…

— Este în regulă, știu.

— Ascultă, Frankie, mă întrebam dacă te-aș putea deranja cu încă o rugăminte?

— OK.

— Îl mai ţii minte pe Dave, care lucra la depozit?

— Da, a plecat demult.

— Mai ai o adresă de-a lui la dosar?

— Aș putea să o găsesc.

— Frankie, mi-ai putea trimite un mesaj, te rog? Îmi pare atât de rău să te deranjez din nou. Chiar nu vreau să ai probleme, dar…

— Nicio problemă. Oricum, nu îmi pasă, plec în Africa.

Și-a coborât tonul și a adăugat:

— Oricum toți ăștia de aici sunt niște labagii.

„Labagii. Bravo, Frankie."

Am stat puţin la computer în timp ce aşteptam mesajul de la Frankie, comandând pe Amazon două exemplare dintr-o carte care credeam că i-ar plăcea lui Dave. Una pentru el, una pentru mine. Au venit a doua zi. Apoi, Renaud m-a condus la bancă şi mi-a dat cardul. Intenţionat, am introdus greşit PIN-ul.

— Cataloagele o să coste câteva sute, dar bancomatul este defect. Să intru?

A aşteptat afară, fumând, în timp ce eu am mers la tejghea şi mi-am scris un cec pentru 10 000 de euro. Ca act de identificare am folosit *carte de séjour*. Au strâmbat puţin din nas până să mi-i dea, dar am evidenţiat faptul că erau banii mei, şi i-am luat în bancnote de 500 de euro, majoritatea băgate în sutien. Apoi am mers către strada de Sèvres, în timp ce i-am explicat lui Renaud că voiam să trimit un cadou pentru ziua soţiei vechiului meu coleg. Nimic ciudat. Nu eram sigură ce fel de parfum i-ar plăcea soţiei lui Dave, aşa că am luat Chanel No. 5, un set-cadou de la Le Bon Marché cu parfum, loţiune de corp şi săpun. Am mers în toaleta magazinului şi am stat acolo până am scos banii şi i-am îndesat sub formele din plastic ale sticluţelor. Am adăugat un bilet scris în grabă cu adresa mea din Paris şi nişte referinţe de pagini din cataloage. Jos, am scris „Taxă de mercenar în curs de plată". Renaud m-a însoţit la oficiul poştal, unde am ambalat cadoul într-o pungă haioasă şi l-am trimis la Londra. Se părea că Dave locuia în Fisbury. M-am rugat să îmi înţeleagă gestul.

•

Seara, luam cina împreună – încă o premieră. Uneori mergeam până pe strada Mouffetard, Renaud ţinând în mod solemn un coş din paie, şi cumpăram ingrediente ca să gătească. Renaud făcea un risotto fantastic. I-am cumpărat un set de cuţite ceramice japoneze, ca să poată prepara savurosul *osso bucco.* Îmi punea un pahar de vin în timp ce tăiam ingredientele, îmbrăcată în pijamale, şi apoi terminam sticla ascultând muzică. Uneori ieşeam, în localuri mai mici, care ne plăceau amândurora. Mi-am dat seama că îmi plăcea să am companie; poate că îi plăcea şi lui. Îmi povestea câte ceva despre meseria lui, despre telefoanele pe care le dădea la New York şi LA în timp ce eu citeam toată după-amiaza. Să urmăreşti banii era mai puţin palpitant decât credeam. Era mai mult un joc al aşteptării. Dar, de obicei, vorbeam despre articole pe care le citeam în ziare – încercam să îl fac să renunţe la *Le Figaro* – sau despre cele mai recente scandaluri sexuale din rândurile politicienilor francezi, acum că, în sfârşit, presa naţională ţinea pasul cu viteza relaţiilor amoroase. De câteva ori, am mers la cinema şi m-a ţinut de mână în întuneric. Într-o seară, însă, m-a întrebat dacă aş vrea să mergem la La Lumière. M-am gândit la asta.

— Sau la Regrattier dacă nu vrei să îl vezi pe Julien?

— Eşti bine informat.

— Evident, *mademoiselle* fără-nume.

Am zâmbit şi mi-am lăsat părul să cadă peste obraz, răsucind paharul în mână.

— Ştii ceva? Cred că nu vreau. Sunt… bine. Mi-e bine aşa cum suntem noi.

— Noi?

Am sucit-o.

— Pentru moment. Până vorbeşti cu Moncada.

Renaud şi-a întins mâna şi mi-a dat după ureche părul căzut peste faţă.

— E în regulă, Judith. S-ar putea să îmi placă de „noi".

•

Cu altă ocazie, când ne delectam cu mâncare vietnameză într-o cafenea minusculă din Belleville, m-a întrebat despre Roma. Nu a fost nevoie să îl întreb la ce anume se referea.

— Credeam că ai spus că m-ai văzut.

— Am văzut destule. Te-am văzut intrând sub pod. Te-am văzut ieşind în echipamentul de jogging. Restul l-am aflat din raportul poliţiei. De la inspectorul da Silva.

— Renaud, nenorocitule!

S-a prefăcut că ridică nedumerit din umeri.

— Scuuuuuze.

— Dar vorbeşti italiana?

— *Certo.* Adică, un pic.

Am luat o furculiţă cu tăiţei prăjiţi, gândindu-mă.

— De ce nu le-ai spus poliţiştilor?

— Tu erai biletul meu spre Moncada. Oricum, ţi-am explicat. Nu sunt poliţist. Şi eram… interesat. Interesat de tine, de cum vor evolua lucrurile.

Am vrut să îi spun totul. Am vrut să îi spun despre James, Leanne, despre tot. Am vrut să îi spun despre Dave, că o făcusem pentru că Dave îşi pierduse locul de muncă, dar nu ar fi fost adevărat, şi cumva asta conta. Am vrut să îi spun despre cum e să fii în afară, despre cum e să te simţi prins în cursă, pentru că, indiferent cât de inteligent şi frumos erai, nu exista niciun loc în lume pentru o persoană ca mine. Dar nici asta nu era adevărat.

— Nu a fost pentru bani, am spus. Banii au fost un produs secundar.

— Răzbunare? a întrebat zâmbind.

— Nu, ar fi mult prea simplu. Nu răzbunare. Nu e interesant.

— Ba e interesant, cred, adică, eu…

S-a oprit. Încerca, oare, să mă păcălească, cu o confesiune de-a lui? Era improbabil să încerce ceva atât de evident. A fost rândul lui să mestece tăiței, gânditor.

— Atunci, de ce? m-a întrebat din nou.

Pentru că am fost în stare, probabil. Pentru că avusesem nevoie să văd dacă pot. De ce trebuie să existe un motiv? Este ca sexul, oamenii vor mereu să afle motive, să știe cum naiba te simți.

— Îți pot spune altă dată?

— Sigur că da. Oricând.

•

Dave mi-a trimis cataloagele, o cărămidă lucioasă care sigur costase o avere la expediere. A fost drăguț să adauge și o cutie de trabucuri ce conținea trei batoane Wispa, ținând minte că îmi plăcea mereu grăsimea vegetală hidrogenată. M-am simțit de-a dreptul entuziasmată când am deschis unul. Până la urmă, însă, gândindu-mă la Steve, i-am spus lui Renaud că mă hotărâsem să aleg Richter: arta contemporană îi atrăgea cu siguranță pe cei proaspăt îmbogățiți. Aproape că voiam să mă duc la Londra pentru licitație, să o scot în oraș pe Frankie, să bem ceva, iar Rupert se putea duce dracului, dar Renaud nu a considerat că ar fi înțelept să îmi folosesc pașaportul.

— O să ai unul nou, în curând. Îți fac eu rost. După ce îl văd pe Moncada.

Am cumpărat un exemplar din *Condé Nast Traveller* și m-am gândit la viitorul meu. Muntenegru părea promițător. Sau Norvegia. Frigul le prieste criminalilor.

— De ce nu pot să rămân aici?

— Nu fi proastă, Judith.

— Cum rămâne cu conturile mele bancare?

— Simplu, Gentileschi va trebui să aibă un nou angajat.

Am ales licitația prin telefon, folosind numele firmei mele. Am mers la FNAC[107] să cumpărăm căști și Renaud mi-a pregătit computerul din apartament ca să poată asculta și el. Dacă obțineam tabloul, putea fi expediat în câteva săptămâni. Pentru a compensa faptul că nu eram prezentă acolo, m-am pregătit pentru ocazie. Costumul meu Chanel, negru, cu o camelie din piele pe buzunarul de la șold, dresuri Pigalle, pantofi cu croială clasică din piele lăcuită, părul prins foarte sus, ruj roșu care nu mi se prea potrivea. Pe dedesubt mi-am luat chiloți Bensimon decupați între picioare, în stilul anilor ’70. Mă simțeam puțin ridicolă, toate astea doar pentru a sta la masa din

[107] Lanț de magazine care comercializează articole de divertisment și produse electronice. Este cel mai mare retailer de cărți, muzică, IT, CD-uri, DVD-uri și articole foto din Franța. (n.red.).

sufragerie, dar merita efortul ţinând cont de privirea pe care mi-o aruncase Renaud când am ieşit din baie.

M-am înscris on-line la licitaţie, cu numele Gentileschi, şi am primit un număr, 38, pentru licitaţia prin telefon. Am cumpărat un telefon cu cartelă pre-plătită; detaliile bancare erau importante dacă obţineam Richterul. La ora unsprezece casa de licitaţie a sunat să mă anunţe că începea licitaţia. Aveam un carneţel şi un pix în faţă, nu ştiu pentru ce, doar pentru a face totul să pară profesionist. Văzusem destul de multe licitaţii la fostul meu loc de muncă şi am remarcat arta punerii în scenă a experţilor şi pe adjudecătorul principal, vicepreşedintele Casei, şi am încercat să îmi imaginez camera din lemn auriu, atitudinea tensionată a participanţilor. La 11:42, telefonul a sunat din nou; era rândul tabloului de Richter. Renaud s-a aplecat spre computer, cu părul ca o creastă de papagal sub căşti. M-am întrebat care dintre fetele încrezute pe care le văzusem în holul celeilalte Case se ocupa de licitaţia pentru Gentileschi şi am avut impulsul copilăresc să strig în telefon că eram eu, Judith Rashleigh, dar evident că nu am făcut-o. Chiar am strecurat în glas un pic de accent franţuzesc.

Preţul de pornire era 400 000. Tabloul a ajuns repede la patru jumate, cinci, cinci jumate, apoi şase. Am rămas în cursă. Sumele creşteau, din cincizeci în cincizeci de mii.

— Am 750 000 împotriva dumneavoastră, numărul 38. Licitaţi?

Renaud a încuviinţat.

— 800000.

M-a luat de mână.

— Foarte bine.

Nu puteam să mă abţin, eram entuziasmată.

— Numărul 38? Am 850 000 de lire. Licitaţi?

— 900 000.

Renaud transpira, cu cămaşa lipită de spate, palma lui udă ţinând-o pe a mea, tensionat şi el. Mi-am îndreptat spatele, hotărâtă şi calmă în costumul meu perfect. De cealaltă parte a liniei telefonice, l-am auzit pe adjudecător întrebând dacă se mai licitează. Pauză.

— Avem 950 000 împotriva dumneavoastră, doamnă. Licitaţi?

„La dracu'."

— Un milion. Un milion de lire.

Eram pe ultima sută acum, jocheii sărind ca maimuţele, folosindu-şi cravaşele pentru un ultim efort. Eram agitată.

— O să îmi dau drumul, i-am şoptit lui Renaud.

Ştiam că cineva dădea din cap, ridicând un deget.

— Un milion şi cincizeci de mii de lire, numărul 38. Licitaţi?

— Unu o sută.

Renaud s-a încruntat, făcându-mi semn să mă opresc. L-am ignorat; eram înnebunită.

— Foarte bine.

Intermediara ținea telefonul, ca să pot auzi.

— Doamnelor și domnilor, am un milion o sută de mii de lire. O dată…

Mi-am strâns ochii, mi-am ținut respirația, degetele tremurându-mi pe telefon.

— Felicitări, doamnă.

Am apăsat cu grijă butonul mic și roșu, mi-am lăsat capul pe spate și mi-am desfăcut părul.

— L-am câștigat.

— Bravo.

Mi-am aprins o țigară și am fumat-o dintr-un singur fum. Apoi, m-am așezat pe genunchiul lui și mi-am odihnit fruntea pe a lui.

— Nu pot să cred că tocmai am făcut asta. Nu pot să cred, am șoptit.

— De ce nu?

Îmi plăcea asta la Renaud, faptul că, spre deosebire de orice alt bărbat pe care îl cunoscusem, pe el chiar îl interesa când spuneam că simt ceva.

— Tocmai am cumpărat un tablou în valoare de un milion de lire. Pare imposibil, o nebunie.

— Și, totuși, ai făcut lucruri mult mai dificile.

Entuziasmul a dispărut la fel de repede cum crescuse. Am făcut câțiva pași prin cameră, nervoasă.

— Chiar trebuie să tot vorbești despre asta? Nu poți să o lași baltă odată? Fac ce vrei, nu?

A venit înspre mine și a îngenuncheat la picioarele mele, căștile ridicole încă ciufulindu-i părul în timp ce m-a tras spre el.

— Nu mă referem la asta. Uiți, dar știu multe despre tine. Am văzut unde ai crescut, am văzut de unde a trebuit să scapi. Cred că vreau să spun că te admir, Judith.

— Serios? Mă admiri?

— Așa cum am spus, nu mă pune să îți fac complimente. Acum cred că ar trebui să mergem să sărbătorim prima ta achiziție importantă. Ce îți place să mănânci cel mai mult în Paris?

— Salată cu homar la Laurent.

— Atunci mă schimb. Am să port chiar și haine frumoase. Am o cravată, îți vine să crezi? Și *mademoiselle* va mânca homarul pe care îl vrea.

Dar îmi dădusem deja fusta jos. Labiile sexului meu ardeau de dorinţă, pulsând prin deschizătura din chiloţii de plasă neagră. M-am urcat pe masă şi mi-am desfăcut picioarele.

— Sau am putea lua cina acasă?

A băgat un deget în mine, atât de brusc că m-a făcut să suspin, l-a retras încet, o dâră fină de suc prelingându-se între noi, apoi l-a băgat în gură.

— Am putea lua cina acasă.

25.

M-am întrebat dacă să primesc tabloul la adresa mea şi, până la urmă, m-am hotărât că da. Gentileschi era înregistrată, banii mei erau curaţi şi ce făceam cu bunurile mele după ce le primeam nu era treaba nimănui. Era o vânzare obişnuită; Rupert nu avea niciun motiv să verifice achiziţia unui tablou pe care nici măcar nu îl vânduse. Avea să apară la tranzacţii, în contul vânzării, dar nu existau motive să facă legătura între compania mea şi mine personal, chiar dacă numele de Gentileschi putea declanşa o amintire. Oricum, Rupert avea alte griji, era în pierdere cu o jumătate de milion de când jocul lui cu Cameron nu scosese profit. Renaud a fost de acord. Odată ce ajungeau actele trimise din Londra după vânzare, eram gata să îl contactez pe Moncada. Încă un telefon cu cartelă pre-plătită, o listă cu numere de telefon din carneţelul lui Renaud.

— De unde ştii că este posibil să fie ale lui Moncada?

— Unul dintre ele va fi. Ţi-am spus, am surse bune.

— Da, da. Tu şi sursele tale faimoase. Dar nu mă va suna înapoi pe chestia asta. Va trebui să găsim un telefon public.

— Bravo.

— Am aflat că poţi învăţa majoritatea lucrurilor în timp ce lucrezi, dacă te concentrezi.

Am luat metroul către arondismentul opt, am găsit o cabină telefonică pe strada Goutte d'Or, unde imigranţii îşi cumpărau cartele ca să îşi sune familiile, printre grămezi de banane şi lămâi şi mormane de bandane africane ieftine. Renaud a cumpărat o cartelă şi a aşteptat la rând în timp ce eu am început să dau telefoane. Primele două numere erau deconectate, la al treilea, a răspuns cineva şi a închis, la al patrulea am auzit „*Pronto*", dar a închis imediat ce am rostit un cuvânt. Am mai încercat două. Inutil.

— Ce putem face dacă nu răspunde? Doar asta ai?

Renaud ajunsese la telefon. O doamnă cu un turban din bumbac pe cap, cu un imprimeu cu pepeni, şi-a întors brusc fundul enorm spre el, de parcă ar fi aruncat o scamă, apoi a revenit la ţipetele ei de neînţeles. Magazinul mirosea a transpiraţie acră şi a melasă, deasupra tejghelei urla o emisiune-concurs, urmărită de cinci sau şase oameni ce aşteptau în spatele lui Renaud să ajungă la telefon.

— Ar putea dura o veşnicie. Şi, chiar dacă dăm de el, telefonul acesta va fi ocupat până la Crăciun.

— Tu încearcă în continuare.

Era jalnic. Oare chiar se gândea că o să reuşească? Am sunat din nou şi din nou, până ce creditul s-a terminat. Am ieşit la o cafea şi o ţigară, având deja gura uscată, am cumpărat un alt telefon, şi am luat-o de la capăt. Mai multă cafea, mai multe ţigări; mă durea capul de la gaze de eşapament şi de la nicotină. Am sunat până nu am mai avut la ce să mă uit pe hârtie.

— Renaud, nu are rost.

Cu sacoul şi pantofii lui oribili se potrivea de minune pe Goutte d'Or. Probabil că arătam ridicol, o pereche de escroci de joasă speţă, din filmul de debut al unui student la cinematografie. Până la ora cinci după-masa, după trei ore, Renaud renunţase la locul lui din rând de atâtea ori, încât până şi casierul care se uita la emisiunea-concurs ne privea ciudat.

— Vreau să merg acasă. Vreau să fac un duş.

Pentru prima oară de când se urcase în taxiul meu de lângă Hôtel de Ville, Renaud părea agitat.

— Aşteaptă aici. Dau un telefon.

— Sigur, am răspuns epuizată.

Am încercat să îi urmăresc buzele prin vitrina împodobită cu huse pentru telefon în timp ce vorbea, dar s-a întors cu spatele la mine.

— Încearcă-le pe acestea.

Încă două numere. Primul era închis. Al doilea suna continuu.

— *Pronto.*

O voce de femeie.

— Vreau să vorbesc cu *signor* Moncada. Sunt Judith Rashleigh. Am lucrat pentru Cameron Fitzpatrick.

Tonul. Am respirat de câteva ori, am sunat din nou.

— Vă rog să îi daţi lui *signor* Moncada acest număr. Am să aştept.

Am dat din cap rapid către Renaud.

— Poate acesta e.

Renaud a făcut înapoi un pas, a luat receptorul din mâna unui african îmbrăcat într-o hlamidă din nailon şi a închis.

— Ce dracu'?

Renaud şi-a deschis sacoul şi a scos o legitimaţie.

— Poliţia.

Pentru o secundă, parcă tot oxigenul se epuizase din încăpere. Apoi toată mulţimea s-a năpustit înspre uşă, dărâmând un sac deschis cu orez şi o cutie cu ochelari Ray-Ban falşi. Casierul s-a ridicat, punând pe tejghea doi pumni mari cu inele pe fiecare deget.

— Ascultă, *monsieur,* nu poţi să intri aşa şi să…

— Tu. Stai jos şi taci. Sau mai bine du-te în spate şi îndoapă-te cu pui prăjit până îţi spun eu să te opreşti, sau îţi cer şi nenorocitele tale de acte, bine? Şi apoi te trimit înapoi în gaura nenorocită din care ai ieşit, mai repede decât ai spune „discriminare rasială", grăsan nenorocit ce eşti! Asta dacă gura ta tumefiată o să mai poată vorbi. Ne-am înţeles?

Ne-a lăsat singuri. Orezul a scârţâit sub picioarele lui Renaud când a pus pe uşă semnul cu „închis".

— Nu aveai niciun motiv să îi vorbeşti aşa. Şi ce e cu legitimaţia? am bombănit în engleză.

— Scuteşte-mă. Ce facem e important. Iar legitimaţia…

— Da, ştiu. Faimosul tău prieten de la *préfecture.*

— Aşteaptă lângă telefon.

Renaud şi-a aprins o ţigară.

— Nu ai voie să fumezi aici! a strigat sfidător casierul din spatele perdelei de duş care era pe post de despărţitor.

— Vrei una? m-a întrebat, ignorându-l.

— Nu, mulţumesc. Nu te mai comporta ca un cretin, te rog. Te porţi ca şi cum ai fi un poliţist nenorocit.

— Îmi pare rău. Sunt nervos. Sunt bani la mijloc. O să îi cer scuze, serios.

— Mă rog. Nu poţi să stai jos sau să faci altceva? Citeşte o revistă, lasă-mă să mă concentrez.

Renaud s-a străduit să strângă orezul în sac, a pus ochelarii de soare la loc şi s-a aşezat pe scaunul casierului în spatele tejghelei, stingând televizorul. Am aşteptat în linişte vreo douăzeci de minute, am început să mă gândesc unde voi aşeza tabloul de Richter, când a sunat.

— *Signor* Moncada? Sunt Judith Rashleigh.

— *Vi sento*.[108]

Nu mi-a oferit nimic mai mult. M-am lansat în micul meu discurs în italiană – slavă cerului, am avut timp să îl repet. Am menţionat că am ceva ce cred că i-ar plăcea să cumpere, i-am dat detaliile vânzării ca să o poată

[108] „Vă ascult" – în limba italiană, în original. (n.red.).

verifica şi i-am sugerat să ne întâlnim la Paris dacă i-ar conveni. O afacere pe bune. Nu am vorbit despre bani, nu am menţionat numele lui Fitzpatrick.

— Dă-mi numărul tău de telefon. Te sun eu.

A sunat după o oră. Nu mai era necesar acum să stăm în magazin, dar deja îl trimisesem pe Renaud la McDonalds, el şi casierul împăcându-se deja şi discutând ca doi amici, bând Cola Light şi privind un meci de fotbal. Micul telefon a vibrat în mâna mea. Eram atât de tensionată şi de transpirată încât aproape că l-am scăpat; i-am făcut semn disperată casierului să se ducă după perdea, lăsându-l pe Renaud să înţeleagă că putea asculta şi el.

— Nu are rost. Nu ştiu prea bine italiana, a şoptit el în engleză.

— Aveţi un preţ pentru mine, *signora* Rashleigh?

— După cum aţi văzut, l-am achiziţionat cu unu punct unu în lire. Asta înseamnă cam unu jumătate în euro. Preţul pe care îl cer este unu punct opt, în euro.

Dacă accepta, partea mea din diferenţa de 300 000 ar fi echivalat cu aproximativ 100000 de lire. Un preţ bun pentru tablou.

Tăcere.

— Estimarea mea este că va valora peste două milioane de euro în şase luni, şi mai mult peste un an.

M-am întrebat cât de multe ştia, de fapt, Moncada despre piaţa de artă. Dacă ştia câte ceva, şi-ar fi dat seama că era o afacere bună, bazată pe valoarea lui Richter şi preţurile în creştere pentru arta din perioada postbelică.

— Foarte bine.

Eram destul de impresionată de el.

— Ca înainte, atunci?

— Ca înainte.

I-am spus sugestiile mele despre cum ne puteam întâlni, dar nu a mai zis nimic. Când am terminat, am lăsat liniştea să plutească o clipă în aer, apoi i-am spus la revedere folosind forma politicoasă „*lei*". Mi-am amintit teama de Moncada, care acum părea iraţională. Curând, Moncada avea să fie problema lui Renaud. Eu aveam să îmi recuperez banii pe Richter, dacă mergea bine şi, oricum, la întâlnire avea să fie şi Renaud să mă protejeze. Sau ar putea încerca să îşi protejeze taxa pentru recuperarea tabloului de Rothko.

Tot ce trebuia să fac era să aştept ca tabloul să ajungă de la Londra, să îl dau, să fac treaba cu codurile bancare şi totul se termina. Renaud avea să dispară şi eu aveam să fiu liberă. Nu aveam de gând să îmi permit să devin sentimentală la gândul că va pleca, dar exista o parte din mine, poate, care spera ca livrarea să nu fie prea rapidă. Nu era nimic greşit în a-mi mai dori câteva zile.

•

Oricum, am fost destul de ocupată în timp ce am aşteptat să ajungă tabloul de Richter, analizându-mi viaţa în Paris ca într-un film rulând înapoi. Am găsit o companie specializată în mutarea obiectelor de artă pentru a lua tablourile şi antichităţile; aveau să fie ţinute într-un depozit cu temperatură controlată, sub numele de Gentileschi, în afara Bruxellesului. Fără nicio tragere de inimă, am dat preavizul pentru apartament şi am sunat la o altă firmă de transport, care să vină când voi fi gata şi să transporte restul lucrurilor într-un depozit închiriat de lângă Porte de Vincennes. Când a venit tipul cu cutiile de împachetat şi cu folia protectoare, portăreasa m-a întrebat unde plec. Simţeam că scăzusem în ochii ei de când locuiam în păcat cu un personaj atât de neîngrijit precum Renaud, care cobora, în mod clar, standardul de *bon chic bon genre*[109] al clădirii, dar nu suporta să nu ştie toate bârfele. I-am spus că plec în Japonia cu serviciul. Părea un loc la fel de bun ca oricare altul.

— Si *monsieur*?

Am ridicat din umeri.

— Ştiţi cum e. Bărbaţii.

— O să vă fie dor de Paris, *mademoiselle*?

— Da, foarte dor.

Poate din cauză că m-a întrebat asta, l-am convins pe Renaud să devenim turişti pentru câteva zile. La fel ca oricare persoană care locuieşte într-un anumit oraş, nu îl văzusem prin ochii unui străin. Aşa că am mers la Turnul Eiffel şi la cimitirul Père Lachaise să trecem prin mulţimea de emo, ca să vedem mormântul lui Jim Morrison, la Conciergerie, să vedem celula Mariei Antoaneta, să admirăm frescele lui Chagall de la Opèra Garnier, la un concert Vivaldi la Sainte-Chapelle. Am mers la Luvru pentru a spune *au revoir* Giocondei şi ne-am plimbat prin grădinile de la Musée Rodin. Când eram studentă strâmbasem din nas cu superioritate la turiştii japonezi care nu vedeau nimic din operele de artă decât din spatele Nikonurilor lor; acum ţineau i-Paduri ca să filmeze comorile oraşului, aşa că tot ce vedeau era ecranul unei tablete Apple. Am mâncat un kebab dezgustător de la Saint-Michel, le-am îndesat pe gât în timp ce stăteam pe fântână şi ne-am făcut poze în cabina foto de la metrou. Ne-am plimbat chiar şi cu un *bateau mouche*[110], am mâncat o supă de ceapă şi muşchiuleţ Rossini, o cină surprinzător de gustoasă, am băut pe sub podurile luminate în timp ce o fată extrem de slabă, într-o rochie de cocktail cu paiete, cânta ceva din Edith Piaf.

---

[109] „Bun-gust, bună calitate" – în limba franceză, în original. (n.red.).

[110] *La Compagnie des Bateaux-Mouches* este cel mai vechi tur-operator de ambarcaţiuni din Paris, numele său fiind adesea folosit ca termen generic pentru excursiile cu vaporaşe pe râul Sena. (n.red.).

Renaud mă ţinea de mână şi mă mângâia pe gât şi, deşi eram conştientă că păream un cuplu la fel de ciudat precum toate ororile pe care le văzusem pe *Mandarin,* nu eram deranjată. L-am întrebat, totuşi, despre monograma care era încă lipită de toate cămăşile lui.

— Le fac singur, de fapt. Cos foarte bine.

— Cum aşa? Ai fost în închisoare?

— Amuzant. Tatăl meu a fost – este – croitor. Încă mai lucrează, chiar dacă are peste optzeci de ani.

— Unde?

— Unde, ce?

— Unde ai crescut?

Mâncam un *plateau de fruits de mer* la barul Huitres de pe strada Rennes. Renaud a dat la o parte gheaţa de pe farfurie şi a înghiţit o scoică cu oţet de haşme înainte de a-mi răspunde.

— Un oraş micuţ, nu ai mai auzit de el. Ceea ce am numi gaura fundului de nicăieri. *La France profonde.*

Am curăţat o langustină.

— Şi cum ai ajuns să faci ceea ce faci? Nu este genul de meserie pentru care te poţi pregăti. Şi nu ştii nimic despre artă, oricum.

— Nu mă ocup doar de tablouri. Ţi-am spus, găsesc bani care au dispărut. Chestii corporatiste, mai mult, manageri care au băgat mâinile în fonduri. Am studiat afacerile la facultate, am petrecut câţiva ani la o firmă de contabilitate în Londra.

— Bleah.

— Exact. Probabil că m-am apucat de asta pentru că voiam să fiu altceva. Ca tine, Judith.

— Ce te face să crezi că suntem atât de asemănători? l-am tachinat, aşteptând un compliment, probabil, dar el s-a întins peste platoul cu stridii şi m-a luat de mână.

— Judith. Ce te împinge să o faci?

— Ce anume?

— Chestiile sexuale. La Julien, la cluburi.

Am înghiţit ultima gură cu gust de zinc şi de ceaţă de mare şi m-am ridicat.

— Ia nota şi o să-ţi spun.

Nu am vorbit cu el în timp ce ne-am plimbat pe bulevard şi, când am ajuns pe strada Sèvres, am găsit o bancă, am aprins o ţigară, şi l-am luat de mână.

— Ai văzut-o pe mama mea? Adică, ai putut să vezi ce fel de om este?

— Da.

— Atunci, ei bine, lucrurile obişnuite. Mare parte din timp eram lăsată la bunica. Ea bea, bărbaţii veneau şi plecau. „Unchi" pentru o săptămână sau o lună. Se pare că e scenariul clasic. Se combină cu mama, slabă, vulnerabilă, nevoiaşă, ca să poată să ajungă la fiică. Genul de lucruri pe care le vezi mereu prin ziare.

— Sau ca Nabokov?

— Nimic atât de stilat. Şi a fost un tip, iniţial a părut destul de cumsecade, lucra ca şofer de camion, se purta bine cu mama. Dar, apoi, a început să mă aştepte când ieşeam de la şcoală, să mă ducă acasă cu camionul lui. Era mai bine decât cu autobuzul, unde luam mereu bătaie, şi el avea dulciuri. Dropsuri cu gust de pere – ştii, dulciuri. Nu suport să le văd nici acum. Şi într-o zi, ei bine, a zis să ne plimbăm puţin. Aveam o uniformă albastră, fustă scurtă plisată, cravată şi pantaloni scurţi de sport pe dedesubt. Mi-a spus să îmi desfac părul şi să îmi ridic bluza. Am crezut că, dacă nu fac ce îmi spune, o părăseşte pe mama, iar ea m-ar fi învinuit, şi ar începe să bea din nou. Aşa că l-am lăsat.

— Doamne. Îmi pare atât de rău! Sărăcuţa de tine.

Mi-am băgat faţa în pieptul lui, şi, după o clipă, au început să mi se zguduie convulsiv umerii. M-a mângâiat pe păr, m-a sărutat pe sprânceană.

— Şi ce s-a întâmplat?

Faţa mea era înfundată în materialul ieftin al sacoului lui. Era ceva liniştitor în mirosul de transpiraţie.

— Nu am mai putut suporta. Aşa că am luat un cuţit de bucătărie într-o dimineaţă şi am… am…

M-am prăbuşit pe el, pierzându-mi controlul. Nu m-am mai putut abţine. A durat câteva minute să îşi dea seama că râdeam.

— Judith!

— Oh, ce dracu', Renaud, tu chiar credeai? Mâinile lui murdare şi bătătorite între coapsele mele delicate şi pubere? Ce Dumnezeu.

Mi-am şters lacrimile de pe faţă şi l-am privit fix în ochi.

— Uite ce e, mama mea este o beţivă şi mie îmi place să mi-o trag, OK? Îmi place să mi-o trag. Asta e tot. Acum du-mă acasă, în pat.

A încercat să zâmbească, dar nu prea a reuşit. Dar, când am ajuns înapoi în apartament, şi eu mi-am pus chiloţii albi din bumbac şi ne-am jucat un pic, i-a plăcut. I-a plăcut mult de tot. Mai târziu, mi-a băgat un deget în fund şi l-a dus la nas.

— Miroşi a stridii. Încerci?

I-am mirosit degetul şi era adevărat.

— Nu ştiam că e aşa.

Chiar nu știam. I-am lins degetul pentru a gusta mirosul curat al mării din interiorul meu.

26.

Apoi a venit ziua Richter. Renaud era tăcut și nervos, agitându-se bosumflat prin apartament. Mă agita, așa că i-am zis să ne plimbăm. Am trecut pe lângă magazinele elegante de pe St. Germain. I-am spus că acum își va putea permite niște haine bune, dar el nu a zâmbit.

Când l-am întrebat ce este în neregulă, a spus că era doar agitat în privința întâlnirii.

— Nu tu o să dormi cu peștii, am subliniat eu.

— Judith, taci. Nu știi despre ce vorbești.

— Ce vrei să spui? Fac ceea ce vrei, nu? Tu ești cel care spune că nu există niciun risc. Pentru tine, măcar.

— Tu mereu trebuie să crezi că le știi pe toate. Că te poți descurca doar pentru că știi unele lucruri, precum cele pe care le-ai învățat la universitatea ta snoabă.

— Scuză-mă, am răspuns timidă.

Aș fi putut adăuga că e nevoie de mai mult decât de inteligență pentru a acționa inteligent, dar nu aveam timp de o discuție filosofică. Chipul i s-a descrețit și și-a pus o mână pe după umerii mei.

— Nu ți se va întâmpla nimic, m-a asigurat.

Aș fi putut să subliniez că nu am fi ajuns atât de departe dacă mi-ar fi păsat de consecințe, dar nu a părut momentul potrivit să spun nici asta. Am simțit că încercările de a mă calma pe mine îl linișteau pe el, așa că l-am întrebat dacă lui Moncada chiar nu îi păsa de soarta lui Cameron.

— Uite ce e. Cosa Nostra oferă informații numai celor care trebuie să le știe. Este mai sigur dacă un agent execută ordine ținând legătura doar cu cei imediat de deasupra sau de sub lanțul ierarhic.

— Deci Moncada își va continua, pur și simplu, activitatea?

— Exact. Și activitatea lui este să cumpere tablouri cu bani murdari și să le vândă mai departe pentru ca banii să devină curați.

— Și moartea este doar un risc profesional?

M-a sărutat cu tandrețe pe buze.

— Da, ai putea spune asta, *chérie.*

•

Aranjasem să mă întâlnesc cu Moncada în faţă la Flore, la şapte. Am ajuns puţin mai devreme, în caz că trebuia să aştept pentru una dintre mesele de afară, mereu aglomerate. Eram uimită, privind în urmă, cât de incredibil de naivă – amatoare, ca să folosesc cuvintele lui Renaud – fusesem când mă dusesem la el cu tabloul de Stubbs. După toate suspiciunile pe care le aveam în urma cercetărilor mele din hotelul de la Roma, avusesem, totuşi, încrederea oferită de ignoranţă. Acum ştiam sigur cine era Moncada, ştiam că avea să mă urmărească, atent la posibilitatea existenţei unei capcane. Înainte, nu îmi trecuse prin cap să mă tem de el; acum, în ciuda calmului pe care îl afişam în faţa lui Renaud, eram îngrozită. Mi-am spus că afacerile sunt afaceri şi, chiar dacă Moncada ştia că fusesem implicată în dispariţia lui Cameron, marfa mea tot era bună. Dar dacă avea impresia că îl înşel? Membrele tăiate şi înjunghierile sunt pentru băieţi; probabil că pentru femei aveau ceva deosebit de baroc…

Mă îmbrăcasem lejer: balerini, un pulover negru, haină Chloé verde, blugi, o eşarfă din mătase, o geantă Miu Miu nouă în care aveam computerul, cărţile mele de vizită proaspăt făcute pentru Gentileschi şi actele pentru Richter. Am pus telefonul pe masă unde ar fi putut să vadă că nu îl ating, am comandat un Kir Royal şi am răsfoit un număr din *Elle.* Moncada întârzia. Mă tot uitam la ceas în timp ce încercam să mă concentrez asupra încă unui articol care mă sfătuia cum să scap de acele ultime cinci kilograme încăpăţânate. Singura dată când am vrut să slăbesc, pur şi simplu, nu am mai mâncat timp de o săptămână. Asta a funcţionat la mine. Şapte jumătate. Unde era? De ce nu avea *Elle* un articol despre motivul pentru care femeile îşi pierd jumătate din viaţă aşteptându-i pe bărbaţi? Chiar dacă era cald, mi se făcea frig. Am aprins încă o ţigară când l-am văzut traversând St. Germain prin faţa braseriei Lipp. L-am recunoscut doar după ochelarii imenşi, o alegere absurdă seara. A tras scaunul din faţa mea, şi-a aşezat servieta neagră din piele şi s-a înclinat spre mine, atingându-mi obrazul cu stângăcie, suficient de aproape încât să simt mirosul coloniei.

— *Buona sera.*

— *Buona sera.*

A apărut chelnerul. Am comandat încă un Kir, iar Moncada un gin tonic. Am vorbit cu încăpăţânare despre vreme până şi-a dat jos ochelarii. Uneori este avantajos să fii englez.

— Deci, îl ai?

M-am uitat spre pielea crem a genţii mele.

— Nu aici, evident. La hotel, e foarte aproape. Totul rămâne cum am discutat?

— *Certo.*

A lăsat câteva bancnote pe farfurioara chelnerului şi am plecat spre piaţa Odéon. Renaud rezervase o cameră, cu banii cash în avans, într-un hotel frumos şi cu faţadă roz din piaţă, cu intrarea înconjurată de beculeţe. Arăta încântător la apus. Cumva uitasem că era aproape Crăciunul. Liftul era incomod de mic şi mare parte din el părea ocupat de fantoma nemenţionată a lui Cameron Fitzpatrick. În mod clar Moncada nu era vorbăreţ, dar eu m-am simţit obligată să îndrug un şir de remarci, exclamaţii entuziaste despre o expoziţie de arhitectură la Trocadéro şi reamenajarea de la Palais de Tokyo.

— Aici este! am exclamat când am ajuns la etajul patru.

Moncada m-a lăsat să intru prima, dar m-a urmat imediat pentru a se uita în baie, apoi de ambele părţi ale micului hol înainte să se declare mulţumit. Aveam tabloul aşezat pe pat, în acelaşi fel de valiză ieftină pe care o folosise Cameron pentru Stubbs. Am pus actele lângă tablou şi m-am aşezat pe singurul scaun din cameră, o imitaţie după Eames.

— Vreţi să beţi ceva? Nişte apă?

— *No, grazie.*

S-a uitat metodic prin certificate înainte să privească tabloul, verificând demonstrativ provenienţele. M-am întrebat dacă îi plăcea Richter, dacă îi plăcea cuiva.

— E totul bine?

— Da. Păreţi să fiţi o bună femeie de afaceri, *signorina.*

— La fel şi dumneavoastră, *signor* Moncada. Am văzut că tabloul de Stubbs a luat un preţ impresionant la Beijing.

— Stubbs, da. Mare ghinion ce i s-a întâmplat bietului dumneavoastră coleg.

Pentru o clipă mi-am amintit de scena din camera mea de hotel de lângă lac, când mă întâlnisem cu da Silva. Nu trebuia să par prea îngrijorată.

— Totuşi, poate mai facem afaceri împreună?

— *Si. Vediamo.*

În timp ce el îşi lua actele şi închidea valiza, am băgat mâna în geantă, am scos laptopul şi l-am pus pe masă, iar, între timp, am apăsat butonul de trimitere pentru un mesaj pe care îl aveam pregătit.

— Aşa.

I-am întins o hârtie cu codurile scrise cu pixul.

— Aşa cum ne-am înţeles, unu virgulă opt în euro?

— Cum ne-am înţeles.

Am trecut prin aceeaşi rutină pe care o urmasem în acea pizzerie infectă, doar că, de data aceasta, nu am fost nevoită să mai fac schimbul. Devenisem o femeie de afaceri. Mi-a sunat telefonul, exact când trebuia.

— Îmi pare rău, trebuie să răspund. O să ies puţin…

Nici nu i-am văzut braţul mişcându-se înainte de a mă apuca de încheietură. A dat din cap. Am încuviinţat, arătându-i din degete că înţeleg.

— *Allô*?

Speram să nu sesizeze tremurul din vocea mea.

— Pleacă acum.

Moncada mă ţinea încă de mână. Am făcut un pas în spate; parcă am fi dansat.

— Da, sigur. Te pot suna eu puţin mai târziu? Peste câteva minute?

Am închis.

— Îmi cer scuze.

Mi-a dat drumul la mână, dar m-a mai privit în ochi câteva secunde.

— *Niente.*

S-a întors spre pat să ia tabloul şi, în cele câteva secunde în care a stat cu spatele, Renaud era deja în cameră, împingându-mă brutal la o parte, mâinile lui aruncându-se peste capul aplecat al lui Moncada cu gestul cu care un magician îşi dă la o parte mantia. Moncada era mai înalt, dar Renaud l-a lovit între picioare cu genunchiul şi Moncada a căzut în faţă, mâna lui dreaptă scormonind în sacou în timp ce cu stânga trăgea ceva de la gât. Nu am înţeles ce se întâmplă până ce Moncada nu s-a întors, aruncându-şi greutatea spre Renaud. În timp ce s-au rostogolit stângaci, am observat ceva ce-mi atrăsese atenţia de când făcusem sex, dar la care nu mă gândisem niciodată. Poate că Renaud era gras, dar era incredibil de puternic. Fără să vreau, am observat muşchii puternici de pe umerii lui încordaţi sub sacoul larg, ceva ce păreau a fi tricepşii de dedesubt, în timp ce se chinuia să îl imobilizeze pe Moncada în faţa lui. Camera s-a umplut de zgomotul respiraţiei grele a ambilor bărbaţi, în depărtare am auzit o sirenă de salvare, ca prin vis, în timp ce mă uitam la chestia albă din jurul gâtului lui Moncada, un fel de sârmă scurtă din metal pe care Renaud o răsucea deasupra urechii, faţa lui Renaud învineţindu-se atât de rapid, încât, pentru o clipă, am crezut că Moncada era cel care îl rănea pe el şi aproape m-am aruncat pe ei, dar apoi, privind în sus, l-am văzut clar pe Moncada căzând sub genunchii lui Renaud. Coatele lui Renaud s-au ridicat ca într-un cazacioc. Ochii lui Moncada s-au înroşit, buzele deschise s-au umflat şi, apoi, când am înţeles, timpul a început din nou să curgă, şi am privit până s-a terminat totul. A treia oară când priveam un om cum moare.

Pentru un timp, singurul sunet din cameră a fost gâfâitul lui Renaud. Nu puteam să vorbesc. S-a aplecat, ţinându-se de genunchi precum un sprinter după o cursă, apoi a expirat uşor de câteva ori. După aceea, a îngenuncheat peste cadavru şi a început să caute prin buzunare, scoţând un portofel

Vuitton, un paşaport. Am oftat când am văzut arma prinsă la talia lui Moncada.

— Pune-ţi lucrurile în geantă. Repede, totul. Ia şi laptopul. Ia tabloul. Fă-o.

L-am ascultat, tăcută. Am îndesat laptopul şi actele în geantă şi am strâns tabloul. Renaud a băgat lucrul acela înapoi în buzunar. Când mi-am recăpătat vocea, era stridentă, precum a unei păpuşi cu baterii.

— Renaud!

Am tuşit, am respirat.

— Renaud. E o nebunie. Nu înţeleg.

— În zece minute, poliţia ajunge aici. Fă ce îţi spun, îţi explic mai târziu.

— Dar amprentele?

În întrebarea mea era doar începutul unor urlete isterice.

— Ţi-am spus, e rezolvat. Mişcă-te!

Geanta mea era plină; nu puteam să o închid. Mi-am dat jos eşarfa şi am făcut tot ce am putut să ascund conţinutul.

— Ia tabloul. Du-te. Ia un taxi spre apartament, ajung şi eu repede. Du-te.

— A… avea o servietă.

Am arătat cu degetul. Corpul meu erau fluid; parcă nu reuşeam să stau în picioare.

— Ia-o şi pe aia. Acum Ieşi Dracului De Aici!

27.

Din nou în aşteptare. Canapeaua şi biroul meu erau acoperite în folie de plastic, aşa că stăteam pe podea printre cutiile cu lucruri, cu spatele la perete. Mi-am tras genunchii sub bărbie şi am închis ochii. O parte din creierul meu se gândea că, în mod ciudat, să priveşti o crimă este mai şocant decât să o comiţi. Nici măcar nu aveam chef să fumez. Din nou, soneria la uşa din stradă, din nou greutatea lui urcând scările. Mi-am ridicat capul temătoare; îmi simţeam ochii ca şi cum ar fi fost negri, pustii precum ai unui rechin. Doar când Renaud a aprins lumina, mi-am dat seama că stătusem pe întuneric. Părea vesel, deşi poate că este normal pentru o persoană care tocmai strangulase un mafiot renumit.

— Sigur ai o explicaţie bună.

A venit şi s-a aşezat lângă mine, punându-mi un braţ în jurul umerilor. Nu l-am dat la o parte – nu suport gesturile astea teatrale.

— Îmi pare rău, Judith. Nu aveam ce altceva să fac. Era care pe care.

— Dar clientul tău? Cum ai putea să recuperezi bani pentru nenorocitul lui de Rothko acum?

— Moncada ştia cine sunt. Mă căuta. Era pregătit să ucidă; ai văzut şi tu arma.

— Dar nu avea idee că eşti la Paris.

— Exact. Aşa cum am spus, era doar o problemă de timp. Care din noi îl găsea pe celălalt primul. Nu ai de ce să îţi faci griji în privinţa poliţiei. Îl am pe prietenul meu de la *préfecture,* doar n-ai uitat?

Nu am zâmbit.

— I-am dat un pont, a continuat. Ştiu ce făcea Moncada, vor vedea că era înarmat şi vor lămuri totul. Le-ai făcut o favoare, gândeşte-te aşa.

— Şi clientul tău?

— Voi lua legătura cu asociaţii lui Moncada. Vor vedea în asta un avertisment. Îmi voi lua banii.

— Ce bine pentru tine.

— Nu te comporta aşa. Uite.

A scos din sacou un plic maro împăturit şi mi l-a întins. L-am ţinut în mână şi mi-am dat seama că fusese ţinut lângă laţ. Era poza de la metroul din Saint-Michel, într-un paşaport nou-nouţ, un permis de conducere, chiar şi o *carte de séjour.*

— Leanne? Ce josnic, Renaud.

— O englezoaică de douăzeci şi şapte de ani, care a murit recent? A părut o ocazie prea bună pentru a o rata. Oricum, îţi va aduce aminte să nu mai faci prostii.

— Cum ai făcut asta?

— Cei de la *préfecture* au contactat consulatul britanic. O biată tânără, care a fost atacată şi jefuită, se află acum în spital. Părinţii ei abia aşteptau să o ia acasă. Îi iei identitatea. E totul curat.

— Ai un prieten destul de influent. *Gendarmes* par deosebit de amabili cu tine.

— O favoare în schimbul alteia.

L-am privit lung.

— Nu te supăra.

— Ba mă supăr al dracului de mult. Arăt eu ca o Leanne pentru tine?

Am stat acolo o vreme, cu capetele rezemate de perete. După un timp l-am întrebat:

— Şi Rothko, ce era? Adică, ce tablou?

— Nu ştiu. Vreau să spun, toate arată la fel, nu? Mare, roşu, cu pătrate, cred.

Dacă am învăţat ceva, este că să te convingi că nu trebuie să ai aşteptări este un lucru care nu funcţionează niciodată. Îţi spui să nu te aştepţi la nimic, dar, când ţi se întâmplă, tot simţi un pic de dezamăgire iraţională. Am vrut să îi mai dau o şansă. Chiar am vrut. Mi-ar fi putut spune adevărul şi, astfel, să îmi lase un avans în cursă, măcar. Mi-am sprijinit obrazul de umărul lui.

— Deci, ne-am terminat treaba, am zis.

— *Oui.* Am adus ceva. În plasa de lângă uşă.

Am tras-o spre mine.

— Cristal. Preferata mea. O deschid.

Ochii ne căzură la unison pe geanta mea de pe podea, aflată lângă servieta lui Moncada şi tabloul de un milion de lire. În ea – lucrurile lui, pistolul.

— Nu, o deschid eu, a spus repede Renaud.

Mi-a întâlnit privirea şi am râs, un râs real, complice.

— Dar dacă ţin eu sticla şi iei tu paharele? Sunt într-una dintre cutii.

M-am ridicat ca să mă poată vedea.

— Uite. Fără mişcări bruşte.

Un moment nesemnificativ, amorf. Împinşi într-o altă direcţie, parcă ne-am dedublat pentru o clipă, el şi cu mine, şi am văzut cum ar fi putut să fie lucrurile. M-am dus la geam. Doamne, avea să îmi fie dor de acest apartament, avea să îmi lipsească cerul nopţii din Paris.

— Nu le găsesc.

— Poate în cealaltă? Va trebui să desfaci banda adezivă.

Ţinând în mâna dreaptă sticla cu şampanie, am deschis sertarul secret al biroului meu. Amortizorul era deja pus pe ţeava Glockului, calibru 26.

— Uite-le.

Renaud avea o cupă de şampanie în fiecare mână. A avut timp să pară surprins doar o clipă, înainte să apăs pe trăgaci.

•

Conform *Femei criminale în serie din America,* calibrul 26 este arma ideală pentru o doamnă. La fel cum crimele din filme pot fi rezolvate doar de un detectiv suspendat, şi amortizorul este prezentat într-o lumină falsă. Singurul care chiar funcţionează este Ruger Mark II, dar are peste 30 de centimetri lungime şi cântăreşte un kilogram, nu e chiar comod de purtat în geantă. Şi apoi există compromisul. Cu cât vrei să fie mai înfundat sunetul, cu atât trebuie să ai arma de calibru mai mic; cu cât este calibrul mai mic, cu atât glonţul traversează o distanţă mai scurtă şi provoacă răni mai puţin grave. Glockul are jumătate din greutatea unui Ruger şi, se pare, nişte dimensiuni sexy, dacă îţi plac astfel de lucruri. Este uimitor ce poţi pune într-un catalog cu mijlocul decupat dacă îţi dai silinţa suficient de mult. Un

glonţ supersonic scoate un sunet puternic pe care nu îl prea poate acoperi niciun amortizor; unul subsonic, pe de altă parte, este silenţios, dar trebuie să tragi în cap, altfel nu ai garanţia că ţinta va fi doborâtă. Prietenii din armată ai lui Dave au fost amabili să îmi ofere şase gloanţe subsonice într-un ambalaj de Wispa şi, ţinând cont că nu mă apropiasem de arme exceptând târgul din Southport şi când cărasem în Range Rover armele Beretta ale lui Rupert, Dave îmi trimisese şi o vedere cu *Madame de Pompadour* a lui Boucher pe spatele căreia scrisese „5 metri”. Din fericire, sufrageria mea nu era prea mare.

Am căutat prin cutii şi am mai tras două gloanţe în capul lui Renaud, de aproape, pentru a fi sigură. Amortizorul a răsunat destul de puternic, dar şi cu geamurile închise tot auzeam telenovela eternă şi binecuvântată a portăresei. Iar în oraşe, cel puţin în cartierele bune, oamenii nu aud împuşcături. Sau, mai bine spus, le aud şi se gândesc: „Interesant. Parcă s-a auzit un foc de armă” şi apoi se întorc la emisiunea de la televizor. Am deschis şampania şi am luat o înghiţitură spumoasă din sticlă. Era puţin caldă. Am pus-o în frigider, care era stropit cu bucăţi din creierul lui Renaud, ca într-un tablou abstract de Pollock.

S-a auzit o bătaie în uşă.

— *Mademoiselle*? *Tout se passe bien*?

Rahat. Vecinul de jos. Ai dracului intelectuali de pe Malul Stâng, de ce nu se puteau uita la televizor? Era avocat, văzusem pe cutia poştală, un tip mai în vârstă, poate văduv. Ne-am salutat prin curte. Am scos sticla, am luat-o cu mine la uşă, am deschis-o puţin şi am ieşit pe scări.

— Imediat.

— *Bonsoir, mademoiselle.* Este totul bine? Am auzit un zgomot…

Am agitat veselă sticla.

— Sărbătoresc puţin. Mă mut, asta-i tot.

Purta ochelari şi un pulover de caşmir verde peste o cămaşă şi cravată. Avea un şerveţel în mâna stângă. Ce domn, să folosească şerveţel chiar şi când ia cina singur.

— Îmi cer scuze dacă v-am deranjat.

Aveam mâna la spate, ţinând strâns clanţa pentru a nu se deschide uşa.

— Vreţi să veniţi şi dumneavoastră?

— Mulţumesc, dar tocmai luam cina. Sunteţi sigură că este totul în regulă?

— Foarte în regulă. Îmi cer scuze.

O parte din mine voia să îl invit înăuntru, doar de-a naibii. Ei bine, părea sexy.

— *Alors, bonsoir, mademoiselle.*

— Bonsoir, monsieur.

Renaud poate s-ar fi uitat la mine cu reproș în timp ce m-am sprijinit de ușă și am fumat nervoasă, dar acum el nu mai avea față. Am aruncat chiștocul în șampanie, apoi am găsit cutia cu eticheta „*Cuisine*" și am căutat satârul japonez și o trusă mică pe care o cumpărasem de la magazinul arăbesc. Am scos învelișul din plastic de pe canapea, l-am întins pe podea și am înfășurat cadavrul în el, scoțând telefonul și portofelul din buzunarul sacoului îngrozitor. Înainte de a-mi pune mănușile, m-am gândit puțin la un fond muzical. Din nou Mozart, *Recviem* de data aceasta. Lovitură sub centură, dar, pe de altă parte, el fusese pregătit să mă pună în rolul de „Leanne" în viitorul apropiat. Am făcut lumina mai mică și am găsit o lumânare sub chiuvetă, pentru atmosferă. Apoi m-am apucat de treabă.

•

După tabloul său revoluționar *Iudita ucigându-l pe Holofern,* Artemisia Gentileschi a plecat de la Roma către Florența, unde a pictat o versiune puțin mai convențională a temei. *Giuditta con la sua ancella – Iudita și servitoarea ei* – este expus în Palatul Pitti. La prima vedere, nu este nimic violent în tablou. Este o imagine cu două femei care fac curat. Servitoarea este în prim-plan, cu spatele la privitor, rochia ei galbenă acoperită de un șorț, părul prins cu o cârpă. Stăpâna ei se vede din profil, după brațul stâng întins al servitoarei, privind în spatele ei pentru a vedea dacă sunt urmărite, sperând că pot face ce trebuie în timp util. Părul ei este prins cu grijă, rochia închisă la culoare, ca de catifea, are multă broderie. Poartă o sabie pe umăr; sub mânerul ei, privirea este atrasă de coșul din brațele servitoarei, care conține capul lui Holofern, înfășurat în muselină precum o prăjitură de Crăciun. Femeile sunt prinse într-un moment de tensiune letală, dar tabloul este dedicat tăcerii lor. Sunt agitate, dar minuțioase, oprindu-se intenționat să vadă dacă sunt urmărite înainte de a trece la ceea ce au de făcut. Există greutate în tablou, greutatea mânerului sabiei de pe umărul lui Judith, povara capului retezat din coș susținută pe șoldul servitoarei. Pentru ele, acesta este următorul pas.

Folosind folia din plastic ca pe o pârghie, am târât corpul pe parchet către baie. Umerii și mușchii abdomenului mi s-au încordat și am fost nevoită să mă opresc de câteva ori, dar am reușit să îl bag înăuntru. Mereu mi-a plăcut luxul oferit de un duș fără cabină. M-am dezbrăcat în chiloți, am aruncat blugii și puloverul în cadă, apoi m-am dus în bucătărie și am umplut chiuveta. Am stropit locul cu Monsieur Propre și am început să spăl, storcând cârpa până a devenit roz din sângerie, folosind din ce în ce mai multă apă caldă. Scurgerea s-a umplut cu bucățele vâscoase. Am strâns un pumn și am tras apa după ele la toaletă. Când sufrageria a fost curată, am dat

cu apă şi înălbitor pe podea şi în baie, lăsând totul imaculat pentru următorul chiriaş.

Mă aşteptam să mă strâmb la prima tăietură, dar s-a dovedit că văzusem lucruri mai urâte când lucrasem la restaurantul chinezesc. Cu duşul pornit, cei opt litri de sânge din corpul uman au curs destul de frumos prin scurgere, în câteva minute. Gâtul a râgâit ca o broască când am lovit artera carotidă, dar nu a ţâşnit sânge, erau doar bălţi care au curs şi un strat surprinzător de albicios de grăsime, ca dintr-un sendviş cu şuncă. Am lăsat capul sub apă în timp ce am adus restul de folie pe care îl comandasem. Am tăiat hainele îmbibate de sânge cu un alt cuţit japonez şi le-am aruncat în cadă. Am desfăcut un prosop şi am împins corpul pe el, apoi am petrecut mai mult timp uscându-l cu uscătorul meu de păr. Nu voiam să curgă nimic în cutie. Doi saci de gunoi, de sus în jos şi de jos în sus, apoi o husă pentru haine de la curăţătorie, mărime specială. Precum cele folosite pentru a păstra rochiile de mireasă. M-am dus la uşa de la intrare şi am luat portofelul lui Moncada şi servieta, le-am pus la fundul sacului şi am băgat trupul rostogolindu-l dintr-o parte, m-am sprijinit de chiuvetă, cu mâinile sub marginea cutiei, şi am tras-o în picioare. L-am dat pe Mozart tare în timp ce am bătut capacul. La sfârşit, am acoperit marginile cu bandă impermeabilă de câteva ori şi am lipit nişte etichete pe care mi le dăduse firma: „Greu", „Cu partea aceasta în sus". Renaud era gata să plece la Vincennes. Ce mai rămăsese din el, oricum.

Mai întâi, am înfăşurat capul în folie adezivă, apoi l-am băgat într-o sacoşă de la supermarketul Casino, am legat mânerele între ele, apoi am pus-o într-un rucsac de la Decathlon, împreună cu arma lui Moncada şi pantofii Nike jerpeliţi pe care îi folosise Renaud pentru a alerga după mine prin Luxembourg. L-am lovit de probă – nu picura. Am făcut din nou curat în apartament, folosind o periuţă de dinţi înmuiată în înălbitor pentru interiorul robinetelor şi dopul de la cadă, am strâns foliile din plastic şi hainele noastre şi le-am îndesat în altă plasă, am făcut apoi un duş pentru a mă curăţa. Apoi m-am aşezat udă pe podea şi am aprins o ţigară, în faţa mea erau un coş negru de gunoi însângerat, geanta din piele neagră cu trusa de evadare, rucsacul sport şi valiza neagră cu tabloul de Richter. Puteam pune hainele şi instrumentele în incineratorul din spatele dulapului cu mături ale portăresei, de lângă curtea interioară. Am pus plasa cu capul în coşul de paie al lui Renaud, coş pe care îl folosisem când făceam piaţa şi am pornit la un picnic sinistru. M-am îmbrăcat cu pantaloni de trening, o bustieră, tenişi şi un bluzon din geanta de voiaj, o căciuliţă şi am ieşit în noapte. Am ajuns la râu în mai puţin de zece minute, destul de bine, folosind aceeaşi rută pe care o folosisem când mă jucasem de-a şoarecele şi pisica cu Renaud.

La fel ca majoritatea evenimentelor importante din viaţa mea, despărţirea noastră s-a prăbuşit în abis. Mă gândisem un timp la ultimul nostru rămas-bun, la Pont Neuf, podul îndrăgostiţilor către Ile de la Cité, unde, chiar şi la ora aceasta, erau cupluri îmbrăţişate pe mal, privind curenţii de apă luminoşi ai Senei. Am coborât pe scările din piatră către grădina neîngrijită din vârful insulei, îngheţând când doi *gendarmes* în patrulă s-au oprit ca să mă lase să trec. Au spus un „*Bonsoir*" politicos, dar i-am simţit privindu-mă în timp ce mergeam către statuia lui Henric al IV-lea, cu coşul sub braţ. Nu am riscat să îl arunc, aşa că, după un timp, am trecut din nou pe lângă ei şi m-am îndreptat către *quai,* uitându-mă după vagabonzi care dormeau. Am stat jos cu picioarele atârnând spre apa rece ca gheaţa şi am coborât plasa ţinând-o de mânere până a ajuns sub apă, curentul trăgând de degetele mele. I-am dat drumul uşor.

•

Când am terminat, în cele din urmă, era răsăritul. M-am gândit că acesta era momentul pe care mi-l voi aminti cel mai bine din Paris, la final, momentele crepusculare dintre noapte şi zi, când oraşul se roteşte în jurul propriei axe, între ruşinea imprimată pe retină la sfârşitul petrecerii şi agitaţia şorţurilor curate ale dimineţii. Timpul alb, spaţiile negative, prăpastia dintre dorinţă şi lipsă. Renaud dormise mereu până mai târziu, cu puţin ajutor, desigur. Toate acele cine plăcute, niciuna fără ingredientul meu secret. Nimic prea tare, doar ceva care să îl relaxeze, doar pentru a fi sigură că era adormit cam la o oră şi ceva după ce făceam dragoste ca să îmi pot lua laptopul pe care îl ţineam ascuns în spatele bibliotecii şi să ies la vânătoare.

Uneori să loveşti prea bine ţinta este o greşeală la fel de mare ca a o rata. Am fost păcălită, recunosc, de şarmul lui Cameron Fitzpatrick, dar un cuvânt mi-a demonstrat că Renaud nu era cine spunea. *Certo.* Desigur. Modul în care îl pronunţase pe „r" fusese prea precis, inflexiunea fină de la finalul cuvântului. Pronunţia corectă. Asta şi *osso bucco.*

În plus, modul relaxat în care amintise numele lui da Silva. Maşina în care venise da Silva vara trecută în Como pentru a-şi începe investigaţia fusese o maşină de la *Guardia di Finanza.* Poliţia italiană este împărţită în multe departamente şi, în mod ciudat, investigaţiile ce privesc Mafia nu sunt obiectul activităţii carabinierilor, băieţii sexy în uniformele lor strâmte, care făceau inimile studentelor să bată cu putere, ci al celor intitulaţi mai prozaic Garda Financiară. Bănuisem încă de la Roma că Moncada făcea parte din Mafie, dar am fost sigură când am văzut maşina.

Da Silva. Prietenii pe Facebook nu fuseseră niciodată pe gustul meu, dar cu siguranţă erau pe gustul *signorei* da Silva. Franci, prescurtare de la Francesca, părea că nu poate pune o oală cu paste pe aragaz fără să facă

public şi cel mai mic detaliu palpitant al vieţii ei. Cu 800 de prieteni, m-am gândit că încă o cunoştinţă de aiurea nu ar fi contat pentru Franci, şi, cu o poză aleatoare luată dintr-un ziar local, cu un nume potrivit scornit din cartea de telefoane din Roma, i-am şi devenit prietenă. Pusesem o poză cu noua mea canapea şi un hipopotam Kinder haios şi micuţ cu glazură de nucă de cocos – „Obraznic!" – şi apoi m-am uitat la evenimentele din viaţa lui Franci, în suburbiile Romei. Crăciun, Paşte, o geantă Prada pe care i-o dăduse soţul cadou de ziua ei, o vacanţă cu familia în Sardinia, o nouă maşină de spălat vase. Franci părea să aibă o viaţă perfectă. Familia da Silva avea doi copii, Giulia, 4 ani, şi bebeluşul Giovanni, care cred că avea mai multe poze decât progeniturile familiei Beckham. Şi acolo, în colţul pozei, lângă mama mândră care încerca să-şi ascundă kilogramele în plus sub un costum roşu cu volănaş, şi *Papà,* frumos şi zvelt în costum şi cravată, era un contur familiar al unei burţi şi, pe umflătură, când am mărit-o şi am întors poza, privind din nou şi din nou, am văzut monograma R.C. Renato, Ronaldo? Nu conta. O căutare simplă on-line a dus la Chiotasso, *Sarto,* trecut în secţiunea de afaceri din cartea de telefoane italiană în aceeaşi suburbie unde Franci da Silva filma documentarul vieţii ei. *Sarto* – croitor. Îmi spusese că tatăl lui era croitor, că încă mai lucra ca un italian mândru ce era, şi iniţialele se potriveau. Deci au crescut împreună, Renaud şi da Silva, şi au rămas fideli vechiului cartier. Erau prieteni, nu cunoştinţe. Doi şmecheri adevăraţi.

Am scos din geantă ultimul cadou pe care mi-l trimisese Dave şi l-am aşezat pe podea. Cel mai recent *catalogue raisonné* cu Rothko, realizat pentru expoziţia Tate Modern din 2009. Au fost necesare multe e-mailuri de la Gentileschi către galeriile din New York, care aveau grijă de un Rothko pentru un client privat, dar am reuşit să dau de urma vânzărilor tuturor tablourilor care au trecut pe la proprietari privaţi din ultimii trei ani şi niciunul nu se potrivea descrierii lui Renaud. Fusese prea încrezător, vorbind de banca Goldman Sachs.

Oricum, asta fusese suficient ca să mă asigur. Faptul că Renaud minţise în legătură cu cine era nu îl făcea în mod automat poliţist. Însă uşurinţa cu care se ocupase de Leanne, sirenele răsunând imediat după moartea lui Moncada? Nu cred că înţelesese pe deplin puterea lui Google. Într-un program al unei conferinţe intitulate „Metode culturale de a spăla banii", de la Universitatea Reggio Calabria, am găsit programată o prelegere ţinută de un *Ispettore* Chiotasso R. pe tema folosirii artei ca „acoperire" pentru fonduri ilegale. El şi da Silva erau colegi, până la urmă. Renaud a vorbit la conferinţă la ora 3 p.m. Mi-l şi imaginasem, cămaşa udă la subraţ, într-o sală de cursuri prăfuită din sud, delegaţii adormiţi după un prânz care le căzuse

greu. Deci urmărea bani, într-un fel. Doar după ce am citit partea abstractă a prelegerii înţelesesem ce avea de gând Renaud cu Moncada. Voia răzbunare.

La începutul anilor 1990, un magistrat numit Borsellino fusese ucis în Sicilia de către Mafie. Era un nume uşor de reţinut, pentru că întâmplarea făcea că era acelaşi cu a pălărierului meu favorit din Milano. Crima şocase Italia, iar patrule de poliţie italiene fuseseră chemate în Sicilia din diferite regiuni ale ţării pentru a încerca să rupă înţelegerile dintre Mafie şi forţele de ordine locale. S-a format *Direzione Investigativa Antimafia* din echipe aduse de peste tot din Italia, printre ele câteva divizii ale Gărzii Financiare din Roma, inclusiv un Chiotasso R. În cazul sicilian de douăzeci de ani mai târziu, când un poliţist care investiga nişte artefacte greceşti false a primit mai mult decât caimac la cafea, erau implicaţi colegii lui Renaud. Vinovaţii nu fuseseră arestaţi niciodată, dar se credea că aveau legătură cu lumea comerţului internaţional cu artă.

Renaud trebuie să fi ştiut că Moncada era implicat în atacul cu bombă care îi ucisese colegii. Sigur, el şi da Silva investigau fraudele cu artă ale Mafiei, dar, aşa cum am aflat din cercetările mele, cazurile Mafiei durau decenii, câteva victorii aici, câteva înfrângeri acolo. Scopul real al lui Renaud nu fusese să rupă cercul de spălare al banilor. Ci răzbunarea şi un avertisment către angajatorii lui Moncada în stil realmente sicilian. De aceea nu îl omorâsem mai repede; mi-a plăcut suficient cât să vreau să aibă momentul lui de glorie. Povestea lui fusese destul de bună până la urmă. Şi, trebuie să recunosc, mă amuzase jocul.

Erau multe lucruri pe care nu aveam cum să le aflu. Fusese şi încrederea aparentă a lui da Silva în nevinovăţia mea din Como o prefăcătorie? Oricum, Renaud îl convinsese, în mod evident, la un moment dat să nu mă aresteze, pentru că îi eram de folos în planul cu Moncada. Am presupus că mă vor prinde oricum, la final. Eu eram momeala pentru puţină justiţie de modă veche.

Cât de multe ştia da Silva despre cum pusese Renaud la punct operaţiunea nu mă privea, şi bănuiam că, de vreme ce era un familist, nici nu voia să ştie mai mult decât era nevoie. Poate ar fi supărat-o pe Franci. Şi nici nu părea genul de tip care să şi-o tragă într-o veselie cu suspecţii. Renaud era poliţistul rebel, lucrând la caz aşa cum voia el, aducând-o, în mod regretabil, pe *femme fatale* în faţa justiţiei. Hainele oribile au fost o idee bună, însă. Un sacrificiu destul de mare, am presupus, pentru un italian. Aşadar, Renaud plănuia să le transmită un avertisment asociaţilor lui Moncada, da Silva ar fi înscenat crima în mod plauzibil ca pe o legitimă apărare a unui ofiţer, iar eu aş fi fost oprită la aeroport având paşaportul unei fete ucise.

M-am gândit să dorm, dar nu voiam să ratez momentul când se deschidea poşta, aşa că m-am dus să mă plimb, ocolind perimetrul Luxembourgului pentru a mă încălzi până pe la şapte, când am găsit un *café-tabac* deschis şi am cumpărat o cafea *noisette*[111] şi o vedere veche, cu o panoramă pariziană. Am împrumutat un pix de la chelner, şi am scris adresa cavalerului meu pe cal alb din Finsbury, apoi am adăugat:

D.

Acesta nu este un cadou. Îmi datorezi o liră. Sunt sigură că Rupert se va bucura să se ocupe de vânzare.

J xxx

Câştiguri substanţiale, oricum. Banii pe care îi luasem de la Moncada nu erau înregistraţi oficial: vânzându-i lui Dave tabloul de Richter pentru o liră, mi-am recuperat investiţia iniţială, plus profitul, şi scăpasem de taxa de 28 de penny. Măcar învăţasem ceva de la departament.

S-a făcut apoi ora opt, iar eu şi tabloul de Richter am fost primii la coada de la *poste.*

28.

I-am dat portăresei o garoafă ţipătoare şi o eşarfă Rykiel cu imprimeu care nu îmi prea plăcuse oricum. Noaptea nedormită şi ţigările numeroase mă lăsaseră cu o mică durere de urechi şi un tremur al mâinilor, dar, în spatele privirii obosite, mintea era la fel de pusă la punct ca baia din apartament. Cearcănele mele s-au dovedit utile când i-am întins o cutie din carton cu cele câteva haine ale lui Renaud (în afară de portofelul din plastic, în care îmi pusesem paşaportul şi cărţile de credit) şi am rugat-o, ca o mare favoare, să o ţină la poartă în caz că *monsieur* se întorcea vreodată după lucrurile lui. Iubiţii fără caracter care dispăreau în noapte erau ceva des întâlnit în telenovele şi, în ciuda compătimirilor ei volubile, am reuşit să spun că era prea dureros să vorbesc despre asta. I-am amintit că aceia care se ocupau cu mutarea vor veni mai târziu în cursul zilei şi i-am explicat că un prieten mă ducea la aeroport, i-am mulţumit că împărtăşeam opinia comună că Niciun Bărbat Nu Merită Încredere şi am cărat valiza către capătul străzii, rămânând în staţia de autobuz unde îl văzusem odată pe

[111] Cafea cu lapte fierbinte. (n.red.).

Renaud aşteptându-mă. Autobuzul era plin de pasageri în drum spre serviciu, a trebuit să stau în picioare ţinându-mă de bară, cu valiza între picioare, în timp ce ne-am legănat prin oraş. Cât trecuse de când mersesem ultima oară cu autobuzul? Cât mai era până ce misteriosul prieten de la *préfecture* îşi dădea seama că Leanne nu avea să apară la aeroport? Aveam o zi sau două, m-am gândit, până veneau să o ia pe portăreasă la întrebări. Măcar îi va face plăcere. Aveau să îmi lipsească lucrurile mele, dar îmi puteam cumpăra oricând altele. Era timpul pentru o nouă înfăţişare, oricum.

Până când autobuzul şi-a făcut drum printre navetiştii către depoul din spatele lui Sacré-Coeur, eram singura pasageră. Am mers în spatele unui ghid turistic ce urca pe scările bisericii, apoi m-am aşezat pe trepte, printre excursioniştii matinali. Cineva cânta la tobe şi am simţit miros puternic de iarbă. Am căutat prin valiză şi am scos portofelul lui Renaud. Gol, aşa cum credeam, în afară de câteva bancnote, legitimaţia „falsă" de poliţist pe care o folosise pe Goutte d'Or şi o notificare poştală, o chitanţă pentru o livrare specială care trebuia ridicată din Amsterdam. Acel paşaport fals a fost un detaliu convingător. Iar adresa din Amsterdam avea să fie utilă, ţinând cont că aveam nevoie de una nouă imediat. Am mai scos telefonul Nokia vechi al lui Renaud, acelaşi model ca acela pe care îl folosisem pe vasul lui Balenski. Am presupus că avea unul mai modern pe undeva, dar nu riscase să îl ia când era cu mine. Ce bine. Nu m-am aşteptat să găsesc mare lucru, ar fi fost prea uşor, şi apelurile recente şi mesageria erau goale, cu excepţia unei oferte de la France Telecom, din acea dimineaţă. Singurul apel înregistrat era cel către mine în timp ce eram la hotel cu Moncada.

Am găsit însă poze, începând cu cele pe care mi le arătase de la Roma, apoi din perioada în care mă spiona în Paris, cumpărând ziarul, fumând o ţigară în cafeneaua Pantheon, alergând prin parc. Şi apoi poze pe care nu îl văzusem făcându-le, eu dormind, un prim-plan cu părul meu pe pernă, eu dezbrăcată şi întinsă pe patul răvăşit, arătând ca un Hogarth porno. Îîîh. Apoi, tocul pantofilor mei în timp ce urca în spatele meu, eu aplecându-mă să scuip în timp ce mă spălam pe dinţi, o jumătate de unghi, prins prin uşa dormitorului, când căutam ceva printr-o plasă. Sute de poze. M-am uitat mult timp şi, cu cât mă uitam mai mult, nu îmi păreau făcute de un obsedat. Era ceva delicat şi intim în aceste poze, chiar o gingăşie în felul în care surprinsese atât de multe momente trecătoare din viaţa mea.

— Scuze. Faci poză, te rog?

Un cuplu de spanioli, robuşti şi acoperiţi de acnee, ţinând un telefon. Încă un telefon nenorocit. Am zâmbit şi am făcut poze în timp ce ei se îmbrăţişau, cu faţada de marmură în spatele lor. Clipe fericite.

M-am uitat în jur după un coş de gunoi, pregătindu-mă să arunc telefonul lui Renaud, dar mi-a bâzâit în mână. Numărul începea cu 06, un număr de mobil din Franţa. Mesajul spunea doar „Niciun semn încă". Ce amabil din partea lor să îmi amintească. Singurul lucru care mă deranja era ideea că atunci când Renaud avea să dispară, da Silva urma să mă învinuiască pe mine, nu pe Moncada. Iar acum, Renaud era încă viu, trimiţând mesaje din Montmartre, unde ne-am întâlnit noi doi prima oară. Aşa că, pricepe aluzia, Judith. Am răspuns: „Pe drum. Numele de Gentileschi îţi spune ceva?" Trebuia să ştiu dacă Renaud le spusese unde îmi ţineam banii. Coşul de gunoi puţea a vomă şi a mâncare de fast-food. A venit un vânzător şi mi-a oferit o tavă cu brăţări ale prieteniei.

Încă un bâz. „*Bien. Non.*"

Deci nu le spusese, ceea ce însemna că nu aveau să ceară mandat pentru depozitul din Vincennes, în concluzie, dacă îi era vreodată pescuit capul din Sena, crima ar fi fost atribuită unei *omerta* de modă veche. Nu eram suficient de proastă încât să cred că doar telefonul acesta conţinea singurele dovezi ale întâlnirii mele cu Fitzpatrick şi ale legăturii cu Renaud. Da Silva sigur primise pozele până acum, şi mai era mica problemă a drogatei moarte, dar Gentileschi putea angaja din nou începând de mâine. În mod clar, era timpul pentru un nou look.

Am scris: „*Merci. Á plus.*" Pe mai târziu. Totuşi, nu voiam să scap de telefon. Nu primisem niciodată o scrisoare de dragoste.

Am petrecut după-masa hoinărind prin vestul oraşului. Aş fi putut să mă duc la un muzeu ca să treacă timpul mai uşor, dar nu erau tablouri la care să vreau să mă uit. Am mers până în Parc Monceau şi, în ciuda frigului, am reuşit să dorm o oră şi ceva cu capul pe valiză, trezindu-mă sub privirea indignată a unei tinere mame al cărei copil se juca cu şireturile mele. Probabil a crezut că sunt o fugară sau o beţivă, nu ceea ce ţi-ai dori să întâlneşti în acea grădină pariziană foarte elegantă şi lipsită de viaţă. Am cumpărat o cafea şi un pahar de apă pentru a mă trezi şi m-am uitat pe ziare pentru a omorî timpul, mai mult din obişnuinţă decât din nelinişte. Părea remarcabil cât de mulţi oameni puteai omorî fără să apari la ştiri.

Cam pe la şapte seara, i-am trimis mesaj lui Yvette: „Eşti acasă? Trebuie să vin până la tine." Ne trimiteam mesaje din când în când. I-am explicat dispariţia mea din peisaj în timpul săptămânilor petrecute cu Renaud, spunând că mă cuplasem cu un tip fantastic. Când a răspuns, aşteptam într-o staţie de taxi, gândindu-mă cum se schimbase viaţa la oraş, revenind la o vreme când toţi locuiau cu chirie şi îşi duceau existenţa în spaţiile publice. O cunoşteam pe Yvette de aproape un an şi nu îmi trecuse prin minte să aflu unde locuieşte. S-a dovedit a fi în arondismentul 15, într-una dintre puţinele

clădiri moderne şi urâte care desfigurează faţada Parisului, precum lucrările dentare nereuşite. I-a luat ceva timp să mă lase să intru, de parcă se răzgândise, dar, până la urmă, am auzit-o spunând „*Allô*" prin interfon şi am urcat cinci etaje de trepte din beton.

Era evident că Yvette abia se trezise. Părul ei arăta ca un burete vechi, pielea ei cu pete fără fond de ten, braţele şi picioarele bolnăvicioase se vedeau de sub bluza de trening pe care o trăsese peste chiloţi. M-am gândit că sigur se machiază şi pe membre. Garsoniera era mică şi înghesuită, un beţişor parfumat de patchouli nereuşind să ascundă mirosul greu de parfum, fum şi gunoi. Hainele lui Yvette zăceau în mormane peste tot, piramide în cădere de piele şi dantelă care îi ascundeau pe jumătate salteaua, care era singura piesă de mobilier. Avea un aer sfidător, cum aş fi avut şi eu dacă ar fi trebuit să prezint o locuinţă atât de mizeră.

— Deci, aici stau eu. Vrei nişte ceai?

— Mulţumesc, ar fi minunat.

Avea un fierbător electric, un ibric şi un cuptor cu microunde într-un bufet. În timp ce a scos două cești şi două pliculeţe de ceai cu mentă am întrebat-o unde e baia.

— Acolo.

Încă un bufet, un duş mic, toaletă şi chiuvetă, acoperite de mizerie, pastă de dinţi uscată pe robinet. Prosopul acela de pe jos mirosea a mucegai, dar am dat drumul la apă fierbinte şi m-am curăţat repede, m-am spălat pe dinţi, mi-am hidratat repede faţa şi m-am machiat. Glockul a scos mustrător nasul dintre lucrurile din valiză. Mă gândisem să o omor pe Yvette şi să îi iau cartea de identitate, dar nu aş fi putut obţine niciodată acea culoare de ten.

— Şi, am spus veselă, când am ieşit. Ai chef să ieşim? Fac eu cinste.

— Sigur, a răspuns suspicioasă. Dar este devreme.

— Putem să bem ceva, apoi mergem la Julien?

— OK.

Ne-am băut ceaiul şi am luat câteva linguri de Nutella din borcanul stingher din frigiderul minuscul al lui Yvette. În timp ce Yvette a început lungul proces de a se aranja pentru seară, eu m-am întins pe saltea şi am trecut prin canalele de ştiri de la tv. Acum era atentă, era ceva studiat, o graţie în mişcările ei, o evaluare profesionistă a spatelui într-o rochie vintage de şantung, de culoarea smaraldului, în grimasele care însoţesc tuşul şi mascara, în închiderea baretei de la gleznă a sandalelor Tribute periculos de înalte. Când a terminat, era imposibil să crezi, privind-o, că s-ar fi putut târî din acest apartament mizerabil. Pregătirea mea a durat două minute, o rochie Alexander Wang mini din jerseu negru şi pantofi negri, simpli, cu toc.

— Mergem să luăm nişte cocaină?

— Încă nu, poate mai târziu. Eşti gata?

A încuviinţat, jucându-mă cu telefonul, simţind că e ceva în neregulă, dar ideea unei seri de distracţie gratuită era prea bună pentru a o refuza.

— Poţi lăsa aia aici. Adică, poţi să stai, dacă vrei.

— Nah, poate îmi trebuie ceva.

— Te întâlneşti cu noul tău iubit?

— Poate mai târziu.

Am ridicat geanta pe umăr, dezechilibrată de tocuri.

— Să mergem, atunci.

Eliberată din cuşca ei, Yvette şi-a venit în fire, povestindu-mi despre o petrecere grandioasă organizată de cineva într-un depozit de lângă Saint-Martin, un eveniment de artă şi modă care sigur avea să atragă multă atenţie. Yvette îi dădea „stil", deşi, din câte lucruri văzusem în apartamentul ei, stilul ei începea şi se termina cu furatul de mostre de la conferinţele de presă unde erau unii destul de fraieri să o lase să intre. Era doar ora nouă, aşa că am mâncat un aperitiv într-un restaurant din vecinătate, înainte de a merge spre strada Thérèse. În afară de lingura de Nutella, nu mai ţineam minte când mâncasem ultima oară, aşa că am luat câteva alune râncede de la bar. Nu îmi puteam permite să îmi tremure mâinile.

Am ajuns la Julien pe la zece, chiar când se deschidea uşa. Am sperat să îl fac pe Julien să nu pună întrebări dacă intram cu Yvette, dar era barmanul la recepţie. Ne-a făcut semn să intrăm şi am coborât în clubul pustiu. A venit după noi să ne dea câte un coniac.

— E penibil, a spus Yvette, lovind cu piciorul scaunul.

— Se va anima atmosfera. Uite.

Intrară doi tipi, înalţi, blonzi, cu corpuri tonifiate la sală.

— Uite tineretul hitlerist.

Au venit direct la noi şi ne-au oferit ceva de băut. A început muzica şi, după jumătate de oră de discuţii, încăperea a început să se umple. Yvette s-a cam îmbătat de la coniac, a plecat în cabinele de schimb şi s-a întors în chiloţi tanga din dantelă neagră şi un corset, încolăcindu-se în jurul arianului ei, căruia nu i-a mai trebuit altă invitaţie ca să o ducă în camera întunecată.

— Vii şi tu?

— Puţin mai târziu.

Au plecat, în timp ce eu priveam fetele cu atenţie. Nu erau prea multe, dar aveam nevoie de cineva care să aibă măcar culoarea mea de păr. Ultimul tren spre Amsterdam pleca de la Gare du Nord la 12:12 noaptea, dar era 11:20 când au intrat. O femeie oarecum tânără, cu un bărbat mult mai în vârstă, el ţinând-o strâns de mână, posesiv, ea mai calmă, experimentată. Ea

i-a mângâiat buzele uşor şi a urcat spre cabinele de schimb, în timp ce el a venit la bar. Peste câteva minute a revenit, într-un body cu talie înaltă din dantelă roz, sfârcurile ei închise la culoare fiind strivite pe sub material. Perfect. Am încuviinţat înspre blondul meu, care deja se uita la bomboane, am coborât de pe scaun şi am mers în direcţia din care venise ea, ţinând încă geanta plină. Doar una dintre cabinele de schimb era închisă. Nu aveam idee cum să sparg o închizătoare; pur şi simplu, m-am târât pe sub uşă şi m-am dus direct la geantă, o poşetă Prada din piele moale. Am răsturnat-o, scotocind prin chestiile obişnuite din portofel, am dat de câteva cărţi de credit şi de chitanţe până am luat cartea de identitate. Era greu de văzut în lumina aceea slabă, dar Marie-Hélène Baudry era norocoasa mea dublură pentru seara aceea. Era măritată, şi mă îndoiam că bătrânul era soţul ei. Obraznică fată. M-am gândit să îi las paşaportul lui Leanne, dar avea poza mea, aşa că am pus portofelul la loc, am luat gunoaiele şi le-am băgat în geantă şi am pus actul de identitate în buzunarul genţii. Era 11:32. Cam la limită, dar posibil.

M-am uitat repede în camera întunecată înainte să plec. Yvette era sub tipul ei blond, cu tocurile înfipte în spatele lui. Avea să plătească ea nota, dar nici nu se oferise să îmi dea înapoi cei 500 – nu că i-aş fi luat, dar, totuşi, bunele maniere… Eram în hol la 11:35, perdeaua puţin trasă, cu mâna pe uşă, când Julien a ieşit din penumbră.

— *Mademoiselle* Lauren?

— Îmi pare rău, Julien, chiar trebuie să plec.

Şi-a întins mâna şi a închis uşa uşor.

— Încă nu. Trebuie să vă vorbesc.

— Bine, bine. Dar repede.

— *Bien sûr, mademoiselle.*

A trecut pe sub tejgheaua de la recepţie şi m-a condus într-un birou din spate. Aici nu era prefăcătoria luxului decadent, doar un birou cu un computer, un scaun ieftin şi o grămadă de chitanţe sub lumina unei veioze. Am pus geanta pe birou.

— *Mademoiselle* Lauren, am mai primit o vizită. Poliţia, de data asta. Care a pus întrebări. Din nou.

— Când?

— Astăzi, ieri. Chiar nu mai ţin minte.

Nu aveam timp pentru jocul lui elegant de-a şoarecele şi pisica.

— Cât vrei?

S-a uitat la valiză.

— Plănuiţi o călătorie?

— Nu te priveşte. Spune-mi cât.

— Cinci mii.
— Pentru ce? Ce anume crezi că am făcut?
— De ce nu îmi spui?
— Nu am la mine atât.
— Atunci oricât ai. Şi nu mai eşti bine-venită aici.

Aş vrea să spun că nu am vrut să o fac. Că băgam mâna în geantă după bani şi că arma mi-a sărit, pur şi simplu, în mână, onorată instanţă. Problema era că eu chiar nu aveam timp. Aş fi putut să îi spun o minciună, că nu era deloc ziua lui norocoasă, că n-ar fi trebuit să mă enerveze, pentru că nu îi convenea să fiu nervoasă, dar acum nu era momentul să fiu stilată. M-am aplecat peste birou, l-am împuşcat de două ori în piept, mi-am scos pantofii şi am ieşit în fugă pe strada Thérèse.

Cândva băusem ceva cu Renaud la un bar lângă Crillon când un cuplu se certase la masa micuţă de lângă noi. Erau tineri. Chiar mai tineri decât mine, el suficient de nebărbierit şi de neglijent cât să fie un actor celebru, ea foarte frumoasă, gen Uma Thurman înainte de botox, păr blond-cenuşiu prins sus, deasupra unei feţe cu linii de Picasso. Haina ei era de un caşmir minunat, crem, puţin cam groasă pentru vremea de atunci. Comandase două Martiniuri; el ajunsese târziu cu nişte flori obosite, luate de la colţ de stradă. Vorbiseră încet un timp, apoi, pe măsură ce terminaseră băuturile, ea începuse să plângă frumos. Lacrimi Swarovski cădeau din ochii alarmant de turcoaz. Apoi se ridicase, şi modul în care o făcuse îmi spusese că ştia că toţi bărbaţii din încăpere se uită la ea. Îşi strânsese gulerul moale în jurul gâtului lung şi se aplecase.

— Îmi pare rău. Pur şi simplu, nu mai pot face asta. M-am săturat.

Apoi ridicase buchetul de flori şi i-l plesnise peste faţă înainte să îl arunce pe jos şi să plece spre hol. El se ridicase încet, luase o singură petală de garoafă de pe maxilar şi se uitase în jur, cu figura unui rănit uimit. Chelnerii se aliniaseră ca o echipă de majorete cu urale de încurajare, „S-a dus încolo! Duceţi-vă, *monsieur,* încolo!", iar el fugise după ea. I-am văzut mai târziu, pe malul opus al râului, sărutându-se şi râzând pe *quai.* Avea haina deschisă şi pe sub ea purta o fustă de blugi ieftină şi o bluză de pijama bărbătească. Era un mod foarte frumos de a obţine gratis o băutură. Poate erau studenţi la film sau actori. Concluzia era că locuitorii Parisului sunt foarte conştienţi de firmă – ştiu că oraşul lor este unul în care se presupune că certurile între iubiţi sunt un lucru îndrăgit aici, aşa că fetele desculţe cu chipuri disperate, care fug pe străzi noaptea, nu prea atrag atenţia. În timp ce alergam, m-am gândit la o altă fată, alergând desculţă pe străzi seara, dar chiar şi acea seară de vară părea atât de inocentă acum. Sunt vreo patru kilometri de la strada

Thérèse până la Gare du Nord, şi am străbătut distanţa în şaisprezece minute, destul de bine, alergând cu o valiză grea.

Am trecut gâfâind prin cârdul obişnuit de beţivi şi de ţigani de la intrarea în gară şi am luat un bilet dus spre Amsterdam de la automatul de bilete. Evident, nu a primit bancnota de cincizeci de euro, dar nu puteam folosi cardul. Am netezit bancnota pe coapsă, cu ochii la ceas. „Nu un bilet de tren, nu acum!" Nu puteam fi prinsă din cauza asta. Ca Al Capone cu taxele. S-a auzit un sunet ciudat de vesel; mi-a luat o clipă să îmi dau seama că eram eu, râzând ca o nebună. De două ori, de trei ori, aparatul a refuzat bancnota, nepoliticos. Stăteam în picioare, respiram, îndreptam colţurile, o băgăm din nou. Pentru vreo douăzeci de secunde, aproape am crezut în Dumnezeu. *Aller simple*, *l'adulte*.[112] Mulţumesc, Iisuse. Am avut timp chiar şi să compostez biletul în aparatul de la capătul platformei, înainte ca tălpile mele murdare să urce în tren.

[112] „Bilet simplu, un adult" – în limba franceză, în original. (n.red.).

EPILOG

ÎNĂUNTRU

Era prima seară importantă a Bienalei, la aproape un an după ce plecasem din Paris. Cerul de deasupra lui San Giorgio Maggiore era de un roz improbabil înspicat cu albastru; toată lumea spunea că arată ca un tavan de Tiepolo[113], așa cum spune mereu toată lumea la Veneția. Un șir de ambarcațiuni plutea pe lângă cheiul insulei, așteptând să treacă un card măcănitor de dealeri și de șoareci-de-muzeu către lagună. În sus, spre Zattere, am văzut *Mandarinul* cuibărit între două leviatane de carbon vopsit. Gabaritele lor s-au înghesuit pe lângă biserica Massari, albă, o construcție suprarealistă în sine. Steve trebuia să își ia un vas mai mare dacă voia să țină pasul. Trebuia să iau cina cu el mai târziu. Nu aveam să-l las să mă ducă la Harry; urma să bem ceva pe terasa plutitoare de la Gritti, apoi La Madonna din San Polo pentru arici de mare cu risotto, fie că voia sau nu. Mă interesau trei piese de Quinn pentru grădina noii sale case din Londra, reproduceri supradimensionate ale unor embrioni, ghemuiți în granit precum niște creaturi marine misterioase. Destul de frumoase, de data aceasta. Dar, mai înainte, era petrecerea Johnson Chang de la Bauer, pentru patronii de galerie din Hong Kong, și mă gândeam că voi avea timp să trec și pe la Fundația Prada, înainte de a mă întâlni cu Steve. Am întins mâna pentru ca barcagiul să o prindă și am păşit frumos în barcă, urmată de o poteră de stiliști și de fotografi care făceau reportaje despre spectacol pentru *Vanity Fair.* Am făcut conversație cu cumpărătorul lui Mario Testino pe durata drumului scurt, dar, de fapt, voiam să absorb peisajul, în doze mari și ameţitoare.

Petrecerea Chang era strict pe bază de invitație; aveam pergamentul meu chinezesc în plicul Saint Laurent cu burduf. Câțiva turiști și paparazzi stăteau prin preajmă să caşte ochii. Am trecut pe lângă ei și am mers spre cea care întâmpina invitații. În timp ce mi-a bifat numele pe listă, m-am uitat în spatele ei către holul lung, de culoarea bronzului, care se deschidea spre fațada bizantină de stâncă a terasei. Rânduri de chelneri cu tăvi, cu inevitabilele coktailuri Bellini, stăteau printre grămezile distonante de artă stradală din Shanghai.

— Intri?

[113] Giovanni Battista Tiepolo (1696-1770) – pictor baroc, renumit pentru frescele sale. (n.red.).

— Lorenzo! *Ciao, bello.* Chiar mă întrebam unde te găsesc.

Lorenzo reprezenta Celălalt Loc din Milano. Era venețian, cu părul negru și ochii palizi ai lagunelor. Una dintre stră-străbunicele lui devenise faimoasă pentru că îl molipsise de gonoree pe Byron, așa îmi spusese el în timp ce i-o trăsesem în Kiev.

— Îl cunoști pe Rupert, desigur?

Rupert. Mai rotund și mai roșu ca niciodată, eternul englez în străinătate, în costum de pânză șifonat și cu pălărie de pai. L-am privit direct în ochi.

— Nu, a zis el, nu cred că ne-am cunoscut.

— Elisabeth Teerline.

Lorenzo fusese deja tras înăuntru. Stăteam în mijlocul unui spațiu brusc gol din mulțime.

Mi-a întins mâna, în mod evident transpirată. I-am studiat privirea, căutând vreun semn că mă recunoaște, dar nimic. Cum era posibil? Această femeie, în rochia ei Celina din catifea, albastru cobalt, în pantofii ei impecabili, exista într-o altă dimensiune față de Judith Rashleigh. „Nu trebuie niciodată să pierzi vremea cu servitorii." Până la urmă, nici nu mă obosisem să îmi schimb coafura.

Încă mă ținea de mână. Nu mi-am retras-o.

— Și tu lucrezi la…?

— Am galeria mea. Gentileschi. Am un spațiu în Dorsoduro.

— Ah. Gentileschi. Desigur.

Mi-am tras mâna și am căutat prin geantă o carte de vizită.

— Ar trebui să vii la deschiderea noastră mâine. Expun un grup de artiști balcanici. Foarte amuzant.

— Mi-ar plăcea.

Îmi făcea ochi dulci. Rupert. De parcă ar fi avut vreo șansă.

— Intri? Așteaptă Lorenzo.

Pielea lui s-a înroșit și mai mult sub bronzul vișiniu.

— Nu, ă, de fapt, NNI.

N-am Nenorocita de Invitație.

— Păcat.

— Prea mulți invitați.

— Da. Destul de mulți. Ei bine, ne vedem mâine, Rupert.

I-am întins obrazul, apoi am plecat, chiar când fata care întâmpina invitații ridica cordonul de catifea. L-am simțit privindu-mă în timp ce mergeam mândră printre invitați și spre apusul venețian. Apa ca un lapislazuli strălucea la picioarele mele. Am luat un pahar și am stat singură, privind valurile care îmi făceau inima să tresalte.

Va urma

virtual-project.eu